

NORSKE statsstødde

Folke=
bok=
samlin=
=ger

Denne bok tilhører
Kragerø og Skåløy Folkebibliotek

UTGÅTT VED
12845
KRAGERØ BIBLIOTEK

HEMMELIG FORLOVET

JULLI WIBORG

HEMMELIG FORLOVET

KRISTIANIA
J. W. CAPPELENS FORLAG

NB Rana
Depotbiblioteket

Copyright by
J. W. Cappelen
Kristiania Norway 1923

L M

12845

14

EMIL MOESTUE A/S BOKTRYKKERI, KRISTIANIA

«**E**rik skriver, at Helga skal til Italien i begyndelsen av april. — Hvad synes du, Karl?»

Egteparret laa paa hver sin sofa og hvilte efter middag; men fruén hadde ikke hat blund paa sine øine. Dette brevet fra Erik var stadig i tankerne.

Doktoren saa bort paa sin kone med et eget glimt i øinene og svarte ikke.

«Hvad synes du, spør jeg?» gjentok fruén utaalmodig.

«Hvad synes du da?»

«Aa. — Det blir jo bare en fornøielsestur og slet ingen studiereise. Hun læser da ikke italiensk i skolen. Og tysk er jo Helgas fag.»

Doktoren rensset stemmen og lette efter fyrstikæskén i lommene.

«Hun reiser først til Italien og blir der i april og mai før heten kommer; derefter tar hun til Dresden og læser tysk og snakker tysk

og tænker tysk i hele fire maaneder. Da tror jeg nok hun blir ganske flink.»

Fru Mørch satte sig søvnløst og blek i en god lænestol og grep efter hekletøiet, en stjerne til Eriks sengeteppe.

«Har du snakket med Helga?»

«Nei, — men med Grøn. Det er jo ham, som kommanderer hende til at reise. Han har selv aldrig været i Italien, og Helga faar det nok travelt der. Hun skal skrive dagbok og kjøpe alt som er ekte italiensk til ham. Stakkars pikebarn, det blir ikke bare fornøielsestur.»

Fru Mørch sukket langt og tungt.

«Aa, om det hadde været os to, Karl!»

Doktoren smaalo.

«Vi faar glæde os over, at vore barnebarns mamma faar den turen i stedet, — saa har hun litt at fortælle rollingene sine.»

Fru Mørch blev mørkerød i ansigtet.

«Si mig oprigtig, — tror du endda paa at det blir noget giftermaal med dem?»

«For Eriks skyld vil jeg haabe det, Inga. Han er ingen Don Juan. Og Helga er sandelig en søt og kjæk dame. Hun mangler vist ikke friere. Rynning er sikkert blit vist vinterveien. Ja, Boye mener det. Og det er kanskje en grund til, at han søker sig væk. Jeg forstod, at Boye undte ham det. Rynning opførte sig ikke videre fint mot Helga det første aaret

han var ved skolen. Den nye fuldmægtigen paa sorenskriverkontoret skal ogsaa ha et godt øie til hende.» Doktoren lo hjertelig. «Ja, den nyheten har jeg fra Grøn! Det er sundt for Helga at komme væk fra disse tilbederne. Hun skal jamen ha sig en framifraa kar, mente han. Jeg haaber hun møter en greve eller en hertug i Italien — ha, ha, ha! Da lo han godt, den lurifassen. Han lugtet nok lunten han, vær sikker.»

«Tror du virkelig?»

«Aa ja da.»

«Vi maa kanske be hende bort, før hun reiser?» kom det om en stund nølende. «Hun kommer aldrig av sig selv.»

«Nei, du har jo ikke opmuntret hende til det heller.»

«Men naar det skal være hemmelig da, Karl!»

«Ja, ja, ja. Men som smaapikernes lærerinde gik det meget godt an at be hende. De elsker Helga.»

«Svært sterkt sagt, synes jeg.»

«Men det er sandt.»

«Ja, ja. — Aajo, jeg mener ogsaa, det er bra, hun kommer ut litt. Her blir hun altfor fetert. Det blir litt andet at komme ut mellem fremmede aldeles alene.»

«Hun skal reise sammen med en veninde fra

gymnasiet, frøken Ester Bakke, datter av avdøde bankchef Bakke i Kreditbanken. Grøn betaler for hende ogsaa.»

Nu faldt hekletøiet paa gulvet.

«Jeg synes Grøn er mildest talt — ødsel.»

«Det har han ellers ikke ord for, vet du.»

«Nei; men naar det gjælder Helga, synes jeg nok han overdriver.» →

→ «Han gjør aldrig en ting halvt, det er saken. I stedet for at betale Helgas studier til cand. mag., faar hun disse pengene til begge to; men saa er det naturligvis ogsaa punktum.»

Fru Mørch smilte tvungent.

«Aa — vi faar haabe, hun faar litt til utstyr ogsaa. Det blir ikke stort Erik faar hjemme fra. Han skulde helst ha sig en rik kone. Jeg er rigtig glad, Erik bestemte sig for høiskolen; vi sparer et par tusen ved den forandringen.»

«Hovedsaken er, at gutten forstod, han ikke passet til doktor. Nu er han i sit rette element, siger han selv, og da driver han det nok til noget.»

Fru Mørch fortsatte igjen med heklingen, mens doktoren tændte pipen og drev op og ned paa gulvet.

«Hvis nu Helga kom til at like en anden bedre — hvis det er som du siger, at hun har flere friere, da er det ikke umulig hun blir paavirket, og Erik ser hun sjelden. Soren-

skriverfuldmægtigen er en vakker, ung mand — netop en som unge piker synes om. Det skulde slet ikke forbause mig, Karl, om hun stiler endda høiere end til at bli ingeniørfrue. Ottesen er søn av en sorenskriver, og har en god stilling allerede. Erik kan ikke gifte sig endda paa flere aar. Han er ikke mer end to og tyve —»

«Hm, hm. Saa det er dine tanker. Skulde Erik bli saa sørgelig skuffet i sin tillid til den første kvinde han saa at si har møtt, da vilde det bli et frygtelig slag for ham. Har du glempt, hvordan Helga faktisk gav os Erik tilbake til livet, dengang han laa i lungebetændelse?»

«Jo, jeg husker alt. Men jeg husker ogsaa, at stadig adskillelse kan kjølne kjærligheten, og som du siger, — hun er den første, han har møtt. Nu er gutten voksen. End om han ogsaa møter andre kvinder, som Helga møter andre mænd? Ja, jeg bare tænker paa om saa skulde ske, Karl, da er det bra, at de ikke er offentlig forlovet.»

Doktoren gik urolig frem og tilbake i stuen og stanset endelig foran vinduet med pipen hængende i mundviken. Der var trykkende stille. Fruen sat og ventet, at manden skulde komme med en bemerkning. Men pausen blev lang, før han sa:

«Jeg gaar ind paa kontoret, — jeg har nogen brever at skrive.»

«Vil du ikke vente paa kaffen da, Karl?»

«Send den heller ind, er du snild!»

Uf, han er bare interessert for sine patienter, tænkte fru. Barna maa skjøtte sig selv, og jeg blir alene med alle mine bekymringer.

Kommet ind paa sit kontor, satte doktoren sig straks til at skrive:

Kjære Erik!

Det har vist ikke hændt nogen gang, at din far har stillet dig et spørsmål, som du ikke har kunnet svare aapent og ærlig paa. Men idag gir jeg dig et, som muligens blir vanskelig at svare paa — muligens ikke. Det gjælder dit forhold til Helga. Forsøk at svare mig sandt og aapent: Holder du endda fast paa hende? Har du ikke møtt nogen anden, som du kunde ha ønsket i hendes sted? Eier hun dit hjerte helt, eller vilde du føle det som en lettelse, om hun blev glad i en anden? Jeg har hittil ikke blandet mig i dine hjerteanliggender; men forskjellige omstændigheter gjør, at jeg skulde ønske fuld besked fra dig.

Alt vel her hjemme.

Din

far.

To dage efter fik doktoren et telegram saalydende:

Der eksisterer ingen anden for mig.

Erik.

Det ventet jeg, sa doktoren til sig selv, laaste telegrammet ned i en skuffe og gik straks en tur utover mot Strømtangen i et forrykende søndenveir med regn og sneslaps. Han blev gaaende frem og tilbake foran det lille hvite huset nede ved vandet, uviss om hvad han egentlig skulde angi som grund for sin visit. Han husket tydelig den ivrige kyllingmor og hendes kneisende, komiske mine, da hun slynget ut: Helga skal ha sig en voksen, ordentlig mand!

Det var længe siden nu; men endda var Erik slet ikke blit den voksne, ordentlige mand, som søsteren vilde finde god nok for Helga.

Naturligvis kunde han sendt et bud med en av barna og bedt hende komme til dem. Men han vilde se Helga selv, se om hun fik det straalende uttryk i øinene, naar Eriks navn blev nævnt.

Det var mørkt i det værelse, som vendte mot gaten. Da gik han like godt kjøkkenveien. — —

Marens aapenlyse forbauselse, idet han lukket døren op, moret ham og jaget nervøsiteten paa flugt, saa han ganske rolig kunde spørge efter frøken Rynning.

«M — nei, hun er nok ute en tur. Var det noget særskilt, saa kan jeg gi besked?»

«Ja, vil De hilse Deres søster og si, at vi vilde sætte stor pris paa, om hun avla os en visit, før hun reiste. De vet kanskje, at — at frøken Rynning har vore to smaapiker i tysk?»

Jasaa naa. Nei, det hadde hun ikke hørt noget om. Men hun skulde si det til Helga. «Og hvis hun rækker det, kommer hun. Men det er svært saa møe, det skal ordnes med, før det gaar an at reise ut av landet,» betrodde Maren doktoren. «Jeg synes naa baade saan og saan om den reisen, jeg da. De er altfor unge begge to, og ikke har de vært utenfor landet nogen av dem.»

Doktoren hadde tat hatten av og lagt den paa kjøkkenbænken, og Maren stod bred og tryg i døren ind til kammerset med armene i kors og tænkte mindst av alt paa at be doktoren komme ind og sitte.

Da gik døren pludselig op, og Helga stod med dryppende regntøi i døren. Det lyse haaret stod i brus under sydvesten, og kindene glødet.

«Men Maren, hvorfor ber du ikke doktoren ind!» ropte hun leende.

«Jeg trudde sandelig ikke, han brydde sig om at stanse, ellers —»

«Nei, tusen tak, jeg kom bare for at hilse

fra min kone og spørge, om De ikke vilde bæere os med en visit, før De reiser. Vi — vi — vilde gjerne snakke med Dem om smaapikernes tysk og — — Ja, i det hele tat vilde vi sætte pris paa, om De kom bort til os.»

Helga var blit endda rødere og fik det travelt med at faa det vaate yttertøi av sig. Det maatte være Erik, som stod bak dette, tænkte hun.

«Tusen tak, men Else og Dagny er ganske flinke begge to. Dagny har ikke saa let for at pugge glosene; men hun er flink i analyse, og Else —»

«Kjære frøken Rynning! Dette maa De være saa elskværdig at vente med, til De kommer bort til os.»

Helga saa ham freidig ind i ansigtet. Maren var ifærd med at rydde væk sytøiet i kammeret, og de to stod alene i kjøkkenet.

«Har Erik foreslaat dette?» sa hun lavt og indtrængende.

«Nei, vi ønsker det selv — for Eriks skyld.»

Et varmt smil fór henover Helgas ansigt.

«Ja tak, jeg skal komme fredag ved femtiden, hvis det passer.»

«Meget beleilig for os, tak. Farvel, — Helga!»

Et raskt haandtryk, et gjensidig smil, og

Helga stod igjen med straalende øine og lyttet efter fottrinene.

«Æsj a mig, kan de ikke komme bort paa skolen, doktorens — akkurat som de andre, hvis noget mankerer ungene deres? Du har da sandelig nok at fly med likevel!»

«Ja, du har ret i det. Men kanskje de har lyst til at vise lærerinden en liten venlighet, Maren, og den maa jeg vel ikke avslaa?»

Der var noget i Helgas stemme og øine, som fik Maren til at se to ganger paa hende. Ansigtet skinte, og øinene tindret som to stjerner.

«Bevare mig vel, hvor du blev kry for den indbydelsen da! De er naa ikke saanne storfolk heller. — Forresten er doktoren baade en pen og hyggelig mand. Han ligner ikke paa nogen av forældrene, den rødhaarte, fregnede Erik. Hadde'n ligna fareñ, saa — —»

«Hvad saa, Maren?»

«Saa kunde det kanskje vært noget at ha, men du er vel ikke saa dum, at du tar den gutungen? Ja, jeg bare spør, jeg; for jeg siger, det vilde være dumt baade paa den ene og den andre maaten. Moren er snobbete, og han er altfor ung for dig. Du skal ha en kjæk, voksen mand du, Helga, en som han derre Ottesen hos sorenskriveren. Du verden, aa pen han er, Helga!»

«Ja da, ham tar jeg, Maren! Vi bestemmer

os for Ottesen altsaa,» lo Helga overgivent.
«Han er fem aar ældre, og det er vel passe?»

«Ja, akkurat ogsaa, — ikke et aar yngre heller!»

«Nei. Vi tar altsaa Ottesen da, Maren. Han fulgte mig forresten helt til døren iaften. Og tænk, — jeg sa nei tak, da han spurte, om jeg vilde bli hans frue! Ja, hvad synes du vel!»

Maren hadde sat sig ende ned med hænderne paa hoftene og stirret med aapen mund paa Helga.

«Har han fridd? Virkelig fridd? — Naa fortæller du altsammen.»

Da blev Helga med ett alvorlig.

«Nei, Maren, — det gjør jeg ikke. Jeg hadde ikke tænkt at fortælle dette heller; men det slap ut av munden. Det er ikke at le av, ser du. Men jeg haaber, du holder tæ. Ikke ett ord til et eneste menneske! Din mund maa være lukket med syv segl!»

«Og du sa virkelig nei! — Ja, det var det eneste rigtige. Han maatte være temmelig indbildsk ogsaa da.»

«Du fortæller det ikke til nogen, Maren?»

«Uf, nei da, — naar jeg har lovt det saa. Men det skulde fru Nygaard ha greie paa. Han er ofte der, vet du vel. Og alle de unge da-

merne i byen, som er saa gærne efter'n. Nei, saa moro, Helga!»

«Ikke det spor moro,» sa Helga med et suk. «Det maatte være mere moro at si ja til en jeg var glad i.»

«Aa, pøh, — det haster ikke. — Hvem vet, hvad du kan møte i Tyskland og Italien! Der er baade baroner og grever og hertuger. En slik skulde du ha, Helga!»

«Eller en prins! En av keiserens mange sønner! Skal vi bestemme os for en av dem, Maren?»

«Tøisebukken! Du er en — unge endda; det er rimelig du ikke blir glad i nogen!»

Nei, tænkte Helga med et smil — — for jeg er det alt — — —

«**K**an du begripe, hvad det er de fyrene ler av? De skjønner da ikke det pluk av, hvad vi siger. De er naturligvis italienere,» sa Ester.

Hun sat vis à vis Helga ved vinduet, og deres egen lattermildhet hadde tat en hvil, da de forstod, at deres reisefæller ogsaa hadde lært for at more sig. Til en begyndelse syntes de, det var ganske morsomt, at der fandtes andre med likesaa godt humør. Men i den sidste halve timen var munterheten tiltat i en foruroligende grad.

De italienske ord trillet ut av munden som erter av en sæk, men latteren spiste ertene op for de unge piker; de forstod ingenting. Og begge to hadde kjøpt sig en italiensk parlør og studert den i mange ledige stunder, før de drog hjemmefra. De kunde tælle til hundrede, kunde dagene paa fingrene og stod ikke fast hverken naar det gjaldt at kjøpe billetter eller bestille værelse.

I Verona — den første italienske by, hvor de overnattet — havde de klart sig fint. Acqua caldo og acqua freddo og te paa værelset blev rekvirert uten spor av misforstaaelser. Ved frokosten hadde Helga endog bestilt to bløtkokte egg paa italiensk. Rigtignok gik de med parløren i haandvæsken, eller helt opslaat utenpaa haandvæsken med permene mot hverandre med den side op, som situationen krævet. Helga hadde allikevel imponert Ester vældig, da hun med den mest overlegne mine forlangte due nova alla cocca uten at kikke i boken; Ester snappet den fra hende, mens de ventet paa eggene, og der stod en tyk, rød strek under hele sætningen.

De var nu paa vei til Venezia og sat og ventet paa den byen, hvør de skulde skifte tog. De hadde nylig passert en station, som Ester mente het Uscita, og Helga hadde tat frem kartet for at finde den der.

«Nei, ingen Uscita, men Vicenza staar her, og saa har vi Padova, — der skal vi ut.»

Ester paastod allikevel, at der stod Uscita med store bokstaver, og begyndte at stave ordet.

Helga gav sig, det var vel en ubetydelig station. Vicenza var kanske næste.

Under denne passieren var det, at deres medpassagerer, to mørkhaarede og brunøiede herrer, fik lattermusklene i bevægelse. Men

værre blev det ved næste station. Da stod der et stort Uscita igjen. Der fandtes da ikke to byer av samme navn like efter hverandre!

«Nei, dette gaar over min forstand og langt ind i prestens,» sa Helga, trak vinduet ned og strakte hals for at se bedre. «Padova!» ropte hun. «Uscita maa betyde noget andet, Ester.»

«Padova!» ropte konduktøren ute paa peronen.

De to herrer, som fremdeles hadde latteren i øinene, hjalp dem elskværdig ned med kuffertene og lempet dem ut av døren.

«Aa, tusen, tusen tak!» ropte Ester. Nu kunde hun tilgi dem, at de hadde ledd.

«Mille gratie!» sa Helga.

«Prego!» sa den ældste og saa Helga ind i øinene med et straalende blik.

«Arrividerla!» ropte den yngste, idet de skyndte sig bort.

«Aa, ser du ikke, at der staar en pil efter Uscita!» lo Helga, «det betyr kanskje utgang.»

«Vi spør den tyskeren der,» foreslog Ester og stilte straks bort til en ældre, graahaaret herre, som de av og til hadde vekslet nogen ord med i spisevognen, hvor de var placert ved samme bord.

«Bitte, was soll das bedeuten?»

Tyskeren smilte og gestikulerte.

«Hier aus, diesen Weg, Fräulein.»

«Var det rart om de lo?» sa Helga, og saa lo de begge to.

Men siden moret de sig ofte med, at alle de italienske byer hadde navnet Uscita. Senere opdaget de ogsaa, at det var noget som het Ingresso; men de gik ikke paa limpinden den gang.

Venezia! — —

Hvem kan beskrive den forunderlige følelse, som gjennomstrømmer den, der første gang kommer ut paa pladsen foran stationsbygningen i Venezia og i stedet for biler og droscher og overfylde sporvogner ser en hel flaaete sorte gondoler, som dupper op og ned i det mørke vand foran den brede marmortrappe!

En ser sig uvilkaarlig om efter et solidere befordringsmiddel. Men da er facchinoen der med bagagen paa skulderen og vinker til en av gondolene, og mekanisk gaar føtterne nedover marmortrinene. Et øieblik efter er en midt oppe i eventyret og føler sig som om en filmer eller drømmer. For nogen minutter siden i en skidden jernbanekupê. En kort vandring gjennom almindelige graaskidne stationsrum — og saa med ett midt i verdens merkeligste by.

Helga og Ester hadde været saa optat med at samle sine saker sammen, at de ganske hadde overset den fire tusen meter lange stenbro,

som førte fra fastlandet ut til byen paa de mange øer.

«Klyp mig i armen, Ester, saa jeg blir viss paa, om jeg virkelig er vaaken,» sa Helga.

«Stik heller fingrene i vandet, saa kan du fortælle, at du har vasket dig i Adriaterhavets bølger. Forresten synes jeg den fyren, som vrikker os, er svært litet gondolier-poetisk. Han er hverken ung eller pen eller interessant. Han kunde godt hete Peder Salvesen og være fra Lillesand. Se paa'n, Helga! Han sluker dig med øinene. Det haaret dit vækker opsigt! Alle tror, at du er fra Nordpolen! — Se, nu smiler han; nu var han allikevel ganske koselig. — Er dette Canal Grande?» spurte Ester.

«Si, si, Signora, Canal Grande,» nikket gondolieren, og saa kom en hel del som ingen av dem skjønnte.

Men de nikket og smilte og lot som de var med, og indimellem sa de: Cosa e questo? — naar de gled forbi et iøinefaldende marmorpalads eller opdaget en lysende kirkekuppel mot den blaa himmel. Det skulde betyde: Hvad er det der for noget? Manden fortalte og gestikulerte saa godt som aaren tillot det, — og damerne lot fremdeles som de forstod og nikket og smilte og ropte: Bella, bella! naar de gled forbi de gamle marmorpaladser omgit av palmer og cypresser, med søileganger prydet med

skjønne statuer og brede trapper, som gik like ned i vandet.

Men ikke alt var like vakkert. Indimellem kom grønlige, skidne hus. Og da de svinget ind i de trange, mørke kanaler, hvor graahvitt tøy hang til tørk over deres hoder, og sortøiede venezianerinder lo til hverandre fra de aapne vinduer, syntes Ester, det var ganske uhyggelig eventyrlig.

«Nei, det er netop, som jeg har tænkt mig,» sa Helga begeistret. Og da gondolieren i det samme utstøtte nogen hæse skrik, som skulde betyde: av vei der! til de møtende gondoler, og han med en haarsbreds avstand bautet dem gjennom myldret i de mørke, trange passager, syntes hun, det var spændende, og ønsket farten vilde vare længe, længe.

«Ja, hver sin smak,» mente Ester. «Jeg foretrækker den aapne Grande-kanalen med en ung Guiseppe eller Rafaello.»

«Enso Balto!» sa gondolieren smilende. Han trodde Ester spurte om navnet.

«Molto bello!» ropte hun og fik et elskværdig smil igjen.

«Jamen er han søt allikevel,» lo hun. «Han liker mig ogsaa, endda jeg er saa svart.»

Netop derfor naturligvis, mente Helga. I det samme gled en anden gondol forbi dem, og en munter stemme ropte paa klingende norsk:

«Tak for sidst! Vel møtt paa Markuspladsen iaften!» Og forbi var den før de forbausede unge piker hadde sagt et ord.

«Jeg besvimer!» hvisket Ester; men øinene lyste allikevel av intenst liv. «Tænk at de var norske! Og saa sat de og lyttet og lot som de var italienske.»

«Vi vil være noksaa overlegne, naar vi møter dem,» foreslog Helga. «De skal sandelig straffes for det bedrageriet!»

«Bravo, Helga! Nu liker jeg dig. Tænk at du virkelig kan være med paa litt leven.»

«Aaja da,» lo Helga, — «en masse leven. Men la os være enige om, at vi ikke svarer dem med en stavelse, før de presenterer sig for os. Vi maa holde litt paa værdigheten!»

Da gondolen la til ved Colleonipladsen, stod de italienske nordmænd færdig til at hjælpe damerne iland til synlig ærgrelse for alle de ivrige, som trængte sig frem for at tjene en lire eller to.

«Pastor Wille!» sa Helgas kavaller og gjorde en dyp kompliment, idet han rakte hende haanden.

«Ich verstehe nicht,» sa Helga med et skjælmsk smil; «ich spreche nur deutsch!»

Pastor Wille rødmet let og var i synlig forlegenhet. Men Ester kom ham til hjælp.

«Frøken Helga Rynning!» presenterte hun

freidig, efterat hun var færdig med sig selv. «Dere burde forresten skamme dere litt, slik som dere har narret os. — Er De virkelig prest? De ligner mere en skuespiller. — Men jeg kan godt tro, at De er arkitekt,» sa hun henvendt til den anden; «De ser mer verdslig ut.»

Arkitekt Bull lo.

«Ja, men jeg er litt geistlig jeg ogsaa. Jeg har nemlig stipendium for at studere kirkearkitektur, mens min ven skal studere det, som foregaar indenfor kirkemurene.»

Hotellet laa like ved, og facchinoen gik foran med bagagen. Ester var kasserer denne uken og gav Enso Balto to lire mer end han forlangte av lutter tilfredshet over tilværelsens behagelighet.

Helga forholdt sig kjølig taus, men besvarte høflig den unge pastors spørsmal om turen. At de alle fire hadde bestilt værelse paa samme hotel, gjorde hende en liten smule urolig; men da hun fik vite, at han var søn av hendes kjære rektor, steg interessen saa høit, at hun begyndte at bli forskrækket over sig selv, og Ester, som saa hvordan øinene straalte, sendte hende et forundret blik.

Slik kunde altsaa Helga være, naar hun traf en hun syntes om. Ja, ja, — hun misundte hende ikke pastoren. Arkitekten var mer efter hendes smak, selv om han ikke var saa pen.

Men han var mer almindelig og liketil og meget lettere at snakke med end den andre.

«Der er plads til damerne, de bestilte først, herrerne maa gaa til vor nærmeste nabo,» lød portierens besked.

Helga følte sig med ett lett og glad, men Ester viste tydelig sin skuffelse. — —

«Forstaar du ikke, at det kunde blit kjedelig for os da, Ester? Jeg saa, at Wille ogsaa var fornøiet. Det var jo et merkelig træf, at vi skulde til samme hotel,» sa Helga, da de var alene paa værelset, «Og igrunden morer vi os aller bedst alene, ikke sandt?»

Ester nølte med svaret.

«Jovisst morer vi os bra; men det var allikevel skrækkelig gildt at møte to kjække, norske herrer, Helga. Du synes det samme, vær ærlig!»

Helga rødmet.

«Jo, for en liten stund; men jeg vil nødig være sammen med dem hver time de dagene, vi blir i Venezia.»

«Puh, det faar vi se paa! Jeg er ialfald fri og frank, jeg har ingen at avlægge regnskap for, og selv om jeg endnu hadde været forlovet med Erling, kunde det ikke ramlet mig ind at være saa snerpet, at jeg ikke tok litt moro, naar den kom saa pen og pyntelig!»

Helga saa betænkt ut.

«Nei, de er naturligvis bra herrer. Vi kan

vel spasere med dem paa Markuspladsen og gaa litt rundt i byen over broene; men jeg tror, jeg helst vil gaa alene i morgen og bese Markuskirken og Dogepaladset, Ester. Husk, jeg skal referere for Grøn, og jeg har lovet at kjøpe en del av de bedste billedene. Du vet der er en masse malerier at se, og jeg vil ikke heftes av unyttig snak.»

«Jo flere, jo bedre,» mente Ester. «Otte øine ser bedre end fire, og Wille har sikkert god greie paa kunst. Han ser slik ut. Han er for pen til at være prest, synes jeg. Alt er fuldendt i det ansigtet. Saanne øine passer bedre for en elsker ved teatret. Det maa ikke være let at staa imot en slik dukkemands kurtise.»

«Uf, ikke snak slik da, Ester, vi har jo saa vidt set manden,» sa Helga brydd.

«Nei, nei,» lo Ester, «jeg skal ikke anstrenge mig for at rose manden; han vet vel at gjøre sig gjældende allikevel. Jeg tror nu, det vil være til ubetalelig nytte at ha ham ved din side. Men gjør som du vil, — jeg glæder mig til at se dem igjen iaften ialfald.»

Helga gjorde det samme; men hun vilde ikke erkjende det for mig selv. Der kom stadig et rødbrunt guttehode frem, og et par aapne, freidige øine saa hende forskende ind i ansigtet.

«Helga, du maa ikke glemme mig derute,» skrev han i sidste brev. Hun hadde smilt da hun læste det.

Glemme Erik! tænkte hun dengang.

Men pastor Wille hadde disse faa minutter faat Erik til at bli bare gutten for hende, og hun kjendte en liten smerte i hjertet, som om det hadde faat en rift. Over Eriks billede la sig en let taake, som blev tettere, eftersom hun gjenkaldte møtet og den korte spasertur med den unge prest.

Hvorfor saa han saa intenst paa hende, da han gav hende haanden til farvel, og hvorfor rødmet hun, da hun kjendte det faste, mandige haandtryk?

Hun laa og vaandet sig, mens hun hvilte litt efter lunchen, og dype suk naadde bort til Ester, som ogsaa laa lys vaaken med behagelige tanker.

«Er du syk, Helga?»

«Ja, jeg har en dundrende hodepine. Tænk, jeg tror jeg har bedst godt av at lægge mig tidlig jeg, Ester. Har du imot at gaa alene med dem?»

«For noget tøv! Du trenger bare frisk luft, og nu skal vi ta en tablet, saa faar vi sove begge to, og da er vi riktig oplagte til at slaa an,» spøkte Ester. — —

— — Tablettene hjalp. Søvnens kom rikelig.

Efterpaa smilte Helga av den indbildte frygt for at svingte Erik.

Jeg vil netop gaa ut for at overbevise mig om, at han ikke gjorde det spor indtryk paa mig, tænkte hun.

Den lille, tynde guldring paa venstre haand flyttet hun over til høire ringfinger.

«Den var blit litt for vid,» sa hun, da Ester spurte om grunden.

Da lemmene blev tat bort fra vinduene, strømmet eftermiddagssolen ind og blændet dem sammen med lyset fra den blinkende havflate.

Ester foreslog de fineste uldkjoler til spaseraturen rundt om i byen, og Helga gav efter. En saa straalende dag maatte sættes pris paa. De kunde ha kaapen paa armen, om det blev koldt.

«Og saa har vi jo kavallerer!» lo Ester og stak en varm krøltang ind i haaret. «Det er allikevel morsommere at pynte sig, naar vi har herrefølge, Helga, ikke sandt?»

«Aa — aa, jeg liker at være pen sammen med dig ogsaa.»

«Ja, det er ingen sak for dig. Dit haar behøver ikke krøltang; det velter frem som en vældig norsk foss, mens mit er som en av de mørke, stille kanaler; det glir langsomt og

kjedelig og flatt nedover hodet mit. Jeg misunder dig det haaret, Helga!»

Men Helga misundte Ester hendes umiddelbare glæde og gode samvittighet og visste ikke, at netop denne hendes lille tvil, om hun gjorde ret, gav hende et diskret, blygt væsen, som kom til at betyde et plus mer for pastor Wille til hendes øvrige tiltrækkende egenskaper.

Efter middagen klokken otte laa Venezia i maaneskin med sagte, drivende hvite skyer henover den mørke himmel. Det stille plask av gondolene i de dypsorte kanaler, det straalende livlige folkeliv paa Markuspladsen, musikken fra de aapne kafeer, de fremmede sprog som surret om ørene, den lette, sorgløse stemning som laa over alle de smilende ansigter, — alt tilsammen slog ring om Helga og svøpte hende ind i en eventyrverden, hvor virkeligheten, og alt som hørte fortiden til, blev saa uendelig langt borte.

Aftenen naadde sit høidepunkt, da hun tilslut sat ved siden av Wille i gondolen, og en ung italiener med bløt, smegtende stemme sang en serenade til akkompagnement av mandolinen.

Ester pratet livlig med arkitekten, mens Helga svarte Wille mest med enstavelsesord og lot en gang falde den ytring, at hørørstet passiar og maaneskin harmonerte ikke. Og saa blev det til det, at han talte med dæmpet stemme,

og hun lyttet, lyttet og nød den flere aar ældre mands interessante skildring av Venezias merkelige historie op igjennem aarene helt fra det ottende aarhundrede, da de rike doger flygtet ut paa de ubebodde øer, deres kamp mot de vilde barbarer, deres kunstinteresser og pengemagt. Alt visste han besked om, og Helga hørte med undren og beundring og var lykkelig, fordi hun hadde truffet en som kunde fylde alle de tomme huller i hendes viden om Italien. — —

Da de skiltes utenfor hotellet, gav hun like-saa villig som Ester sit ja til samvær næste dag. Og da Dogepaladset med alle dets herlige malerier og Markuskirken med sin vidunderlige mosaikkunst var beset og beundret, blev der lagt planer for de følgende dage: motorbaat-tur til øene med glasverket og kniplingefabrikken og de gamle kirker, besøk i byens gallerier og endelig en razzia rundt i butikkene paa Markuspladsen den sidste dag.

Helga sa en aften til Ester, da de klædde sig av:

«Jeg tænker paa, hvor litet jeg hadde faat vite om Venezia, hvis vi ikke hadde truffet Wille.»

«Ja, han er frygtelig lærd; men jeg er glad Bull ikke er som han. For morsom det er han da slet ikke, Helga.»

«Han er interessant, og han har humoristisk sans,» sa Helga.

«Kanske det, men jeg vilde kjede mig gysselig i hans selskap alene. Heldig at han sværmer for dig og ikke for mig.»

«Sværmer!» vrængte Helga og vendte ryggen mot Ester, da hun følte rødmenn komme.

«Ja, netop. Det sa Bull ogsaa. Jeg har aldrig set Wille saa opmerksom mot en dame før, sa han idag, da vi gik foran dere gjennem Via Garibaldi. Hun er vel ikke forlovet, spurte han; for han syntes du var saa tilbakeholden. Aa langt fra, sa jeg. Vi hadde nok ikke faat lov til at reise fra kjærestene vore nogen av os!» Ester lo hjertelig. «Det glæder mig at høre, sa han, saa har vi god samvittighet alle fire.»

Helga sat paa sengekanten og flettet sit store, lyse haar og forsøkte at smaale, mens hun i en let tone sa:

«Uf, at du skulde forsikre det saa høit og dyrt da, Ester! Det var dumt av dig. Nu blir vi ikke længer saa tiltrækkende, skal du se! Forbuden frugt smaker bedst, vet du.»

«Ikke for saa bra herrer, tror jeg.»

Ester snakket igjen alvorlig, og Helga klarte ikke at spøke mer. Det sved for sterkt et steds inde i brystet, og hun var legemlig træt av al farten de sidste dage.

Heldigvis sovnet hun øieblikkelig om aftenen, saa snart hun la hodet paa puten. Men hun gruet til jernbanereisen sydover, — da fik hun tid til at se indover i sig selv, og hun frygtet for, at noget var i ulage der.

«Kjedelig at vi ikke fik følge til Firenze. Vi har vel ikke raad til at bli længer, Helga?» vedblev Ester.

«Raad har vi nok; men vi har jo bestilt værelse i Firenze. Forresten tænker jeg, de glæder sig til at bli alene. De behøver saavisst ikke kjede sig, om vi reiser. Og sandt at si, Ester, saa glæder jeg mig til at gaa omkring i gallerierne dernede uten at konversere, bare se og nyde og ha dig saan i passende avstand — slik som vi to pleier at gaa omkring. — Ja, jeg længter efter at falde til ro jeg, Ester!»

Helga blev tilslut saa ivrig, at Ester reiste sig og saa forbauset paa hende.

«La mig se paa dig, Helga!» ropte hun.

Helga, som fremdeles sat og stelte med haaret, snudde sig og lo.

«Ja, jeg mener det virkelig. Det har været som et eneste mareridt, et forførdelig jag fra morgen til kveld. Jeg er aldeles fullstoppet av Venezia nu, — — men jeg vilde allikevel ikke undværet deres selskap!» sluttet hun med et litet smil.

Ester gled beroliget tilbake i putene.

«Naa, det var da bra. Jeg trodde virkelig, du angret, jeg.»

«Angret? Vi hadde jo ikke noget valg. Det er netop det, jeg har skrevet —» hun stanset pludselig — «i dagboken, mener jeg. Vi kunde ikke andet end ta imot deres følge, og vi har virkelig hat utbytte av samværet.»

«Utbytte? — Moro, virkelig moro har det været. Jeg har aldrig truffet en saa kjæk herre før, jeg. Naar jeg tænker paa, at jeg var forelsket i Erling Olsen, blir jeg formelig flau. Gud ske lov og tak, at moren blev saa rasende, fordi han forlovet sig. Han hadde laant hver øre til sin utdannelse, og det sørgelige faktum løste os lettere end alle andres uenigheter. Og saa var han slet ikke snild heller. Han var gjerrig og egen, og det vilde blit min ulykke at leve sammen med ham. Jeg er glad, vi ikke hadde gjort det offentlig. Nei, det er bedst at gaa hemmelig en stund, da lærer en hverandre at kjende, og slike skoleforbindelser stikker sjelden dypt. Se nu du og Erik! Du kunde da ikke tænke dig muligheten av at gifte dig med en slik gutunge, Helga. Nei, du skal ha en voksen, ordentlig mand, du, — en som Wille passer for dig. Han har baade kundskaper og utseende og alder og stilling. Drøm om det du, Helga!» nynet hun med melodien til «Fola, fola Blakken.»

«Nei, godnat! Jeg sovner om to minutter.»

— — Men den aften sovnet ikke Helga, før to timer efter at lyset var slukket. Da hun endelig blev overvundet av søvnen, strævet hun i drømme med at vælge et av de to hoder, som kelneren nede i spisesalen holdt frem mot hende paa et sølvfat.

Tilslut brast hun i graat og bad rektor Wille vælge for sig.

«Nei, nei, Helga, — du maa selv vælge,» sa han med et bedrøvet smil; «men vent til du kommer hjem igjen, da ser du klarere. Her i Italien er altfor sterk sol. Den blænder dig!»

Tæt i tæt som bøker i en hylde stod menneskemassen den dagen. Og menneskebøkerne var lukket igjen. Begge armer laa klemmt ind til kroppen. Gjorde en av dem et forsigtig litet forsøk paa at aapne sig paa den ene siden for at tørre bort en av bækkene, som randt nedover ansigtet, straks trykket naboen saa sterkt paa, at armen sporenstreks foretrak at falde ned igjen for ikke at risikere at maatte holde den i opstrakt stilling resten av de timer, som endda vilde gaa hen, før menneskebøkerne kunde slaaes op.

Hadde det endda ikke været saa kvælende hett. Foruten den varme de tusener menneskelegemer utstraalte, var netop idag sommeren kommet pludselig og uventet efter en vinterlig vaar, og der stod de stakkars mennesker med tykt, mørkt yttertøi og hadde gratis dampbad i selveste Peterskirken.

Midt inde i en flok sortklædde preste-elever raget et lyst kvindehode op. De blufærdige

unge mænd hadde sendt hende et indignert blik, da hun barhodet og uten blygsel tok plads midt imellem to smaa, bleke mandslinger. Det var i sidste liten, for like efter lukket aapningen sig, og hun stod der hun stod, indeklemt mellem preste-elever, nonner og munkes.

Med et muntert smil saa hun sig om efter veninden. Nogen meter længer borte stod hun og strakte hals og lo:

«Nu er du nok kommet midt op i et kloster!» ropte hun. «Ser du godt?»

Den lyshaarede lo tilbake.

«Ja, jeg faar se hele processionen udmerket; men her er en gyselig løklugt!»

«Den er god mot besvimelse. Jeg begynder at føle mig litt rar. Du faar da litt luft; men mit hode sitter for lavt. Ja, hier stehe ich, ich kann nicht anders! Gott — —»

«Glem ikke, at her forstaaes al verdens sprog,» sa Helga og vendte ansigtet mot kirkens midtgang, hvor nu en broget, levende strøm veltet ind uten avbrydelse.

Nonner og munkes, prester og preste-elever, officerer og civile, kvinder og mænd i alle aldre og fra alle samfundslag hadde fundet vei til Peterskirken idag. Det var ikke en dagligdags begivenhet, at paven kanoniserte en ny helgen, og hvem vilde ikke bli velsignet av den hellige papa?

Silkeknitrende fruer med kniplingstørklær paa hodet og lynende diamanter i øreringene, fattige, utslitte koner som ikke hadde andet end et krøllet hvitt lommetørklæde at dække sig med og trivelige madamer med tydelig paa-skrevet attest om jevn velstand hastet opover mot koret sammen med barbente munkere i sandaler med munkehætten nedover ryggen, kors paa brystet og rosenkrans i haanden.

Strømmen blev bredere og raskere, menneskene mer og mer febrilske, jo senere de kom; men alle fik sig en plads. Uniformerte herrer var parat til at vise vei naar de saa den gule, hvite, blaa eller røde lap, som fortalte hvor dyrt man skulde staa. Og alle disse regnbuens farver flagret ustanselig op igjennem midtgangen og forsvandt. Nye kom og forsvandt de ogsaa.

Helga saa til med stigende forbauselse. Uvilkaarlig omsatte hun sine tanker høit i ord:

«Hvor blir de av alle sammen?»

Da snudde hodet sig, som stod like foran hendes hake. Helga saa et par blaa, norske øine, og i øinene laa et smil.

Helga smilte igjen: «Wo gehen alle?»

Det unge, mørke hode rystet beklagende paa sig.

«English?» sa en spæd røst.

«No, Norvegia,» sa Helga.

«Yes, but I speak English,» sa stemmen.

«Aa!»

Helgas øine straalte i det blussende, svedblanke ansigt.

Den vordende prestemand gjorde en bevægelse, saa han dreiet kroppen nogen grader, men nok til at han slap at konversere med nakken. Helga tok et litet skridt fremad til højre, saa de kunde faa et glimt av hinandens ansigter, mens hun spurte, og han svarte paa alt det hun var nysgjerrig efter at faa vite. Endda engang utbrøt hun:

«Hvor blir alle disse mennesker av?»

«Aa,» smilte de blaa øine. «St. Petri kirke er stor, den rummer seksti — ja sytti tusen mennesker, — endnu er den ikke halvfuld.» —

Pludselig blev der en uro i de kompakte menneskerader. Den høilydte, ugenerte passiar forstummet. Man trykket paa bakfra, og Helga følte sig baaret nogen meter nærmere midtgangen, uten at hun selv hadde løftet en fot, og fandt sig staaende like ved skranken med den løkduftende preste-elev ved siden.

«Hvad er det?» spurte hun.

«Papa kommer snart. Se der! Han bæres nu fra Vatikanet!»

I ett sekund tændtes alle de tusen lys i kirken, og høialteret, som før hadde ligget i et fjernt mørke, blev med ett tydelig for alle de

blikke, som forgjæves hadde søkt dit op for at faa et glimt av festlighetens klimax.

Midt inde i en lysende ramme av elektriske lamper stod den fromme Theresa og smilte med et himmelsk smil ned mot menneskemyldret.

Efter et par sekunders dødsstilhet lød der en klapsalve gjennom kirken saa kraftig og norsk, at Helga forbauset spurte, hvad det nu gjaldt.

«Jo, det er for den nye helgen. Men bare vent, — naar Papa kommer, blir det endda mer.»

«Klappe for paven!» utbrøt Helga.

«Ja, hvordan skulde vi ellers vise ham vor hyldest?» spurte den unge mand.

Helga forsøkte øieblikkelig at løsrive sine armer fra kroppen, men støtte straks paa motstand fra de kropper, som stod tæt i tæt med hende.

Med et utaalmodig suk hvisket hun:

«Jeg kan ikke klappe, mine armer sitter fast!»

Da smilte den vordende prestemand:

«I shall clap for you!»

Helga var ikke fornøiet med en stedfortræder. Med et kraftig ryk og et par smilende «scusi» til begge sider drog hun begge armer oppover til de var i høide med hodet.

Nu stod hun færdig til at hylde Peters efterfølger. Hun følte det, som hun dermed ogsaa

fik takke den unge mand for hans venlighet, og han nikket virkelig med et smil, som han vilde si: Ja, det kan jeg like.

— — Høit oppe paa en guldstol under baldakinen sat St. Peters efterfølger med hodet bøiet litt til siden, som om han ikke magtet den tunge byrde han bar. Et medlidende, naadig smil laa over det alvorlige ansigt, da han gjorde korsets tegn til høire og venstre.

Menneskene stod ikke lenger som en tæt rad med bøker. Nei, nu bølget de som et urolig hav. Alle armer var pludselig blit løst, ingen kunde forklare, hvordan der var blit plads. Men haandklappene lød som en vældig fanfare gjennom det store rum, blandet med ropene: «Viva il Pàpa!» mens musikken stemte i med en mægtig festhymne.

Helga kjendte, at taarerne silret nedover ansigtet; men hun klappet bare videre. Hun var som hypnotisert og saa ikke de smilende blikke nogen blaserte turister sendte hende.

«Viva il Pàpa!» ropte hun, og hun kjendte hun fik saltsmak i munden.

«Hvad i al verden graater du for?» hørte hun Esters stemme like ved. Hun var skyllet bortover mot Helga og stod og lo av hendes taarer.

«Aa, er ikke dette vidunderlig da, Ester? Jeg vet ikke, om jeg drømmer, eller om det er

virkelighet! Er det ikke betagende at se saa mange mennesker begeistret?»

«Aa, det er den fyren, som har forhekset dig, Helga. Han er en farlig jesuit; det saa jeg paa øinene. Herefter skal du holde mig i skjørtene.»

Helga smilte gjennom taarene og tørret dem bort.

Nu var processjonen kommet helt op til alteret. Men avstanden dit op var saa stor, at de som stod i den nedre del av kirken hverken kunde se eller høre, hvorledes den hellige Påpa indviet den fromme Theresa til helgen.

«Vi har set paven. Punktum finale. Kom la os gaa!» sa Ester. «Saa meget jugl og humbug trodde jeg ikke der fandtes i verden. Tænk at bære sig slik ad for et almindelig, dødelig menneske. Han har jo ikke engang opdaget Nordpolen.»

Helga drog et langt, skjælvende suk og fulgte med som i drømme. Hendes ven var blit ført opover med det sterke dragsug, som skyllet mot høialteret, og Helga saa ham ikke mere.

«Jeg vilde gjerne takket ham; han har forklaret mig mange ting. Nu vet jeg, hvad alle de rare dragtene betyr, baade preste-elevenes og munkenes og nonnernes —»

«Det betyr bare forfængelighet; de klær sig

ut som unger,» avbrøt Ester hende. «Men det var heldigst for hans hjertefred, at sommerfuglen forsvandt fra hans øine. Det passet sig ikke at kokettere slik som du gjorde, og det til og med inde i en kirke. Wille skulde ha set dig! Du smilte ikke halvparten saa meget til ham. Det var kanskje den løklugten, som virket saa betagende?»

Helga maatte le. Det nyttet ikke at ta Ester alvorlig. Hun hadde hele tiden agert ældre søster og beskyldt hende for koketteri, naar hun sa et par ord til en mandlig medreisende. Men naar Helga først hadde faat en samtale igang, var Ester mer end villig til at være med, og paa den maaten hadde de under hele reisen hat hyggelige ciceroner, som med største beredvillighet fortalte om alle de steder de reiste forbi.

«At det virkelig er dig, Helga, det er det som forbauser mig hver time,» hadde Ester sagt, da de den første aften var kommet op paa sit værelse i Berlin. «Du som hjemme altid er saa tilbakeholdende og faamælt.»

«Nei, jeg er heller ikke den samme,» sa Helga med et eftertænksomt smil. «Jeg føler mig som om jeg pludselig er kommet ut av en puppetilstand og har faat vinger. — Men naar jeg kommer hjem, maa jeg kanskje ind i puppehylstret igjen?»

«Jasaa, — gaar det an, tror du?»

«Nei, jeg vet ikke, men deilig er det at flyve ialfald. Aa, det er vidunderlig, Ester! Jeg visste ikke at jeg hadde vinger!»

Og endda mer vidunderlig var det jo blit, da de kom ned til Italien. Den bratte overgang fra den kolde vaar i Norge til Italiens varme sol og milde, bløte luft, fik sommerfuglen til at utfolde sig i al sin glans.

Siden den aften i Berlin hændte det ofte, at Ester ertende kaldte Helga for sommerfuglen.

Fra en blaa skyfri himmel flommet solen ind gjennem det aapne vindu og skinte like i ansigtet paa de to unge piker, som sov, den ene i en dyp lænestol, den andre paa en divan.

Klokken var blit over fire eftermiddag, og solen varmet ganske bra; men de unge piker sov like godt, end ikke en flue paa Helgas næse-tip formaadde at vække hende, og fluen slog sig ned og gjorde sig tilgode.

Derefter tok den fat paa Esters mundvik, hvor den hadde opdaget en brødsmule og kjendte en liflig duft av vin.

Aha, tænkte den, de har ikke taalt vor verdensberømte Montifiascone. Den ser saa lys og uskyldig ut, og de var tørste efter formiddagens vandringer. Saa har de tømt den lille fiasco tilbunds, og nu kan jeg glæde mig over et godt maaltid.

Den næsvise flue fraadset videre; men tilslut blev den selv søvning og mæt av alt det unge

vinfylldte blod, den hadde drukket, og tok sig en blund i vindusposten.

Fluen hadde gjettet riktig. Ved lunchen skulde Ester bestille ny vin istedet for den røde chianti, som hittil hadde været deres daglige drik, og da hun fandt et merke som næsten var hendes navne og het Est-Est-Est, bestilte hun med begeistring en fiasco. Kelneren smilte og mumlet noget om molto intenso; men Helga var saa træt, at hun overhørte det, og Ester, som hørte, opfattet det som en bemerkning om hende selv og fortolket det derhen, at hun var meget ivrig efter at faa noget at drikke.

De ventet heller ikke til maten kom, men drak et halvt ølglas straks for at slukke tørsten, og resten av fiascoen gik med under maaltidet.

I elevatoren følte Helga sig svimmel og skrev det paa varmens regning. Ester nikket søvnig og gjespet:

«Jeg har en dundrende hodepine. Vi maa ha en durabel lur.»

Og nu hadde de sovet i to fulde timer. Ester var blit sittende i stolen; hun som mente, at det var bare gamle folk, som kunde sove sittende. Og Helga sovnet straks hun la hodet paa puten. Ellers pleide de omhyggelig lukke skodderne for vinduet og ta kjolerne av, før

de la sig paa sengen; nu hadde de glemte alle forsigtighedsregler og snorket omkap i sine spaserkjoler.

Et kraftig dunk paa døren vækket dem, — endda et, og de vaaknet endelig.

«Avanti!» ropte Ester, men blev sittende i stolen. Det var naturligvis stuepiken Anita, som skulde rydde op. Men gjennem den ulaaste dør kom en smilende piccolo og sa, at to herrer sat nede i salotto'en og ønsket at tale med damerne.

Ester glemte rent, hvor hun var, og spurte:

«Hvad heter de? Er de norske? Ja, naturligvis, det er pastor Wille og arkitekt Bull, ikke sandt? Men hvordan har de snuset os op?»

Piccoloen smilte muntert og rakte hende to visitkort.

«Din lille dumrian!» ropte Ester, «disse skulde du git os straks.»

Vi kommer ned om et kvarter, skrev hun paa sit eget visitkort.

«Ikke sandt, Helga?»

Helga var ikke rigtig vaaken før nu.

«Jeg vet ikke jeg, Ester, vi har hat det saa fredelig og morsomt baade i Firenze og her i Rom, vi to alene. — Hvorfor vil de egentlig være sammen med os nu igjen?»

«Fordi de liker os selvfølgelig,» lo Ester og gav gutten kortet. «Se saa, nu maa vi skynde

os, Helga. Jeg er glimrende oplagt. Den lille rusen var et godt sovepulver.»

«Rusen?» sa Helga; «du mener da ikke det!»

«Akkurat. Vi har for første gang i vort liv drukket for meget; men andre ord: vi var beruset!»

Helga stirret forskrækket paa Ester. — Pludselig forekom situationen dem begge saa inderlig komisk, at de smaldt i en hjertelig latter.

Om formiddagen i katakomberne, dypt grepne av stedets alvor og den dystre stemning, derefter i Colosseum, hvor de hadde tilbragt et par interessante og hyggelige timer sammen med to engelske damer og en engelsktalende, snakkesalig fører, som rigtig hadde opbudt alle sine kræfter og kundskaper for at tilfredsstille damernes videbegjærlichkeit. Derefter en kraftig rus, — og nu?

«Kanske til messe i Laterankirken,» foreslog Ester.

«Vi skal til Monte Pinzio,» sa Helga avgjørende. «Vi orker ikke flere oldtidsminder idag og ikke flere orienterende foredrag heller. — Uf, jeg har hele tiden drømt om dryppende talglys og barbente, rakede munker, og at jeg flygtet op av katakomberne; for jeg orket ikke at høre mere om martyrenes lidelser. Men den hellige Cecilia stod op av sin grav og sprang

efter og nappet mig i haaret, fordi jeg ikke vilde høre paa munken! — Vil du love mig det, Ester, at vi ikke sætter vore ben i en kirke idag? Ellers blir det at faa hele kirkens historie i kronologisk orden.»

Ester lo.

«Av Wille ja! Jeg lover at slaa et slag for Monte Pinzio — bare, bare Monte Pinzio med herlig utsigt og vidunderlig solnedgang, selv om Bull vil til selveste Peterskirken og er aldrig saa søt og overtalende. Forresten forbauser det mig at høre dig snakke slik, Helga. Du var den mest begeistrede baade i katakomberne og i Peterskirken, og det lot da til, at Willes foredrag interesserte dig i Venezia? Er din begeistring for Italien i avtagende kanske?»

«Nei, det er netop, fordi den stadig tiltar, at jeg trenger en pause iblandt; jeg maa ha tid til at fordøie den uvante føde og bli sulten igjen. Men imorgen tror jeg nok, jeg har appetit paa — — ja for eksempel Vatikanet, der er jo noget for os alle fire. Saa hvis de ikke alt har været der, har ikke jeg noget imot at faa litt belæring imorgen.»

«Belæring,» sa Ester. «Jeg blaaser i alle disse aastal og vanskelige navn; jeg glemmer dem allikevel. Nei, jeg ser med mine to øine og nyder med alle mine sanser. Jeg vil neimen ikke slite mig ut med den kjedelige

historien. Og heldigvis er ikke Bull saa doce-
rende som Wille.»

Helga svarte ikke. Hun stod allerede fuldt
færdig med hatten i haanden og plukket ner-
vøst paa et par blekrøde roser, som laa utover
den hvite brem. Hun var hvitklædd fra top
til taa, og roserne var den eneste farve paa
dragten.

«Sæt den paa hodet, Helga,» sa Ester; «du
aner ikke hvor den hatten flatterer dig, for
roserne er akkurat maken til dem, du nu har
paa kindene. Jeg tar min lysegrønne musselin.
I hvitt kan jeg ikke konkurrere med dig. Min
hud er altfor mørk og uren til hvitt; men denne
dæmper mig, tror jeg. I hvert fald føler jeg
mig pen, og det er jo hovedsaken,» lo hun og
trak kjolen over hodet.

Helga smilte. Ester sa altid like ut, hvad
hun mente, baade om sig selv og andre; derfor
var det saa trygt at være sammen med hende,
selv om hun engang imellem kom til at si mer
end Helga kunde ønske.

«Jeg krøller mig ikke; vi er heldigvis nødt
til at ha hat paa i denne solsteken. Se saa, nu
er jeg sandelig ikke værst.»

«Nei, du er rigtig pen,» forsikret Helga.

«Men litt pudder paa haken maa jeg ha
først,» sa Ester. «Uf, disse avskyelige filipen-
sene! Men hør Helga —» hun betragtet ven-

inden med et beundrende blik — «idag er jeg ræd for at du kommer til at føle dig litt for meget sommerfugl. Ja, jeg bare ber dig flakse saa passe med vingerne, ellers —»

Leende gik de nedover de teppebelagte marmortrapper, og begge tænkte, at livet igrunden var deilig at leve.

— — «Blev dere ikke forbauset over, at vi fandt ut, hvor dere bodde,» sa Wille, da de spaserte opover mot Monte Pinzio.

«Ingenting forbauser os mere,» sa Helga. «Vi har oplevet at to lattermilde italienerne pludselig forvandles til nordmænd, efterat vi i en halv time har sittet og snakket fortrolig sammen paa norsk baade om medpassagerer og andre. Nei, vi er blit blaserte, ingenting overrasker os! Vi finder alt saa naturlig.»

Og Helga lo en klar, trillende latter.

«De har nok vanskelig for at tilgi os den skøierstreken,» sa Wille. «Og igrunden har vi angret. Men saken var den, at vi først paa slutten fik høre, at dere skulde til samme by og samme hotel, og da bestemte vi os til at spille komedien helt ut. — Mener De, at vi skulde presentert os straks, frøken Rynning?»

«Nei, det var ikke rimelig, men dere skulde ikke snakket italiensk.»

Wille lo.

«Men det gjorde vi jo heller ikke. Vi snak-

ket esperanto! Paa middelskolen hadde vi begge to en lærerinde, som var fanatisk esperantist, og vi som vilde, fik lære gratis i ekstratimer. Bull og jeg var av de ivrigste, og nu er jeg hende meget taknemmelig, for det slegter paa italiensk, og naar man saa har læst latin og har en parlør, har vi ingen vanskelighet hat for at klare os i samtale med det brede lag. Vi har til regel at bruke esperanto paa jernbanen, netop fordi vi sjelden risikerer at bli forstaat. — Tror De nu, at De kan tilgi os — mig?»

De stod ved muren ret op for den Spanske Trappe, og Helga kjendte en fast haand paa sin og møtte et par sterke, brune øine, da hun saa op. Den hypnotiserende følelse av ikke at kunne staa ham imot kom igjen over hende; men hun anstrengte sig for at se likegyldig ut, da hun med et smil svarte:

«Ja, selvfølgelig. Vi syntes jo igrunden, det var ganske morsomt.»

Men Wille saa, at der laa gjemt noget usagt i hendes øine, og hørte den lette dirren i stemmen. En heftig glæde fór gjennem ham. Saa var han hende ikke saa aldeles likegyldig allikevel, tænkte han.

«Det kan forresten være risikabelt at snakke esperanto ogsaa,» sa Wille, da de gik videre efter de andre to. «Paa turen til Firenze sat vi og moret os med at gjette hvilke stil-

linger vore medpassagerer indehadde, da en av dem, en dame i femtiaarene overrasket os ved at si paa klingende svensk: «Nei, jag er inte fransk, mina herrar, och heller inte er jag en lycklig mor, jag er bara en gammal lärarinna, som er ute och roar mig för at bli mera älskvärd och artig.» Og saa fik vi naturligvis en rigtig hyggelig passiar og blev kjendt med en dannet, elskværdig dame. Saa De forstaar, vi lar ingen anledning gaa os forbi!»

Helga nikket med et ironisk smil.

«Det skulde være moro at vite, hvilket nummer vi er i reisebekjendtskapene. — Jeg synes synd i dere, hvis alle damerne, som er havnet her i Rom, sitter og venter paa visitter!»

«Frøken Rynning! De og frøken Bakke er de første og de sidste vi avlægger visit. Takket være den norske pension fik vi adressen der. — Ja, dere trodde vel ikke, vi skulde negtet os den fornøielse at træffe dere igjen.»

«Sandt at si kom dere overraskende. Vi tænkte dere var blit længere i Firenze.»

«Naar Rom er maalet, har en vanskelig for at slaa sig til ro før, — og Rom overtræffer mine dristigste forhaabninger — i alle retninger,» la han til og saa med tydelig beundring paa Helga. «Men det var kjedelig, der ikke var værelse ledig til dere i den norske pension.»

«Tvertimot, — vi synes, det er meget kjæk-

kere at bo paa et stort hotel. Der er vi nødt til at tale et fremmed sprog, og det er bare moro. Norsk kan vi bruke hele resten av vor levetid. Desuten er vi meget friere paa et hotel. Vi gaar og kommer uten at nogen bryr sig med os. For vi liker at gaa litt paa egen haand, Ester og jeg, og ikke i flok og følge med en hel del skandinaver — slik som vi saa det idag i Colosseum. Der var et reisefølge paa tyve norske og danske, som diltet i hælene paa føreren. De saa saa inderlig trøtte ut. Vi maatte tænke paa en flok kvæg, som blev jaget fra det ene beite til det andet. Det maatte være skrækkelig anstrengende, men allervørst at ha de samme mennesker om sig til stadighet og ikke stifte nogen nye bekjendtskaper.»

«Er De saa variabelt anlagt, frøken Rynning? De ser ellers svært trofast ut!»

Helga blev rød.

«Skinnet kan bedrage,» sa hun let. «Men la os heller sætte os her og nyde utsigten. Jeg vet ikke noget vakrere i Rom end solnedgangen fra Monte Pinzio. Ester og jeg er her oppe hver aften, og altid opdager vi noget nyt — himmelen skifter i farver, og horisonten fortoner sig forskjellig. Og nu er vi ganske godt kjendt i byen ogsaa.»

«De sværmer for variationer, forstaar jeg. — Dere varierer med sproget ogsaa ganske;

tyske herrer den ene aften, engelske den anden, og saa videre?»

«Jo, det stemmer,» sa Helga og lo. «Første aften sat vi netop her, og da kom en ung tysker bort og bad om lov til at ta plads paa samme bænk. Han blev henrykt over at træffe landsmænd. Men da vi havde snakket et par minutter, hørte han naturligvis, at vi var utlændinger.»

«Han presenterte sig selvfølgelig?»

«Ja, efterat vi hadde presentert os først. Han var nemlig — — fem aar yngre end vi.»

«Aa saa naa —» smilte Wille. — «Og den næste aften?»

«Da møtte vi en russer, som spurte om veien til Piazza Popolo. Han talte engelsk. Tredje aften traf vi en polak, som var ansat i en bank i Paris. Han sa-pardon, da han satte sig — — ogsaa paa samme bænk. Vi svarte igjen paa fransk naturligvis, og saa var vi snart i livlig passiar. Han var ualmindelig kjæk. Vi byttet visitkort, da vi sa farvel utenfor hotellet, og han viste os fotografier av — — sin kone og sine voksne barn.»

Wille lo ogsaa med nu, og Helga vedblev at fortælle om deres oplevelser. Hun var ræd for de s m a a, intime pauser og tvang sig til at slaa an Esters lette tone. Wille sat mest og lyttet. Av og til hjalp han hende paa glid, og

Helga blev tilsidst revet med av sin egen begeistring for alt, hvad hun havde set og hørt.

Men pludselig stanset hun. Hun følte, at Wille tænkte paa andre ting end katakomberne med skelet-dekorationerne under Cappuccinerkirken, som hun netop havde fortalt om.

Der blev en pause paa flere minutter.

«De har forandret Dem, siden vi var sammen i Venezia,» sa han endelig. Da visste Helga, hvad som havde optat hans tanker. — «De er ikke saa fjern og indadvendt længer. Italienernes livlige temperament har allerede sat sit præg paa Dem.»

Han havde siddet og set paa Helga fra siden, og hun havde utholdt blikket. Men nu følte hun, hvordan rødmen langsomt bredte sig utover ansigt og hals. Tilsidst løp øinene fulde av taarer. Hun forstod ikke selv hvorfor.

Da først tok han øinene til sig og rettet sig, som om han vaaknet av en drøm.

«Tilgi mig, frøken Rynning! Jeg føler mig aldeles forhekset iaften. — — Men det er Deres egen skyld,» sa han med lav, varm stemme. «Jeg sitter og leter efter noget hos Dem, som De skjuler hele tiden. Si mig op-rigtig, hvorfor er De ikke ærlig mot mig?»

«Ærlig?» Helga blev blek og reiste sig raskt, saa hun blev staaende og se ham ind i ansigtet. «Hvad mener De?»

«Jeg mener, at De skal ikke forstille Dem, men være Dem selv helt ut til ytterste finger-spidser. De var anderledes i Venezia; men jeg forstod jo, at De heller ikke da viste mig Deres sande jeg. Idag overrasker De mig. Jeg hadde ikke tænkt, De vilde gaa den veien.»

Helga var fremdeles blek.

«La os helst ikke snakke mer om mig, er De snild. Jeg er ikke selv rigtig klar over, hvorledes jeg egentlig er her i Italien; men det er slet ikke med overlæg, hvis jeg forstiller mig, som De siger. — De — De skal heller fortælle mig litt om Rom,» la hun til med et bønlig smil.

Wille nikket alvorlig og tok øinene bort fra hende.

«Jeg lovte jo Deres veninde, at De skulde fritas for alslags historie, og jeg har holdt det, ikke sandt? Men det later til, at vi begge føler os tryggest paa historisk grund, frøken Rynning. — Glæder De Dem til at se Michel Angelos freskomalerier i det Sixtinske kapel og Rafaels stanzer og den herlige skulptursamling i Vatikanet? Skal vi ikke orientere os litt allerede idag, saa faar vi mere utbytte i morgen? Jeg har baade Baedeker og andre kilder at øse av.»

Helga tok plads igjen, og snart var nutiden

glemmt for fortiden. Hun trak notisboken frem av haandvæsken og noterte efter Willes diktat.

«Sæt aapne linjer der,» kunde han si av og til; «for dette maa vi først ha set, saa fylder vi ut imorgen. — — Nu maa De ikke skuffe mig! Vi maa gaa sammen, lover De mig det?» sa Wille, da han puttet bøkerne i lommen og saa Ester og Bull borte i veien.

«Ja tak,» sa Helga stille. «Jeg er glad for alt, hvad jeg lærer, pastor Wille. De vet, jeg er lærerinde; jeg trænger at øke mine kundskaper. — Næste aar skal jeg kanske ha historie; da vil jeg sende Dem en taknemmelig tanke,» sa hun med et stilfærdig smil.

Da saa Wille fast paa hende med sit intense, straalende blik; men Helga saa like fast igjen, indtil hun langsomt og rolig flytted øinene til de to, som kom.

«Jeg haaber paa noget mere end en taknemmelig tanke, frøken Rynning,» sa han med bløt stemme, og de brune øine fuldførte meningen.

Helga svarte med et forpint litet smil, og der fór en smertefuld trækning over det bleke ansigt.

Wille drog et utaalmodig suk. Nu var hun paa vei til at bli sig selv igjen. Det forcerede og nervøse var borte, og saa kom de andre og forstyrret.

«Dere har naturligvis snakket oldtid og middelalder og kunst!» ropte Ester paa avstand. «Jeg ser, du har notisboken oppe, Helga.»

«Ja, vi kunde ikke finde paa noget andet at snakke om,» smilte Helga, «og jeg merket, at jeg allikevel taalte det bedre end bare at snakke om solnedgangen.»

«Det er sandt, som frøken Rynning siger,» sa Wille. — — «Vi har forberedt os til at nyde morgendagen.»

Ester gjorde en utaalmodig grimase.

«Den bedste forberedelse er at være uthvilt, og det er vi, ikke sandt, Bull?»

«I høieste grad!» forsikret den unge arkitekt. «Vi har botanisert alle de trær vi møtte paa vor vei — og menneskene med. Frøken Bakke kan gjerne ta doktorgraden paa pinjer og cypresser og oliventrær. Men nu har jeg et forslag: Vi gaar alle fire i Operaen iaften og hører Il Trovatore. Det er to timer igjen. Vi kan række at faa baade billet og mat, og endda kan damerne klæ sig om, hvis de vil.»

«Bravo!» ropte Wille.

«Ja, jeg har lyst,» sa Ester. «Hvad synes du, Helga?» Alle saa paa hende. Hun stod rank og hvit mot den rødmende aftenhimmel og hadde et saart, forpint uttryk i de store, brune øine. — «Du er træt. Fy, nu har De sikkert plaget Helga med aarstal og kjedelige

paver, Wille,» sa Ester og truet med haanden mot den unge prest.

«Forsvar mig, er De snild,» sa han. «Det var jo Dem, som vilde ha historie.»

Helga nikket.

«Ja, det var mig, som kom med forslaget. — Neida, jeg er bare sulten. Jo, jeg vil gjerne i Operaen, men bare paa den betingelse, at hver betaler for sig selv.»

«Det gaar da ikke an,» indvendte Bull.

Men ingen indvendinger nyttet. De unge damer vilde ikke bli spendert paa.

Resultatet av diskussionen blev, at Bull skulde besørge billettene kjøpt, og alle skulde møte foran Operaen i god tid.

— — «Lag det slik, at jeg faar sitte ved siden av dig, Ester,» bad Helga, da de klædde sig om. «Jeg inderst, saa du og Bull og Wille. Jeg blir saa distraheret, hvis jeg sitter ved siden av en fremmed.»

«Du maa være blit gal, Helga! Har du faat solstik paa den Spanske Trappe? Du behøver da ikke snakke med Wille; han tier da under forestillingen.»

«Men jeg orker det simpelthen ikke,» sa Helga. «Det er saa anstrengende at skulle konversere i pausene. Jeg skal bestandig tænke paa, at — — Nei, jeg gaar ikke jeg,

Ester; jeg føler mig altfor træt. Ja, jeg er syk, det er jeg!»

Hun sat foran speilet med det store haar utslaat over de hvite skuldre og saa virkelig daarlig ut. Øinene hadde fremdeles det saare, forpinte uttryk, og over ansigtet laa der et lidende drag.

Ester slap børsten, hun hadde i haanden, og grep om Helgas haandled.

«Du har vel ikke feber, Helga? Du sat forlænge stille paa bænken og er kanskje blit forkjølet, hvad?»

«Bare træt, Ester — dødstræt! Gaa alene, er du inderlig snild. — Jo, det er mit alvor. Jeg trænger bare at faa være alene og faa sove. Imorgen er jeg frisk igjen.»

«Aa, men billetten da,» klaget Ester.

Helga smilte.

«Aa, de lirene betaler jeg gjerne før at slippe at gaa.»

«Men hvad skal jeg si til undskyldning, Helga? Wille blir skrækkelig skuffet. — —

— Du — du gjør det vel ikke for at — — nei, du kan da ikke være saa hjerteløs, at du med overlæg skuffer ham?»

Helga slog alt haaret ned for ansigtet for at skjule den forræderske rødmme, som i den senere tid hadde saa let for at komme ubeleilig.

«Jeg gjør det med fuldt overlæg, Ester,»

sa hun rolig; «men det er ene og alene for min egen skyld. Jeg har pligter mot andre end Wille, maa du forstaa. Og blir jeg i ro iaften, klarer jeg Vatikanet og alt det andre hundrede ganger bedre imorgen.»

«Du er rar, er du,» sa Ester mut; «men du vet selv bedst, hvad du taaler. — — Tænk, jeg tror allikevel, jeg er sterkest, Helga, endda du ser tusen ganger friskere ut.»

«Jeg har ikke bare legeme; sjælen trenger ogsaa at samle kræfter. Det maa du gjerne si til Wille, om han forundrer sig over mig,» sa Helga lettet over, at Ester ikke protesterte længer.

«Ja, vær sikker,» lo Ester; «men jeg synes nu der er sjælehvile i vakker musik. Det er forresten dine egne ord.»

«Det kommer an paa om sjælen er mottagelig,» sa Helga. — «Min er ikke det iaften.»

Men da hun blev alene, visste hun, at det motsatte var tilfældet. Musikken og sangen vilde ha fyldt hende saa helt, at hun hadde glemt at kjæmpe imot faren. Og da vilde hendes væsen git Wille haab om at den kjærlige tanke begyndte at fortrænge taknemmeligheten.

Hun stængte døren, tok frem av haandvæskens hemmelige rum et fotografi, satte sig

i stolen like under hængelampen og betragtet det længe, længe.

Aa, Erik, — at jeg skulde være her uten ring! Det er ikke min skyld, hvisket hun — og ikke din heller. Din mor er skyld i det alt sammen. Aa, hvor litet hun forstaar. Wille hadde aldrig brydd sig om mig — hvis han visste, jeg var din. Skal jeg si det? Nei, nu er det forsent. Men kjæmpe maa jeg — og vise frem en forvrænget, unaturlig kvinde, saa trækker han sig tilbake og er glad, han opdager mit sande jeg, før det er forsent.

Nei, gutten min! Du kan nok se freidig og glad ut. Jeg er din, Erik. Men han har magt over mig, han imponerer mig, og jeg beundrer ham og ser op til ham. Men det er dig, jeg elsker, Erik! Bare dig!

Han har et par merkelige, brune øine — jo, du skal høre alt, hvad jeg tænker, — de gjør mig angst og het. Jeg skjælver, naar jeg føler hans blik. Undertiden lægger han sin haand paa min paa en saan egen maate; men jeg blir bare ræd, jeg fryser og skjælver.

Slikt er ikke kjærlighet, skjønner du vel. Det er bare en slags hypnotisme; for den gjør mig aldrig glad, men bare bedrøvet. — Naar jeg er sammen med dig, er jeg aldrig slik. Da er vi som to store, lykkelige barn, og vi ler og jubler og fryder os over at leve.

Slik maa jeg ha det, Erik! Dette er bare et mareridt. Du maa ha taalmodighet. Det gaar nok over; men det maa ha sin tid.

Jeg kan ikke skrive dette til dig; du vil ikke forstaa mig nu, men engang — om nogen aar, naar du er blit en ordentlig voksen mand, — da skal jeg skrifte for dig, og da vil du forstaa og tilgi, at jeg har latt en anden faa rum i hjertet mit.

Aa, Erik! Erik!

Fotografiet gled ned i fanget, og Helgas taarer dryppet tæt og jevnt paa det aapne, freidige gutteansigt.

Gud, du maa hjelpe mig! ropte hun med fortvilelse i stemmen. — Jeg vil ikke bli glad i Wille! Hjælp mig at være trofast mot Erik, ta skjættet bort fra mine øine, saa jeg kan se klart, og la mig ikke møte ham alene — aldrig mere alene. Det er da, det er saa vanskelig. Hjælp mig, naar jeg blir svak, og gjør mig ren og sterk og trofast — ren og sterk og trofast, gjentok hun og knuget henderne sammen.

Da var det med ett som om en solstraale trængte sig frem gjennom mørket. Ansigtet lysnet, og taarerne stanset.

Hun hadde faat en idé, og den maatte være kommet fra Gud. — Hun vilde fortælle Wille om hjemmet og faren, om alle vanskelighetene

paa skolen, om bedrageriet i Kristiania, fortælle ham hvor lavt og simpelt hun havde opført sig, — alt skulde han faa vite, alt undtagen hendes forhold til Erik. De havde jo begge lovet hans forældre at holde forlovelsen fuldstændig hemmelig, til Erik var færdig paa høiskolen.

Hittil havde det gaat saa let; det var bare far, som kjendte til forholdet mellem hende og Erik, og det var far, som havde foreslaat, at Maren skulde holdes helt utenfor.

«For hu mener naa, du skal heller faa en voksen, ordentlig mand,» sa han med et forlegent smil, «og hu vil bare plage dig med alslags snak, og det skal du være fri for. Det er tidsnok at si det, naar den tid kommer.»

Aa, du tapre, kjække gut! sukket hun med et taarefyldt smil; du fortjener en pike, som er tusen ganger bedre end jeg. Men bare vent, Erik. Snart er dette mareridtet over. Imorgen er han færdig med mig, og da blir jeg ogsaa fri fra hans hypnotiserende magt.

Og med den faste tro sovnet Helga ind med Eriks billede under hodeputen. Hun hadde ligget og set paa det, helt til hun var saa søvnig, at hun ikke orket putte det i væsken.

— — Da Ester kom hjem ved tolv-tiden og saa merker efter taarer paa Helgas kinder, fik hun selvbebreidelser, fordi hun var gaat fra

hende. Men Helga vaaknet med et smil og jog alle bebreidelser paa flugt: «Det er sundt at graate engang imellem, vet du vel. Det var den trætte sjælen, som trængte et fornyelsens bad.»

Ester saa granskende paa hende.

«Det er saa ulikt dig at ta til taarerne; men her nede i Italien er du i det hele tat ulik dig selv. Det stemmer forresten med din nye tilværelse, i puppetilstanden var der kanske ingenting at graate over?»

«Aa, jo da,» smaalo Helga; «men puppens verden var meget mindre. En sommerfugl har lettere for at komme op i vanskeligheter, især naar den er uøvet i at bruke vingerne.»

«Eller naar nogen faar lyst til at fange den, hvad?»

Ester satte sig paa sengekanten og saa Helga ubarmhjertig ind i ansigtet.

Helga glippet med øinene.

«Det var ingen sak, hvis den brydde sig om at bli fanget; men det er netop de fortvilede flaks for at komme sig væk, som anstrenger saa — —»

Ester nikket og vendte sig bort.

«Jeg begriper bare ikke, at sommerfuglen ikke lar sig fange godvillig. Aa Helga, — hvor morsomt det skulde være — —»

Helga satte sig op i sengen og ropte:

«Ikke et ord mere, Ester! Det er alt andet end morsomt!»

«Nei, nei, — — men da faar du flakse videre,» lo Ester. «Jeg skal forresten si dig noget: Jo mere motstand, jo ivrigere blir jægeren.»

«Aa, Ester, — det er slet ikke sikkert, det er ment alvorlig. Det er vist bare en lystig lek; men jeg er uvant med at leke ogsaa.»

Ester gik smilende og klædde sig av. Alt-saa var det, som hun tænkte: Wille gjorde kur, og Helga vilde være standhaftig, — hvorfor kunde hun ikke begripe; for det var tydelig, at hun likte ham.

Iaften hadde hun faat visshet for Willes følelser. Hans øine hadde dette egne intense uttrykket, da han spurte om og om' igjen om Helga, — og det var paafaldende, hvor distræt og uinteressert han var for det, som foregik oppe paa scenen.

I pausen blev han sittende, mens hun og Bull gik ut for at faa forfriskninger. Da hun spurte, om han moret sig, sa han ganske rolig: «Nei, desværre. — Jeg savner min dame.» — Naa, det var rene ord for pengene, og baade hun og Bull hadde ledd.

«Det var at ønske, at han virkelig kunde kalde hende «min dame», sa Bull, da de var

alene. «Men frøken Rynning er ikke let at vinde, ikke sandt?»

Saa hadde de to snakket en del om Helga, og Ester fortalte om skoleaarene baade i gymnasiet og lærerskolen, hvor de unge mænd for gjæves hadde søkt hendes gunst.

Bull hadde været svært interessert.

«Men hun burde vite, at Wille slet ikke er nogen almindelig kurtisør. Det er første gang jeg ser ham saa interessert i en dame,» sa han.

— — «Du, Helga! Bull snakket litt om Wille iaften. Wille sat stur og grættent igjen inde, og vi var ute og fik et glas vin. Tænk, han er anset for at være kvindehater hjemme i Norge. Naaja, det er kanskje vel sterkt sagt. Men tænk, han er i almindelighet uinteressert i det svake kjønn, sa han.»

Helga hadde lagt sig ned igjen og trukket teppet godt opover hodet.

«Han er kanskje to mennesker. Du skal se, han har latt presten bli igjen i Norge, og det vi ser hernede er bare manden,» sa hun kort.

«Ja, jeg kan være enig med dig. Vi ser litet til presten, men den manden vi ser, er da baade kjæk og klok og hyggelig —»

«Saa. — Du sa engang, han var saa kjedelig.»

Ester lo.

«For mig, ja, — hvis vi skulde være alene. Han er for klok for mig. — Men saan paa avstand forekommer han mig at være uimotstaaelig for den, han lægger sin elsk paa.»

«Uf, du tøver! Godnat, Ester! Fortæl om Operaen imorgen.»

«Tænk at faa slike svigerforældre da, Helga,» fortsatte Ester uanfegtet; «de vilde ta imot dig med aapne arme! Jeg vet nemlig, hvad det motsatte kan betyde, jeg. Godnat!»

Fordi Ester slynget ut den sidste bemerkning, laa Helga længe vaaken. Hun sovnet først, efterat hun endda engang hadde lovet sig selv at skrifte for den unge prest.

De hadde gaat sammen hele tiden gjennom Vatikanets skulptursamling og Rafaels stanzer og efterpaa under smil og spøk strukket hals for at faa øie paa de berømte takmalerier i det Sixtinske kapel. Men som alle de andre maatte de tilslut leie et speil for ikke at forstrække halsen eller falde bakover.

Nu sat de paa en av bænkene og betragtet Michel Angelos «Dommens dag». Helga hadde sit speil liggende i fanget, og rent mekanisk løftet hun det op og fik se sit ansigt i det.

Forskrækket vendte hun speilsiden ned, idet hun utstøtte et litet : «Aa!»

Wille snudde sig.

«Hvad? Sa De noget?»

Helga rystet paa hodet.

«Jeg kom bare til at se mig selv, og jeg kjendte mig næsten ikke igjen.»

Wille saa paa det ivrige ansigt. Øinene straalte med feberglans, og de hektiske roser i kindene fortalte om en anstrengende formiddag.

«Ja, De er træt nu, det ser jeg. De er altfor interessert og vaaken, frøken Rynning.»

«For interessert? Kan man bli det?»

«Nei, — men vi skulde nøiet os med skulptursamlingen idag. De vilde allikevel følt, at De hadde faat for mange indtryk. Hvis De kunde se og høre paa samme overfladiske maate som frøken Bakke, vilde De spare paa kræfterne. — Ja, læg merke til Deres veninde. Hun overanstrenger sig ikke. Hun har mere interesse for de levende mennesker end for de døde marmorskikkelser. Huf, jeg er saa lei av alle disse Apollo'er og Venus'er, — var det ikke saa hun sa?»

Helga smilte og Wille lo.

«Hun har et let, lykkelig sind,» sa Helga, «og derfor er hun naturligvis fornøiet med at bese alt paa den maaten. Desuten» — føiet hun til litt efter — «jeg har en at gjøre regnskap for; det er kanskje derfor jeg maa ta alt mer grundig.»

«Nei, det er ikke bare av den grund. De har sterk fantasi, det er derfor, De føler Dem træt. De ser ikke bare tingene i nuet; men De ser tilbake og lar historiens lyskaster falde over baade malerier og skulptur og Colosseums nøkne mure. Derfor er det forfærdelig galt, at De ikke kan bli her i længere tid, — galt baade for selve studiernes skyld og for

Deres helse. Blaas i hele Dresden! De klarer Dem sikkert med den tysk, De kan, — find et hyggelig logi i en skandinavisk pension, og la Deres veninde reise hjem alene.»

«Aldrig i verden!» sa Helga med saa stor bestemthet, at Wille studset og betragtet hende opmerksomt. Kindene glødte, og øinene tindret.

«Men De forstaar vel, at en slik liten visit i den evige stad er forfærdelig anstrengende for en som baade har fantasi og historisk alvor.»

Helga nikket.

«Ja, — og jeg forstaar ogsaa, at det er stor skam, at ikke min historielærer i gymnasiet har git os idé om, hvad Rom gjemmer av historiske minder. Alle, som underviser i historie, skulde først ha været henede. Tænk, hvor levende og interessante de timerne da vilde bli!»

«Og endda er De fornøiet med at være her en maaned? Vet De, hvad Thorvaldsen svarte, da en spurte ham, hvor lang tid man behøvdte for at se Rom? — Spør en som har været her længere end jeg. Jeg har bare været her i ni og tyve aar!»

«Ja, jeg forstaar. Men en maaned er allikevel bedre end aldrig at ha været her. For-

resten haaber jeg at komme igjen — — engang —»

Helga saa frem for sig med et drømmende blik.

«Det kan la sig høre. Jeg haaber det samme. — Det er altsaa uigjenkaldelig bare en uke, De har igjen her?»

Helga nikket.

«Ja — — heldigvis, holdt jeg paa at si,» sa hun med et uutgrundelig smil. «For det er sandt, som De siger, — det er for anstren- gende at skulle se noget hver eneste dag. Hjer- nen rummer ikke alle indtrykkene, og søvnen er fyldt av drømmer om det oplevede, — og paa den maaten blir jeg snart utslitt. Jeg glæder mig til at komme længer sydover og bare leve i nuet.»

«End Pompei da?» — Wille sat og bladet i sin Baedeker og la den opslaat i Helgas fang. — «Se her — og se her,» fortsatte han og trak frem en bok paa engelsk om Pompeis sidste dage. «Den skal De faa laane; den maa nemlig absolut læses, skal De ha det rette utbytte av besøket der.»

Helga drog et langt suk og smilte.

«Jeg tror heller, jeg vil nøie mig med, hvad føreren har at fortælle. De pleier at være ganske bra, har jeg hørt. — En svenske, som bor paa vort hotel, er netop kommet fra Pom-

pei, og han fortalte en del idagmorges, saa jeg er ganske godt orientert. — Tak!» sa hun og la boken tilbake paa Willes knæ.

«En svenske? Og De talte norsk med ham? Men var ikke det kjedelig?»

Helga lo.

«Nei, tænk, — det er hyggelig at snakke norsk, — notabene naar en træffer hyggelige mennesker. Har jeg ikke fortalt om overraskelsen i Uffizzigalleriet, da vi pludselig hørte en norsk stemme: «Nei, men se paa den breie ælva der da, dø! Aa, heter den, tru!» — Det var et ungt egtepar, som stod og saa utover Arno; hun var den talende. Ester lot, som hun var italiensk, og gik bort og sa nogen ord; men de bare rystet smilende paa hodet, og han sa: Dont nau, dont nau. Ester forsøkte sig saa med tysk; men da lo konen og sa: Kan nicht versteh. Og begge to var saa blide og morsomme. Men — vi presenterte os ikke for dem. Like efter kom resten av følget, og vi forstod da, at de hørte til et helt selskap, som hadde sin gjæter i hælene, akkurat som de vi saa i Colosseum.»

«De er ikke netop demokratisk anlagt,» sa Wille. «De burde blit lykkelig over at træffe landsmænd. Det var ikke elskværdig gjort av frøken Bakke. Hun drev jo gjøn med dem.»

«Vi traf engang to norske herrer, som lærte

os den kunst at forstille sig. Og siden den ene var prest, hadde hun ingen skrupler ved at gaa i deres fotspor. — — Men nu er jeg ikke saa træt længer. Skulde vi ikke se efter de andre og tænke paa at faa mat?»

«Nei, vent litt, frøken Rynning! Jeg har endnu ikke faat vite den egentlige grund til, at De skuffet mig igaaraftes.»

Helga sendte et bønlig blik til Michel Angelos Maria; men hun vendte ansigtet bort, og Helgas øine faldt paa den fortvilede menneskemasse, som styrtet nedover i dypet paa det mægtige billede ret overfor dem. — «Dommens dag», sukket hun og knuget hænderne sammen over speilet, — saa det knak.

«Hørte De ikke, hvad jeg spurte om?» lød den varme, lave stemme like ved hende, og hun følte det forskende blik paa sig.

«Sa ikke Ester, at jeg var træt?» stammet hun.

«Jo, men det er bare en del av sandheten.»

«De har ingen ret til at vite mer, pastor Wille. Det maa være nok for Dem, at jeg virkelig var træt og trængte at være alene,» sa hun kort og saa intetst paa Charons baat, hvor de fordømte veltet ind for at bli ført over til pinslenes sted.

«Tak, nu fortalte De allikevel noget. De

vilde være alene . Javel, men hvorfor sa De ikke det, da vi var paa Monte Pinzio?»

«Fordi jeg ikke følte det slik da, naturligvis.»

«Jeg har ikke trodd, at De var lunefuld, frøken Rynning,» sa Wille; «men igaaraftes tænkte jeg litt av hvert. De er mig undertiden en gaade.»

Helga forsøkte at se ham ind i ansigtet, selv om øinene glippet, og det skalv om munden.

«Hvis De har taalmodighet til at høre, vil jeg gjerne fortælle Dem litt om mig selv. De vil da forstaa, at den egenskap er uskyldig mot alle de andre, jeg er utstyrt med,» sa hun stakaandet med et underlig, litet smil. — «Skal vi ikke helst gaa?»

Wille saa forundret paa hende.

«Selvfølgelig vil jeg med glæde høre alt, hvad De har at fortælle — og om Dem selv i særdeleshet. Men er De ikke for træt nu? Vil De ikke heller vente til imorgen — oppe paa Palatin?»

«Nei, nei, — jeg har bestemt mig for at si alt idag. Skal vi ikke spasere hjem? De andre finder vel veien alene?»

I fullstændig taushet naadde de til foten av den Gyldne Trappe, hvor Helga blev staaende

og se sig om, som vilde hun i et eneste langt blik gjemme al den skjønhet som omgav hende.

«Jeg tør ikke tænke paa, at jeg kanske aldrig skal komme hit igjen,» hvisket hun betat. «Hvad jeg har set idag, er allikevel det vakreste av alt.»

Wille nikket; men hans blik hang alene ved den unge pikes skikkelse. Og som hun stod der rank og lys i sin klædelige blaagraa dragt, hvor en hvit silkebluse stak frem gjennem den opnappede jakke, med en liten, bløt, graa reisehat paa hodet, forekom det ham, at hun var det vakreste han hittil hadde set i Italien.

Det forcerste væsen fra gaarsdagen var forsvundet, og der laa et rolig, drømmende drag over ansigtet. Øinene straalte med en ny glans, som ganske blændet ham, og han la ikke skjul paa sin beundring.

Helga opdaget pludselig, at han bare saa paa hende, og hun tænkte med smerteblandet fryd, at det var sidste gang, han fandt hende tiltalende. Naar denne spaserturen gjennem Roms gater, over broen ved Engelsborg og videre opover mot Monte Pinzio helt til hotellet, var slut, — da var baade fortryllesen og hendes mareridt forbi.

En forunderlig følelse grep hende, da hun for sidste gang vendte sig mot Peterskirken og med et langt blik lukket det imponerende

billede av søileradene, bassinet, trappene og den solbelyste helligdom ind i sin sjæl. Naar Ester og hun næste gang kom paa dette sted, vilde de bli alene. Wille og Bull hadde været oppe i kuppelen før, og de vilde ikke endda engang ha det besvær at klatre til tops bare for at behage to damer, hvorav den ene hadde vist sig at være en simpel pike — simpel i dobbelt forstand.

Aa, — det svidde godt, og hun dvælte ved tanken paa, hvor det vilde svi mange ganger værre, naar Wille med et koldt blik og et kort, men høflig buk tok hatten av og skyndte sig at komme bort fra sin dame — den aristokratiske frøken Rynning!

Da de var kommet ut av de trange gater, hvor sporvognen gik tæt indtil fortauet og ind paa den aapne, brede vei langs elven, begynte Helga sin frivillige skriftetale.

— — —

Det var ved lunchen en halv time senere. Ester snodde den lange, tynde makaroni rundt gaffelen og balanserte den behændig ind i munden. Hendes appetit var glupende, mens Helga knapt rørte maten.

«Hvorfor spiser du ikke? Er du syk idag igjen? Er det varmen, som generer dig, Helga?»

Helga smilte mat.

«Hør her, Ester! Vilde du synes, det var kjedelig at forlate Rom nu og heller bli her otte dage, naar vi kommer tilbake fra Neapel?»

«Hvorfor det, Helga? Nu som vi har det saa hyggelig!»

«Fordi jeg trenger at bli fri museer og statuer og oldtidsminder. Jeg glæder mig til at sitte i toget og ikke se andet end mennesker og landskaper og snakke bare med dig.»

Helga ventet spændt paa, hvad Ester vilde svare. Ester tok en slurk av den røde Chianti, la gaffelen fra sig og saa med et nysgjerrig smil paa sin veninde.

«Vil du rømme med andre ord? Eller er du alt blit fanget og løslatt igjen?»

«Jeg skal fortælle dig alt, hvis du vil reise i morgen tidlig.»

«Altsaa en kurv?»

«Nei, slet ikke, — men spør ikke mer. Du synes ikke, det er kjedelig at reise fra Bull da?»

Ester rødmet, men saa Helga aapent ind i ansigtet.

«Aa pyt! Vi træffes nok igjen, hvis det er bestemt, og hvis ikke, saa er det vel det bedste. Men jamen har han været hyggelig. Han har beholdt sine arkitektinteresser for sig selv heldigvis, og vi moret os virkelig, naar vi var ute og besaa os. Jeg syntes synd i dig ofte, naar dere gik der høitidelig fordypet i Baede-

ker, og du med notisboken. Hutetu! Jo, jeg forstaar at du er blit træt av Wille nu, — og sandt at si er han altfor gammel for dig, Helga. Du trenger en ung en, du, — en som kan le, Helga!»

«Aa — han ler da Wille ogsaa —»

«Puh, ja, — men ikke paa den maaten jeg mener. Du føler dig ikke let og glad sammen med ham, gjør du vel?»

Helga pustet dypt ut.

«Nei, der sa du et forførdelig sandt ord, Ester.»

«Jamen, da er han allikevel ikke den rette for dig,» sa Ester avgjørende. «Nu begynner jeg at forstaa, hvorfor du vil avsted. Han har en slags hypnotiserende magt over dig. Du beundrer ham, fordi han er mandig og klok og vakker, og han beundrer dig og kurtiserer dig og lar dig forstaa, at han snart vil erklære sig! — Du maatte ikke være kvinne, om du ikke fik hjerteklap! Men hverken hjerteklap eller beundring er kjærlighet, Helga. Husk jeg har erfaring!»

Helga sat med et indadvendt smil og hørte paa hende.

«Hvorfor snakker du saa ganske anderledes idag end igaarftes, Ester?» sa hun med bebreidelse i stemmen.

«Fordi jeg la merke til dere i formiddag,

da vi var i skulptursamlingen. Du gik saa høitidelig fra den ene statue til den andre og var slet ikke dig selv. Nei, tænkte jeg, — hun blir ikke lykkelig med den docerende teologen, han har ikke det rette taket paa Helga. Det sa jeg ogsaa til Bull. Jeg vilde allikevel ikke like, at Helga blev prestefrue, sa jeg. De er lunefuld, sa han. Igaar lovte De at hæve Wille til skyerne. Jeg siger som Vinje, sa jeg: Jeg er et ærlig menneske, derfor skifter jeg mening. — Jo, jeg er glad, vi skal reise. De har godt av det begge to,» lo hun. «Jeg glæder mig ogsaa til at faa fri en tid. Bare den bevisstheten, at her endda er saa meget at se, er nok til, at jeg ikke kan falde til ro. Hvad maa saa ikke du føle, som virkelig arbeider.»

«Ja, jeg baade arbeider og nyder, Ester, og det er anstrengende begge deler. Det er historien og fantasien, som har mig i sin vold her i Rom —»

— «Og Wille,» fortsatte Ester.

«Tildels, ja. Men jeg er taknemmelig for alt, hvad han har lært mig. Nu er han forhaabentlig færdig med Helga fra dampsgen. — Jeg har fortalt alt jeg, Ester — om far og Måren, og hvordan jeg fornegtet dem for hans far og for alle de andre. Alt vilde jeg, han skulde faa vite. — Jeg maatte!» føiet hun til, da hun fik et misbilligende blik fra Ester.

«Du er overdreven aapen og ærlig, Helga. Hvad vedkom det Wille?»

«Jeg — — haaber, han derved taper al interesse for mig.»

«Hvad sa han?»

«Han fik ikke sagt et ord. Jeg blev ikke færdig, før vi var like utenfor her, og da bare nikket jeg fort og sprang ind. Jeg orket ikke se paa ham, og jeg snudde mig ikke, jeg bare sprang opover trappene. — Nu føler jeg det som om en tung byrde er faldt fra mig. Det er bare en ting til, Ester. Jeg maa fortælle dig det, forat du lettere skal forstaa, hvorfor jeg flygter. Men du maa beholde denne betroelse for dig selv, helt til — — — Erik og jeg har været forlovet i to aar! Jeg burde fortalt dig det før — —»

Der blinket en taare i Esters øine. Saa kom smilet — større og større, indtil latteren kom trillende som en liten sølvklokke.

«Vi reiser heller idag, Helga, — der gaar et tog klokken fem. Ellers kunde gjerne sommerfuglen bli fanget i eftermiddag mellem roserne paa Palatins ruiner; for kjender jeg Wille ret, blir han ikke skræmt av saanne bagateller, som de du har vartet op med. Du har bare opnaadd at bli endda mer interessant og tiltrækkende. Men nu maa vi skynde os. Tak for maten, og skaal for dig og Erik!

Paa bryllupsdagen deres skal jeg fortælle ham, at jeg reddet bruden hans fra en farlig prest i Rom. — Men du, Helga! Var han ikke farlig, behøvde vi vel ikke at flygte — hvad?»

Helga drog et dypt suk og saa paa Ester med et bønlig blik.

«Det er jo derfor, jeg har fortalt dig alt. Du maa hjælpe mig til at være tro mot Erik.»

Rom 8de mai 19 — —

Kjære forældre!

Det betyr ikke noget galt, at jeg skriver idag igjen. Alt er fremdeles bare bra, veiret herlig, sundhetstilstanden prima, humøret likesaa, og interessen for den by, hvor verdenshistorien har spillet sit største drama, øker eftersom jeg lærer den at kjende. Bull er den greieste kamerat, jeg kan ønske mig; men pengene ruller en smule raskere end vi hadde tænkt os.

Siden jeg sidst skrev, har vi været ute i Campagnaen, hat herlige utflugter til Tivoli og Villa d'Este og gaat mindst en mil paa vore ben omkring i byen for at faa et levende indtryk av gate- og folkelivet i Rom.

Her er et mylder uten like, i høi grad fremmedartet og interessant. Den ene overraskelsen avløser den anden, og vi, som mente at «hvile» i disse dage, har faat føle, at denslags folkelige studier kanskje er vel saa anstrengende, som de museerne og kirkerne gir os.

Apropos, far! Jeg har truffet en av dine elever hernede, Helga Rynning. Hun tok til-

lægsprøven som student for tre aar siden, en intelligent og tiltalende ung pike. Vi har været en del sammen baade i Venezia og her. Ester Bakke, en veninde fra gymnasiet og lærerskolen, er med hende. Begge omtaler rektor Wille og frue med dyp beundring og — især for frøken Rynnings vedkommende — taknemmelighet.

I sidste brev spør du om, hvordan jeg klarer den italienske maten, mor. Udmerket, tak! — Men du vilde kanske bli bekymret, hvis du fik se, hvor nødvendig det er for din søn at skylle den ned med vin. Jeg har drukket mer vin i disse tre uker i Italien end i hele mit forgangne liv. Og allikevel tør jeg kjendes ved maateholdsnavnet.

Bull venter. Vi skal overvære en aftenmesse i Laterankirken. Kom og bli med! Bull hilser.

Eders hengivne

Fredrik.

Jasaa. Hm. — Nei, jasaa, sa rektor Wille høit til sig selv, da han hadde læst brevet. Det kom ved middagstider, netop som han stod ifærd med at forlate skolen. Ja, ja, ja, tænkte han videre og gik hjemover. Han er en voksen mand, og vi maa før eller siden finde os i, at der blir en fru Wille junior.

Hm, hm. — Ja, ja, — det kunde naturligvis faldt paa en efter vore begreper mindre tiltalende. Helga er vakker og klok og elskværdig.

Det er ganske forklarlig, at Fredrik føler sig tiltalt, — meget rimelig er det.

Bare ikke — bare ikke denne lille kjedeligheten heftet ved hende. Naaja, han skal naturligvis faa vite om familien, jo før jo bedre. Det er mulig, det ikke stikker saa dypt endda. — Han vil faa et chok — som vi fik. Hun gav jo allerede dengang indtryk av at tilhøre vor klasse, og i disse to aar har hun, som Boye siger, utviklet sig til sin fordel — naturligvis, naturligvis.

— — — —

Der blev ingen middagssøvn for fru Wille den dag. Men hun la sig lydig ned paa sofaen og beholdt sine tanker for sig selv, indtil kaffen kom. Da følte det som en befrielse at slippe dem løs. Og Wille, som hadde snorket lydelig, var styrket til at opta den avbrutte samtale.

«At mine teorier skulde bli sat paa den prøve — — Aa, Wille, — hvor litet teoriene er værd, saalænge de ikke har gaat gjennom virkelighetens skjærsild,» sukket fruene og smilte bedrøvet. «Jeg har hittil indbildt mig, at jeg var blit omvendt fra mine overklasse-anskuelser og har altid forsøkt at slaa et litet slag for samfundets stedbarn. Og siden den historien med Helga har jeg hat saa let for at finde undskyldninger, naar nogen har snakket overlegent og

nedsættende om kropsarbeiderne. Jeg har set Helgas intelligente, vaakne øine og husket det pene dannede væsen, som virket saa kultivert og egte.»

«Kjære dig, vennen min, — vi er jo enige om alt det der,» sa Wille en liten smule utaalmodig. «Helga er en dannet, søt pike; men spørsmålet er av en rent praktisk natur. Vi kan ikke komme væk fra den kjendsgjerning, at like barn leker bedst. Og i — — i tilfælde — egteskap mellem Helga og Fredrik vilde vanskelig- hetene bli vel saa store for hendes vedkommende; for kvinden har en mere sensibel natur, og hendes følelsesliv har finere strenger end mandens. — Vilde hun bli fornøiet i sit egteskap, det er spørsmålet. Vilde hun ikke føle sig som den, der er hævet op til høider, hvor hun ifølge sin fødsel ikke hører hjemme. Og naar der engang kommer barn, hvordan vil deres forhold til bedsteforældrene bli? — Paa den ene side en vistnok prægtig, hjertedannet, men hvad verden kalder en udannet mand. Paa den anden side — — — naa ja, det er sandelig ikke saa let at si ja og amen til Fredriks valg —»

«Hvis der da i det hele tat er skedd noget valg,» avbrøt fruen. «End om det bare er et rent tilfældig møte, og at han kun nævner hende,

fordi hun har været din elev. Her er brevet, læs det en gang til.»

Wille pudset lorgnetten omhyggelig, før han satte den paa næsen.

«M—ja — — en intelligent og tiltalende ung pike. Vi har været en del sammen baade i Venezia og her i Rom. — — Jeg kan ikke huske, at han nogen gang før har nævnt en ung dame i sine brever. Og hvorfor fortæller han, at de har været sammen en del — det vil si temmelig ofte, han vil tydelig forberede os. Og en ting til — dette brevet fortæller egentlig ikke andet av interesse. Ellers skildrer han i detaljer, hvad han har set og hørt, og vi kan følge ham skridt for skridt. Det paafaldende med dette brev er, at det kommer saa like efter det, hvori han fortæller om besøket i Vatikanet — det mest begeistrede brev vi har faat forresten. Men ikke en stavelse om at han har hat damefølge. «Vi» skriver han stadig. Jeg har altid tænkt paa Bull. Det kan altsaa betyde Helga Rynning og jeg — — — Ja, ja.»

«Hun var virkelig søt, Wille,» sa fruén efter en stunds forløp. «Gid hun var datter av denne merkelige skibsrederen, da vilde jeg blit ubetinget glad; for der skal letes længe efter hendes make.»

«Absolut! Absolut!»

Wille sat endda med det fatale brev og læste om og om igjen de urovækkende linjer. Endelig la han det sammen med et suk.

«Hvad vi har at gjøre, det er nu straks at fortælle ham om Helga — forsigtig naturligvis, men sandheten helt ut. Og saa faar vi lægge det hele i Guds haand og si ske din vilje. Jeg vet ikke andet,» sa fruen og foldet hænderne.

Wille nikket.

«Netop, netop! — Men jeg tror, jeg overlater det brevet til dig,» sa han med et forlegent smil. «Dere kvinder er mere diplomatiske. Jeg vilde kanskje fare litt for fort og haardhændt frem. Men det er jo ikke til at undgaa, at han maa forstaa hensigten med brevet.»

«Jeg skriver det straks,» sa fruen og lot handling følge paa ord.

— — Fire dage efter læste pastor Wille brevet.

Stakkars mor, sa han til sig selv, hun tror, hun kan kvæle min interesse for Helga ved at fortælle, hvad jeg før har hørt endda mer detaljert av hendes egen mund. Nei, snilde mor, du hjælper mig bare til at bli endda mer viss paa, hvor jeg høiagter og beundrer hende. Nu findes der ikke længer tvil hos mig om hendes sande karakter.

Helga og Ester rullet sydover mot Neapel i en tredjeklasses kupé. Trods alle advarsler og spaadommer om ubudne gjester i haar og klær og al anden urenslighet og uhygge hadde de allikevel vovet det farlige eksperiment.

De glædet sig til at faa se litt av folkelivet paa nært hold og lære det brede lag at kjende ved selvsyn. Og i de fem-seks timer reisen varte, fik de sine ønsker opfyldt.

Kupéen var uten korridor, og dørene aapnet sig like ut mot det frie. Da facchinoen hadde anbragt haandbagagen paa hylden, steg Helga først op i kupéen. To graagrønne ærmer fulgt av et smilende gutteansigt halte hende ind gjennem døren, og et par andre stod færdig til at manøvrere Ester paa samme maate.

Helga nikket med et muntert smil til den unge soldat: «Mille gratie!» Han smilte straalende tilbake og gjorde en bemerkning til sin vis à vis, som netop hadde bragt Ester op fra den dyptliggende perron.

Begge to stirret ugenert paa de unge piker og uttalte høilydt sin beundring for de fremmede damer. Det var ingen anden raad, de maatte sætte sig ned ved siden av hver sin kavaller. Esters øine fór omkring i kupéen for om mulig at finde en bedre plads. Men overalt var soldater, og ingen saa uskyldigere ut end deres sidemænd.

«Vi blir her , Helga, — de andre ser litt ekle ut; disse har allikevel gode øine, og de er slet ikke beruset. Se paa de to bakerste til venstre. Jeg vilde ikke like at sitte ved deres side. Nei, du maa ikke se slik paa dem, Helga! Ja, nu kan du ha det saa godt; nu har de opdaget os.»

Til venstre for dem sat en ung kone med et diende barn ved brystet og en gammel, rynket bedstemor med et par milde, brune øine. Deres vis à vis var en skjeløiet, tyk donna med en guitar i armen og hendes unge søn, som sat og klimpret paa en mandolin. Ellers var kupéen fuld av soldater, som snakket i munden paa hverandre med hæse, høie stemmer og gestikulerte med hænderne, ja med hele kroppen.

Der var ikke et dødt punkt paa de unge mennesker, naar de var rigtig ivrige. Øine og mund og hænder kappedes om at gjøre sig forstaat. Og naar det rigtig gjaldt, reiste de sig

op, fegtet med armene og slyngtet sine ord ut med en patos som den mest fuldendte skuespiller.

«Hvor længe holder vi dette ut?» sa Ester og lo.

«Vi vil holde ut,» sa Helga energisk. «Her er allikevel morsommere end paa anden klasse mellem Firenze og Rom.»

Jo, Ester var enig. Og saa sat de og snakket sig imellem om den turen, da en kjedelig tysktalende, italiensk forretningsmand underholdt dem med en indgaaende skildring av sin smertefulde ischias og den behandling han hadde faat paa sykehuset i Firenze. En anden medpassager, en engelsktalende italienerinde sat ustandselig og skjendte for vindustrækken, som generte hendes ømfindtlige ører, — og følgen var, at hele kupéen maatte finde sig i at sitte hermetisk indelukket for at faa fred for hendes tale-gaver, som var like storslagne paa engelsk som paa italiensk.

Ester og Helga hadde snakket livlig sammen og merket ikke, at deres nærmeste naboer stoppet op i sin passiar for at høre paa det merkelige sprog og etterpaa ivrig sat og diskuterte, hvor de vel kunde høre hjemme.

Helga merket det først, da hendes sidemand med et venskabelig puf saa hende op i ansigtet og med talende gestus sa: «Russia?»

«Aa, — nu vil de vite, hvor vi er fra,» lo Ester. «La os pine dem litt; de er saa nysgjerrige.»

«No, no,» smilte Helga.

«Germania?» fortsatte den unge soldat.

Helga maatte fremdeles ryste paa det lyse hodet og si nei. Saa gjettet han videre gjennem Europa, og hele kupéen lyttet spændt efter svaret.

Da kom konduktøren, og han blev opfordret til at hale nationaliteten ut av de unge damer. Med et elskværdig smil satte han sig ytterst paa bænken ved siden av Ester og sendte blaa-lige cigaretskyer ind i Helgas ansigt.

Vietato Fumare stod det baade utvendig og indvendig paa vognen. Men de unge soldater gav røkeforbudet en god dag. Alle som en hadde cigaret i munden. Heldigvis var der en varme som en julidag i Norge, og alle vinduer var trukket ned; bare et par persienner skygget for den generende sol.

«Tænk, selveste konduktøren røker ogsaa i røkning forbudt,» sa Ester og sendte sin nabo et misbilligende blik. Men han forstod ikke norsk og røkte tilfreds videre.

Saa begyndte han at eksaminere: Francia, Olanda, Svizzera, Danimarca. Men heller ikke han rak saa langt nord som Norge.

Ester og Helga lo av hjertens lyst. Det var saa komisk at se alle disse voksne mandfolk sitte med blikkene vendt mot dem i intens nysgjerrighet efter at vite, hvor de hørte hjemme.

«Hvad heter maanen paa italiensk?» sa Ester. «Si at vi er derfra.»

«Det maa vist være Luna,» sa Helga.

«Ah! Luna,» lo konduktøren og gestikulerte og rablet en hel del uforstaaelig til de andres store fornøielse.

Saa utspandt der sig en livlig diskussion om hvem der var penest av de fremmede damer. Ester paastod, at de fleste stemte paa Helga som nummer én.

«Jo, de siger, at hun som er nero er bella. Men hun som er bianca, er piu bella.»

Ganske rigtig. Hun hadde ikke snakket ut før konduktøren pekte paa Ester og sa med et straalende smil i de fløielsbløte, brungrønne øine: «Signora bella!» Derefter med et smil til Helga: «Signora bellissima.»

«Se saa,» lo Ester, «nu har vi faat vor dom. Men synes du ikke, de begynder at bli litt nærgaaende? Vi maa ikke le mere, Helga. Fortæl nu du, som har vundet skjønheitsprisen, hvor vi er fra, og la os trække os ind i skindet og hvile litt. Jeg er aldeles træt i ansigtet av at le.»

«Jeg vil lage en ordentlig sætning da,» sa Helga, tok frem parløren og fandt efter nogen minutters bladen, hvad hun søkte: «Noi siamo da — — Norvegia!» deklamerte hun med den følge, at konduktøren satte cigaretstumpen fast mellem tænderne og begyndte at klappe av alle kræfter. De andre fulgte efter, og indimellem lød et rungende brava, brava!

«Dette er sandelig morsomt,» lo Ester og klappet med. «Det er en hyldest til dig, fordi du kan deres sprog.»

Interessen var nu paa det høieste. Helga maatte utlevere den merkelige bok, som indeholdt visdommen, og boken gik fra mand til mand. Norske ord blev radbrækket og de italienske gjengit med et begeistret utrop.

Langt om længe kom boken tilbake, fuld av tydelige fingeravtryk. Alle hadde beundret mirakelboken fra Norvegia.

Saa summet igjen passieren om ørene, og de hørte stadig Norvegia bli nævnt.

«De spekulerer paa om der er is og sne aaret rundt,» sa Helga.

Jo, ganske riktig. Spørsmålet kom snart: Aldrig varmt i Norge? Aajo da, sa Ester. Molto caldo! — Men de saa ikke overbeviste ut.

Sommeren i Norge som vaaren i Italien,

sa Helga paa italiensk, og da nikket de med et troende smil.

Nu stod igjen at faa vite om disse damer var søstre eller veninder, om de var gifte eller ugifte. Parløren maatte frem igjen; men da var nysgjerrigheten endelig tilfredsstillet, og litt efter litt faldt forsamlingen til ro.

— — — Efter et par timers reise meldte sulten sig, og ved hver station stak Ester, som sat nærmest vinduet, hodet ut for at finde noget spisende paa de smaa bord, som blev trillet forbi hele vognrækken. Men de digre rundstykker uten smør fristet ikke, heller ikke den fete skinkeskive, som stak frem mellem lagene.

De haabet paa større stationer med ordentlige restauranter og bestemte sig til at faste foreløbig. Men der kom ingen restauranter, og senere hadde ikke vognene brød, bare appelsiner og limonade til at slukke tørsten.

«Bare et eneste rundstykke med gjetost og et glas deilig nysilt melk,» sukket Ester.

«Eller to overskaarne, deilige wienerbrød,» fortsatte Helga, «med en kop chokolade kokt av ordentlig melk.»

Rundt om dem kom matposerne frem; lange, smale brød blev brukket av og spist tørt eller til en slurk av den medbragte flaske. Om det var vin eller vand kunde de ikke avgjøre;

ingen blev beruset, bare fornøiet og opkvikket, og flasken laa forvaret i et tæt hylster av bast; det var umulig at skimte nogen farve. At enkelte bare drak vand var tydelig at forstaa.

«Aqva, aqva!» roptes der, og flasken blev rakt ut gjennom døren og fyldt paa stationen av tjenstvillige hænder.

Ester og Helga sat med slunkne maver og trætte hjerner og saa til, hvordan brød og drikke forsvandt.

Da opdaget Helga pludselig en brøds kalk like under næsen og hørte en masse ord, som skulde betyde, at hun værсаagod maatte spise. Ester fik akkurat maken av sin sidemand, og i mindre end et kvart minut strævet begge med at bestemme sig for eller imot tilbudet.

«Jeg dør da ikke av det,» sa Helga endelig, tok det avbrukkede brød, nikket, smilte og takket og begyndte at tygge. Ester fulgte eksemplet, og snart var kjæverne i fuld aktivitet.

Da stod en liten blaaøiet, blondhaaret fyr midt imellem dem med en nøken chokoladebite i hver haand. I øinene laa en bøn om ikke at forsmaa; men Helgas blik hang fast ved de skidne hænder med de sortrandete negler.

«Jeg orker ikke, Ester. — Mille gratie!» smilte hun, rystet paa hodet og pekte paa mellemgulvet, det taalte ikke denslags lækkerier.

Aa! Han forstod og flyttet Helgas part over i den anden haand og rakte begge biter mot Ester.

«Jeg ofrer mig! Han har saa blaa, vakre øine,» sukket hun, tok de bløte chokoladebiter og la dem med et mille gratie ovenpaa haandvæsken, mens hun rev av et stykke avispapir av den norske avis de hadde kjøpt i Rom.

«Jeg beundrer dig,» sa Helga. «Men du maa ikke kaste det, han holder øie med dig, Ester. Vær tapper, og jeg skal lønne dig i Neapel!»

Esters sidste brødskorpe var endelig tygget og svelget. Den værste sult var forbi. Nu skulde desserten ned. Hun puttet resolut det ene stykke i munden, mens kavalleren stod ved siden og fulgte hver bevægelse med interesse.

Saa pakket hun resten omhyggelig ind i papiret og la det forsigtig ned i væsken, vendte sig mot den blaaøiede med et smilende nik og et tusen tak endda engang. Hun følte sig som en vældig heltinde og beundret sig selv i høieste grad.

Da dukket den skjeløiede med guitaren op og holdt et blomstret tørklæde fuldt av lange tykke, grønne bønner foran dem.

Vær saa god! bød hun, men ventet ikke til de forbausede unge damer forsynte sig, — et

raskt grep ned i bønnehaugen, og i Helgas fang laa en hel grønsakmiddag.

Ester skyndte sig at peke paa sin mave, rystet med et meget bedrøvet smil paa hodet, pekte igjen paa maven, gjorde en grimase, som vilde hun kaste op, og slap saaledes fri. Rundt om hendes mundviker dirret det av tilbake-trængt latter; men Helga saa en anden vei og tok en bønne op, flænget den, som hun saa de andre gjorde, fik fat i de grønne erter, puttet fire—fem i munden og anbragte dem indenfor hvert kind.

«Bare tygg du,» sa Ester med rolig stemme, «det er slet ikke farlig, tænk paa sukkerertene hjemme, dem har du da ofte tygget raa. Og husk, de er rene; de ligger hermetisk indelukket i belgen. Det var tusen ganger værre med chokoladen. Jeg synes slet ikke synd i dig!»

Ester avleverte sin formaningstale saa rolig, at Helga vovet at sende hende et raskt øiekast. Men Esters ansigt uttrykte nu bare en lykkelig tilfredshet over, at bønnerne var havnet i Helgas fang.

Den skjeløiede hadde tømt halvdelen av forklædets indhold og tok plads for at fuldføre sit maaltid. Med en vældig rutine flænget hun bønnerne, trillet ertene ind i munden og kastet med en flot bevægelse skolmene paa gulvet,

den ene efter den andre. Som hun gjorde ogsaa de øvrige, som var blit beriket, — og snart var gulvet overstrødd med bønneskal i legio. Appelsinskallene, som før hadde været gulvets eneste dekoration, tok sig festlige ut i alt det grønne. — Da der senere blev solgt chokolade av en skraalende fyr, som ustanselig løp ut og ind med et brett hængende over skulderen, kom sølvpapir og anden papirstas til og gjorde farvesammensætningen fuldkommen.

Konduktøren fik ogsaa en næve bønner, da han gjorde sin regelmæssige runde, — og Helga saa med gysen, hvorledes han uten at blunke lot skallene dale ned for hendes føtter.

«Forfærdelig!» hvisket hun.

«Ja, de er nogen nydelige griser,» sa Ester høit; «men du maa tygge de ertene i munden, Helga, — og læg resten i den lille haandkufferten, hun tror du vil gjemme dem til en bedre middag.»

Konduktøren hadde tydelig opfordret den gavmilde dame til ogsaa at skjænke sine medpassagerer litt fra sine aandelige skatkamre. Med et koket smil, som blottet den mangelfulde tandrække, anbragte hun guitaren paa maven, indtok en dramatisk stilling og slog an nogen akkorder, sønnen tok mandolinen ned fra hyl- den, og konserten begyndte.

Helga og Ester forstod omtrent ikke et ord; men mimikken var glimrende, og hvad stemmen manglet av skole blev erstattet av sangerindens livlige temperament.

Hun spilte, der hun stod, og man glemte baade de skjæve øine og den tandløse mund. Indimellem slængte hun fingerkys og kokette smil til de unge mænd og blev rikelig paaskjønnet med bifald.

«Ester! Jeg skulde ha moro av at synge en norsk sang. Vi tar en tostemmig, naar hun er færdig. Jo, jeg mener det. Jeg har trang til at gjøre noget for disse elskværdige mennesker,» sa Helga. «De vilde ialfald synes det var rart, selv om de ikke finder det saa vakkert.»

«Vi er ikke skuespillere heller,» sa Ester med en betænkelig mine, «og det er en svært nødvendig egenskap her i Italien for en sangerinde. De vil nok synes, at vi synger forfærdelig stivt og koldt.»

«Ja, ja; men det er norsk det,» mente Helga. — «Vi tar «Paal sine høner,» den er morsom som duet.»

«Det er to aar siden vi lærte den,» indvendte Ester.

«Aa pyt, det gaar allikevel,» lo Helga.

«Efterpaa tar vi «Ifjor gjett 'e gjeitin». Men vi sitter naturligvis.»

Da primadonnaen var færdig med sit tredje nummer, stemte Helga og Ester i med «Paal sine høner» og vakte endeløs jubel.

«Brava» og «da capo!» skrek de unge soldater og klappet kraftig.

De to sangerinder lot sig ikke bede længe, og efterpaa tonet den vemodige, vakre «Ifjor gjett e' gjeitin» gennem kupéen.

«Da capo!» ropte den skjeløiede og begyndte at klimpre paa guitaren, fandt snart den rette toneart og akkompagnerte udmerket. «Si canta benissimo» sa hun med oprigtig beundring.

«Hvad betyr det, Helga?» spurte Ester. «Benissimo er ialfald udmerket; men nu maa vi bede hende synge mere. Vi gaar hende i næringen. Se der kommer de sandelig med penger til os!»

Helga tok smilende imot de centisimi, som blev git hende, og la dem over i primadonnaens fang.

«Aa, det er stor skam, at vi ikke kan mere italiensk,» stønnet hun. «Jeg aner ikke, hvad jeg skal si for at faa hende til at forstaa, at vi ønsker mer sang.» Hun slog op «de almindeligste verber» og fandt, hvad hun søkte. «Cantare, cantare,» sa hun og pekte paa guitaren.

Den skjeløiede smilte fornøiet og blinkset endda mere, sa nogen ord til sønnen og stemte i «Sancta Luzia.»

Da blev der liv i kupéen. De unge mænd reiste sig og sang med, baade med mund og hænder og øine, saa primadonnaens røst druknet i det begeistrede kor.

«Festlig!» ropte Ester.

«Vidunderlig!» sa Helga og bet sig i læben for ikke at vise, hvor grepet hun var.

«Se paa gulvet!» sa Ester. «Konserten har maleriske kullisser.»

— — — —

Et par stationer før Neapel kom der ind en ung mand med et merkelig utseende. Det kulsorte, tæt krusede haar var langt og stod ret til veirs. Ansigtets farve mindet om en mulats, og kindbenene var store og utstaaende; men de mørke øine lyste av fortøttet energi.

Paaklædningen var ogsaa utenfor det almindelige. Den blankslitte, sorte smoking hadde engang set bedre dage. Benklærnes frynser hang utover et par hvite gamascher, som stak underlig av mot de fillete sko. Et hvitt lommetørklæde, som var stukket ind i jakkeærmet ved haandleddet og et lignende dekorativt anbragt i den utvendige brystlomme gav hele fyren et komisk, snobbet præg.

Han tok plads ret over for Helga og analyserte hende stykke for stykke. Tilslut stanset øinene ved hendes lyse, vakre haar, og han anstrengte sig ikke for at skjule, hvor opriktig han beundret hende. Likesaa ugenert gav han sig til at samtale med den nærmest sittende soldat om de to damer, spesielt den lyse, og tok ikke øinene fra Helga den hele tid.

«Du er sandelig tapper, Helga! Du rødmer ikke engang,» lo Ester.

«Nei, jeg begynner vist at bli blasert,» sa Helga. «Men er det ikke merkelig allikevel, ingen av dem er egentlig simple, — ikke han heller, endda han er saa nærgaaende. De er uforskammende med kultur; de ligner smaa barn; jeg kan ikke betegne deres væsen anderledes. Og forarget kan jeg ikke bli.»

Da hændte der noget, som allikevel bragte de unge piker fra konseptene. Der utspandt sig en ivrig samtale mellom den krushaarede og et par av soldatene, og herunder tok den sidst ankomne pludselig den hvite gamasche av sig, saa fulgte skoen og strømpen, og med et overlegent, triumferende smil viste han frem en fot, hvor alle fem tær var skutt av!

Helga slog henderne op for ansigtet og jamret sig. Ester vendte ansigtet mot vinduet; men de øvrige beskuet den tapre krigshelt med

beundrende blikke og syntes at nyde den sjeldne forestilling.

«Se om han har klædd paa sig,» stønnet Helga.

«Han begynder saa smaat,» trøstet Ester; «men nu blir han befølt, kan du tænke! Sangerinden kjæler formelig for den ødelagte foten. Se saa. Nu kan du se op; strømpen er paa.»

Sicilianeren — for det var han — smilte huldsalig til Helga. Hendes tydelige betagethet blev tat som en egte kvindelig hyldest til landets tapre søn.

Med den ødelagte fot som utgangspunkt blev der, efter tilhørernes uttryk at dømme, fortalt rystende krigshistorier, helt til toget stanset i Neapel.

«**B**uon giorno, signora Bakke!»
Ester stod ved disken i en fotografisk forretning i Neapel og hadde netop betalt for en kodakfilm, da hun hørte den italienske hilsen av en stemme, som hun nok mente at dra kjend- sel paa.

«Er De alene her?» var det første, hun sa, da hun rakte Bull haanden.

«Det var en rar maate at uttrykke sin glæde paa! Er De alene, maa jeg spørge?»

«Jeg spurte først,» sa Ester kjapt.

«Naaja, — paa dette sted er jeg, som De ser, solo; men Wille tar sig en strandpromenade paa Via Partenope og venter paa, at jeg skal fotografere ham med Castel dell' Ovo som bak- grund.»

Ester lo.

«Du verden, hvor De imponerer mig med Deres lokale viden. Det er tydelig, at De har hat nytte av at være alene med Wille nogen

dage. — Men hvorfor hastet dere saa med at reise sydover?»

«Det samme spørsmåal tillater jeg mig at rette til Dem.»

«Et spørsmåal fordrer først et greit svar. Efterpaa skal jeg — kanske — fortælle Dem, hvorfor vi bestemte os saa fort.»

Bull saa med et polisk smil paa den unge pike; men Ester stod uanfegtet og lot som hun betragtet billederne paa væggen.

«Det var Wille, som absolut vilde til Vesuv, mens det var godveir. For mig var det selvfølgelig likegyldig, om vi ventet til dere var paa vei nordover.»

«Ja, det tvilte jeg selvfølgelig ikke paa,» sa Ester med en likegyldig mine og begyndte at blade igjennem en bunke fotografier. «Vi reiste av en anden grund. Vi var trøtte av Rom og ønsket forandring.»

«Blev De ogsaa saa pludselig træt? Jeg merket ikke noget, da vi var sammen i Vatikanet.»

Ester fik en smule friskere farve i kindene.

«Denslags kommer gjerne efterpaa — reaktion, vet De,» sa hun let. «Og vi vilde ogsaa benytte det gode veiret til at være mest mulig utendørs. Det maa gjerne pøsregne naar vi kommer tilbake til Rom. Vi har desværre

endda en hel del museer og kirker igjen; men i regnveiret føles det ikke saa frygtelig at maatte vandre omkring indenfor de tykke murene.»

«Jeg hadde indtryk av, at De moret Dem udmerket indenfor murene.»

«Aa, ja da. Jeg morer mig allesteds, jeg,» lo Ester og gik foran ut i den sollyse gate. «Men turen op til Vesuv og ned igjen var allikevel det morsomste og mest spændende vi hittil har oplevet.»

«Morsom er vel en mindre korrekt betegnelse. De mener formodentlig uhyggelig, rystende, gripende.»

«Jeg mener morsom,» sa Ester bestemt. «Morsom og gjerne interessant ogsaa, hvis De ikke finder det første adjektivet træffende nok. Først den nydelige turen med en almindelig Holmenkoltrik gjennom orangelunder og vinhaver og skoger av kastanje- og oliventrær med herlige blomster langs trikkelinjen. Vi fikk fanget fuldt av den elskværdige fører; han plukket dem simpelthen fra stigbrettet og drysset dem utover os. Sidste halvdel av turen maatte vi ta taugbane og sat i terrasser, som hævet sig høiere og høiere fra jorden som et luftskib. Om det var gyselig? Jeg sendte Dem en hilsen og tak for samværet; for jeg

ventet hvert øieblik, at vi skulde styrte nedover den lodrette —»

«Si næsten lodrette, saa tror jeg Dem,» avbrøt Bull.

«Naaja, forfærdelig bratte vei da. Men nedover var det tusen ganger værre. Da lukket jeg simpelthen øinene og foldet hænderne og bad om forladelse for alt det gale, jeg hadde gjort.»

Bull lettet paa hatten med et gravalvorlig ansigt.

«Alt forlatt, frøken Bakke. Men det har faldt mig vanskelig at tilgi, hvor De skuffet og saaret mig.»

Ester lo.

«Tror De, jeg tænkte paa Dem da? Aanei, mine tanker hadde en ganske anden retning. Men da vi pludselig stanset med et kraftig støt, og jeg kunde sætte benene paa Vesuvs nogenlunde faste grund, var rædselen pludselig forsvundet.»

«De snakket om noget forfærdelig morsomt? Hittil har De bare rystet mig. —»

«Jeg er ikke færdig endda. Den utsigten vi hadde paa veien bort til krateret, — nei, den kan ikke beskrives, den maa sees. Men pas Dem, at De ikke blir svimmel, hold Dem paa innsiden av veien og se ikke ret ned, men langt utover. Aa, det er vidunderlig, hvad De da

faar se: Det blaablaa Middelhav, Neapel i en halvkrans ved Golfen, og alle de smaa, skinnende hvite dukkebyene indrammet i grønt og blaat nede ved kysten. Og saa Capri langt derute som en graa, gammel borg.»

«Men krateret da, var De ikke ræd?»

«Ikke det spor! Nogen damer maatte lægge sig ned i sanden for ikke at besvime; men Helga og jeg stod støtt paa vore ben, endda vi havde avgrunden paa begge sider, og det var blit vor død, om vi hadde mistet balansen og trillet nedover.»

«Jeg tror allikevel ikke, jeg kan tilgi Dem, at De flygtet saa hodekuls fra Rom. Det hadde været morsomt at været sammen med Dem deroppe, frøken Bakke.»

«Naa! Saa De endelig indrømmer, at det virkelig var morsomt? Forresten hadde vi det egentlig morsomst paa nedturen, da banen stanset ved Cooks hotel. Vi fik nogen forfriskninger der og dumpet opi et selskap, som hadde været oppe før os. En restauratør med sin søster og svoger fra Kristiania gjorde os den ære at presentere sig, da de hørte vi snakket norsk. Restauratøren var skuffet over Pompei og angret paa, at han hadde tat den turen ned til de trange gaterne. Der var ikke det mindste storarta, som det var blit skryt saa av, bare stygge, graa murer uten tak. Men da han

De tro Helga kom i harnisk. Hun holdt et foredrag saa glimrende, at Wille kunde ikke ha gjort det bedre. Restauratøren blev baade rød og blek og stammet forvirret: Nei, jasaa da — er det saa da — ja, jeg ha'ke greie paa saanne a n tikke saker jeg, ser Dere. Og naar en ikke skjønner sproget, saa faar en jo ingen greie paa nogen ting. — Men saa begyndte han med Neapel; den var heller ikke noget storarta. Det morsomste der var at gaa i gaterne alene og ta imot slængkys fra damerne og se paa den originale melkemaaten. Da tok latteren os, og vi lo mere end vi hadde godt av. For manden var opriktig, ser De, — ærlig og umiddelbar, men forfærdelig uvidende. Nu behøver en av os bare si P o m p e i, naar vi trenger en vederkvægende latter. Vi er restauratøren meget taknemmelig, fordi han gav os en slik sprudlende kilde at øse av!»

Bull gik hele tiden med et litet smil om munden, mens han hørte paa Esters muntre prat.

«Er frøken Rynning likesaa straalende fornøiet som De?» sa han pludselig uventet.

«Endda mere,» sa Ester og blev med ett alvorlig. «Hun føler sig som en løslatt fange —»

«En rømt fange, mener De,» rettet Bull. «Slik betrakter nemlig Wille den pinlige overraskelse.»

«Han skulde la Helga være ifred nu. Det staar han sig paa,» sa Ester og saa Bull fast ind i øinene.

«Der kommer han. Si det til ham selv.»

«Nei, slet ikke. Jeg vil ikke blande mig i hans affærer. Han betragter forresten mig som en letlivet og uinteressant backfisch. Han vilde bare smile overlegent til et raad fra en saa ubetydelig person.»

«De er bedaarende beskeden,» lo Bull.

Wille mer sprang, end han gik dem imøte. Ester forstod straks, at han brændte efter at spørge om Helga. Men hun indtok en likegyldig, uforstaaende mine og pludret løs om alt andet.

«Frøken Rynning er frisk, haaber jeg. De siger stadig «vi», saa jeg antar dere har været sammen hele tiden.»

«Helga er rigtig kjæk, hun. Det ser ut som sjøluften har gjort hende godt. Vi var et par dage paa Capri og badet og hadde det aldeles vidunderlig.»

«Uf, har dere været der ogsaa,» faldt Bull ind. «Da skal dere vel nordover snart.»

«Vi har ingenting bestemt endda. Hittil har vi hat det saa deilig her i Neapel.»

— — —

«Jeg sa med vilje hittil jeg, Helga,» sa Ester, da hun en stund efter fortalte om det

uventede møte. «Jeg saa, at Wille fikserte mig skarpt; han er ikke viss paa, om jeg er inde i situationen; men jeg hverken blegnet eller rødmet under hans intense blik, og jeg indbildte mig, at han drog et lettelsens litet suk. Men jeg maa si, som jeg tror — vi har dem her efter lunchen, Helga. Willes øine hadde slet ikke noget foragtelig glimt, da han spurte efter dig. Tvertimot. Der var kommet et endda mer bestemt drag over ansigtet. Han smilte mindre og var blit noget magrere kanskje — men de øinene, Helga! Sandelig, det skal sjælsstyrke til for ikke at bli hypnotisert, naar de taler hjertesproget! — Jeg er ræd for, at du nu faar ren besked. Han saa ut, som han hadde fattet en stor beslutning.»

«Aa, langt fra; han er skuffet, derfor er han færdig. Men — — om jeg er det? Nei, jeg vet ikke. Kanske vi burde flygte til et andet hotel straks? — Du svarer ikke, Ester. Nei, jeg forstaar godt, at du gjerne vil træffe Bull av og til. Jeg vilde ogsaa synes, det var kjækt at være sammen med et par hyggelige herrer, bare ikke — — Uf, hvorfor er det saa vanskelig at være bare venner!» sukket Helga.

Ester smilte alvidende.

«Husker du, hvad rektor sa engang i troeslæretimen, Helga, om hemmeligheten med de to kjøn?»

Jo, Helga husket det, men mente, det allikevel maatte gaa an at holde et venskap fri for erotik.

«Jeg foreslaar, at vi blir boende her indtil videre,» sa Ester efter en stunds bet nking. «Hvis din hjertefred senere fordrer det, kan vi jo rømme til en anden kant av byen. Vi er jo allikevel ikke saa begeistret for at være her.»

Det var nogen smaa uskyldige mus, som var grunden til, at de ikke kunde gi hotel Riviera en ubetinget førsteklasses attest. Første aften de var der, hadde Ester set et litet graat næste trille henover det røde gulvteppe og forsvinde ut gjennom det aapentstaaende, franske vindu. Og da Helga næste morgen stak de n kne f tter i t flene, f r hun skulde kikke paa veiret, satte hun i et hvin, t flene f r til hver sin kant; den ene dalte ned i vaskevandsfatet, og den andre satte kursen mot kl dskapets speild r, som den rak at gi et varsomt klap. Med benene trukket opunder natlinnetet sat hun skjælvende og blek i sengen, da underportieren kom styrtende ind og spurte, hvad der var paafærde.

«En mus i en av t flene!» skrek Helga, «den er her inde et sted! Jeg sætter ikke mine ben paa gulvet, f r De faar den ut!»

Portieren smilte bredt, rystet paa hodet og slog beklagende ut med hænderne.

Ester, som hadde trukket dynen over hodet, vovet sig halvveis op.

«Han begriper ikke et muk, du snakker jo norsk!» ropte hun.

Da opdaget Helga, at hun sat i negligé. Fortere end lynet trak hun teppet over knærne og forsøkte at forklare sig paa italiensk.

«Un — piccolo — animale,» stammet hun og pekte paa gulvet.

Da saa han den endevendte tøffel, tok den op, knep det ene øie igjen, besaa den og befølte den: «No, no,» lo han.

«Pavimento, pavimento!» ropte Helga næsten jublende. Hun husket med ett paa opslagene i tredjeklasses jernbanevogner om, at det var forbudt at spytte paa pavimento.

Manden tok sig en runde, la sig flat paa maven og kikket under sengene, flyttet paa begge natbordene, lukket op døren til klædeskapet, tok en paraply ut og fór med den under skapet og servanten, men ingen piccolo animale forraadte sit skjulested.

«I papirkurven, Helga, den har sprinkler og er full av papir.»

Helga, som fremdeles sat opreist i sengen med teppet om sig og fulgte den spændende

jagt, ropte gestikulerende til manden. Endelig forstod han og satte kurven paa hodet.

Som en pil fór en bitte, liten mus over gulvteppet og forsvandt gjennom døren, som stod paa klem.

«Luk døren fort, fort!» ropte Helga; men manden gav sig god tid og begyndte at plukke alle papirerne op av gulvet.

Da slængte Helga dynen raskt tilside; før manden kunde tælle til tre, hadde hun lukket døren med et smeld og var krøpet op i sengen igjen.

«Se saa, mille gratie!» ropte hun andpusten, pekte vedholdende mot døren og tok ikke øinene fra den, før manden var vel ute og hadde lukket efter sig.

«Stæng!» brølte Ester, men fór like efter selv bort og laaste og la sig ned paa maven for at se om der kunde være plads til en piccolo animale mellem gulvteppet og døren. «Nei, der er ikke plads til et brev engang,» forsikret hun Helga; «men det er da en uskik, at de ikke bruker dørstokker her som i Rom. Ja, det siger jeg, blir her en museforestilling nummer tre, flytter vi, Helga!»

Helga laa med armene under hodet og lukkede øine, endnu blek og skjælvende efter den rystende oplevelse.

«Den var bløt og varm, kan du tænke, og

jeg kjendte virkelig, at den satte kloen i mig; det er det værste jeg har oplevet.»

Ester sat paa sengekanten og skoggerlo.

«Helga, du vandret omkring i natlinnetet, mens den manden stod her! Var du ved dine fulde fem?»

Helga laa litt og tænkte sig om.

«Er det virkelig sandt? — Ja, jeg er fra mig selv, naar jeg ser en mus; jeg kunde vist gjøre noget, som var hundrede ganger værre.»

Men var det litt kjedelig med den musefrygten, opveiedes den i fuldt mon av de mange behageligheter. Hotellet laa like ved sjøen, og fra deres vindu med balkon hadde de den herligste utsigt over den blaa Golf, hvor der den hele dag var et broget liv. Fiskerbaater med brune seil, elegante lystseilere, hvite som maaker, og robaater med skraalende barbente gutter var den daglige underholdning.

Gik de nogen meter bortover kaien, støtte de paa havdypets merkværdigheter, som blev frembudt til salg, eller de stanset ved en kokende gryte, hvorfra pøselignende tingester utsendte en mystisk duft.

Mot syd laa Vesuv bred og tryg og doven og sendte sine hvite røkskyer utover landet.

«Vesuv har lært italienerne at røke,» sa Ester en dag, de gik bortover strandpromena-

den. «De har saa længe set paa den røken, at de selv tilslut er blit en liten evigrøkende vulkan.»

«Du har ret,» sa Helga. «Men de ligner Vesuv ellers ogsaa; de er lunefulde og uberegnelige. Allerbedst som du tror, de er de fredeligste, elskværdigste mennesker, kan de pludselig komme i kok og utspy ild og svovel. Du husker vel, hvad tyskeren sa, da vi stod ved krateret og hørte de dumpe brak og saa ilden og stenene, som blev slynget høit op i luften. Jetzt ist Vesuv böse, sa han. Netop slik kan en italiener bli ogsaa. Et øieblik tillidvækkende, smilende og elskværdig, rolig røkende paa sin cigaret, og i næste gnistrende, sprakende sint, saa han ikke vet, hverken hvad han siger eller gjør. Saa du portieren idag, da han skjendte paa elevatorgutten? Fy, han var uhyggelig. Men da han like efter gav os brevene, var han blid og elskværdig. Utbruddet var over. — Men har man engang set det, er man ikke mere tryg; man aner en vulkan i alle mandfolk.»

«Tror du, de er mindre vulkanske i Norge?» spurte Ester.

«Det tror jeg. Der ligner de mere de varme kilder. I lengden — —»

«Der kommer de!» avbrøt Ester hende. «Vi har tid til at flygte. De har ikke set os; de

gaar og læser paa hotellene for at finde Riviera.»

Helga og Ester hadde sat sig i parken ret overfor hotellet og nød musikken, glade over hittil at være sluppet fri den ventede visit, da herrerne allikevel indfandt sig.

«Kom!» hvisket Helga og drog Ester lempelig med sig, til de var paa den anden side av paviljongen. «Du synes naturligvis, jeg baade er latterlig og feig. Nei, ikke protester! Jeg foragter mig selv.» Hun pustet dypt og hadde taarer i øinene. Ester saa ikke paa hende, sat bare og sparket smaasten bortover veien og lot Helga snakke. — «Du forstaar vel det, at hvis jeg var sikker paa, jeg kunde være aldeles rolig og naturlig, gik vi straks bort og hilste paa dem. Men efter min opførsel sidste dag i Rom føler jeg mig, som om jeg har klædd mig av litt for meget. Jeg har altfor tydelig latt ham forstaa, at jeg tror han interesserer sig for mig. Derfor har jeg ikke længer noget at dække mig med. Og nu maa der ske noget. Enten vil han tydelig vise mig, at jeg er ham knusende likegyldig, eller — — og i begge tilfælder blir det pinlig for os.» — Efter en stunds forløp kom det med en bønlig klang i stemmen: «Har vi ikke hat det forfærdelig kjækt i disse dagene, vi har været alene?»

«Vidunderlig, Helga, — en fred og hvile

som aldrig før; men det aller bedste har været, at her ikke findes berømte kirker, som vi er nødt til at se for ikke at faa skam over os, naar vi kommer hjem. — Jeg vil se domkirken i Milano, selvfølgelig, indvendig ogsaa; men saa siger jeg basta! Bare jeg hører ordet chiesa, faar jeg kvalme. Jo, det er sandt! Røkelsesduften er straks i næseborene mine, og jeg ser alle de stygge helgenbillederne med de smagløse, barnagtige dekorationene paa altrene, de halvvisne blomstene og de blaffende lysene. Der ligger et tykt lag av uvidende middelalder over det altsammen. Men det som irriterer mig mest, er de tilspjaakete mandfolkene, som bukker og skraper og ter sig som nogen apekatter i cirkus.»

Helga lo sagte.

«Kunde du latin, vilde det kanske ikke virke saa cirkusagtig.»

«Joda. Alt det juglet, de trækker paa sig, det ene plag rarere end det andre, er nok til at ødelægge min andagt, selv om ordene de mumler og messer er aldrig saa gudfrygtige. Nei, jeg siger, som jeg før har sagt: Luther var en klok mand. Ære være ham som allerede dengang hadde øie for denne humbugen. Jeg har bestemt mig til at kjøpe en byste av ham, naar jeg kommer til Tyskland. Den skal faa ærespladsen paa skrivebordet mit. — Og

vent bare til jeg faar ungerne i historie! Du verden, hvor jeg skal lægge ut om den tapre manden! — Før syntes jeg Luther var en selv-god, hovmodig, oppositionslysten fyr. Jeg likte heller ikke at han saa saa tyk og matglad ut og hadde saadanne almenmenneskelige inter-esser og holdt alle de krasse bordtalerne. Men nu ser jeg ham i et nyt lys, og jeg tror han har tilgit mig, at jeg maatte til Rom for at værdsætte ham. — — Du er vist ikke aldeles enig?»

«Jo, i det store og hele tat; men jeg beundrer mest Luthers mod til at opponere mot den mægtige pavekirke. For vet du, — den imponerer mig mere end den forarger mig. Jeg synes vi kolde og nøkterne nordboere har en god del at lære her nede. De er ikke rædde for at vise sin gudsfrygt; de knæler og ber uten at skamme sig, og jeg er viss paa, mesteparten gjør det av trang —»

«Aa langt fra! De er vanemennesker,» sa Ester ivrig. «Har de en trang, saa er det tran-gen til at vise sig frem og bli anset som fromme katolikker. Fy, det er farisæisme i den værste skikkelse! Tror du, de samme som gaar ind i kirkerne og knæler og skotter omkring sig for at se om en munk eller prest legger merke til deres fromhet, tror du, de knæler og ber, naar de er i sit lønkammer?»

«Aa jo da,» mente Helga, — «mange, mange. Men naturligvis er det her som hos os en del hykleri. — En ting er vi vel enige om, Ester, — her er da mere stemning og skjønnhet over gudstjenestene end i Norge. Den vakre musikken og den gripende korsangen har vi ikke maken til. Kirkerne vore burde ogsaa være ganske anderledes smykket. Kunsten staa altfor fjernt fra kristendommen hjemme hos os.»

«Aa nei da! Alle disse maleriene og figurere distraherer bare menneskene, saa Gud kommer for langt væk. De dyrker kunsten her i Italien og indbilder sig, at de dyrker Gud. — Jeg siger endda engang: Ære være dig, Martin Luther!»

Helga smilte.

«Herefter skal jeg altid forære dig Lutherbilleder eller Lutherbøger —»

«Og du skal faa katolske prester iført sorte skjørter, hvite heklede blondejakker og røde fløielsforklær paa bryst og ryg. Selv om du faar én hver jul i tyve aar, vil du allikevel mangle nogen typer av alle de rare julebukkene.»

«Fy, Ester, — nu er du grov! Husk paa, jeg har en ven i Rom som skal bli prest!»

«Ja, stakkars gut, — nu synder han i sit hjerte, hver gang han tænker paa den lyshaa-

rete, norske Dalila, som forsøkte at daare ham i St. Peterskirken.»

Ester lo og opnaadde at faa Helga med. De merket ikke, at Bull og Wille i nogen minutter hadde staat og iagttat dem et stykke borte.

«Se saa,» sa Ester pludselig. «Der er de allikevel. Til høire for blomsterbedet — — Jeg skal ikke vike fra din side, hvis det kan hjelpe dig,» fjøiet hun til, da hun saa, hvor blek veninden blev.

«Ja, det lover du,» hvisket Helga. «Hold mig i armen, om det blir nødvendig. Jeg kan ikke være alene med ham endda. Ser jeg rar ut?»

«Ja,» smilte Ester, «du er rar og søt. Nik bort du ogsaa, og smil da, vel! Vi sitter rolig, til de kommer; her er plæds til alle fire. Jeg flytter mig ikke fra din side, enten vi sitter eller gaar. Tænk rigtig sterkt paa Erik! Indbild dig, at han ser os!»

Og Helga tænkte saa intenst, at hun blev distræt og fjern i blikket, da det møtte Willes. Han saa med forvirring, at den unge pike, som han hadde ventet at finde rødmende og forlegen, hadde faat et herredømmme over sit ansigt og sin stemme, som ikke rigtig huet ham.

Milano 26de mai 19—.

Kjære far og Maren!

Nu maa dere ta frem det Italia-kartet, hvor jeg har sat kryds ved de byer, vi skulde til, og finde Milano. Den ligger i nord, omtrent midt paa den Lombardiske slette og er Italiens næst største by. Her er en kirke, som er den vakreste jeg har set — domkirken i Milano; dere har nok hørt om den.

Ester og jeg var der i flere timer i formiddag, og vi blev endda ikke paa langt nær færdige med at bese den ordentlig. Det rare ved denne kirke er, at der er spaserveier og trapper paa langs og tvers oppe paa selve taket. Se paa de kortene som følger med, saa vil dere lettere forstaa, hvad jeg fortæller.

Kirken er bygget av hvit marmor helt og holdent; paa en solskinsdag virker den aldeles blændende. Den har omkring to tusen statuer eller figurer, og mange av dem er anbragt paa alle de tinderne dere ser; det er vist ialt hundrede slike. Taket gaar skraat op til midten av kirken, og paa dette taket laa unge piker og gutter og spiste appelsiner og anden medbragt niste, mens folk uavladelig spaserte forbi. Ja,

et sted sat en ung pike og broderte, mens kjæresten — eller kanskje det var manden — læste høit for hende. Her i Italien gifter de sig svært unge, og det er meget almindelig at se mødre paa under tyve aar.

Ester og jeg holdt paa at gaa os vild deroppe. Vi gik og gik den ene trappe op, den anden trappe ned, saa bortover langs skraataket, trapper op og ned igjen, — men opdaget saa endelig at vi hadde gaat rundt og var kommet tilbake til utgangspunktet. Vi tok da en anden vei og kom til en dør, som vi trodde var den rette, for der stod Uscita med store bokstaver, det betyr utgang. Men da vi tok i døren, var den stengt. Saa maatte vi spørge os frem og vandret igjen et par trapper op og ned, før vi kom til den rigtige nedgangsdør. Men da var vi drivende vaate av sved, for vi hadde tat kaaper paa; der var nemlig noksaa kjølig nede i kirken, og da vi kom opover i solskinnet, syntes vi, det var lettere at bære dem paa os end paa armen.

Dere ser paa det ene kortet, at skraataket likesom gaar i terrasser opover mot midten. Derfor gaar det an at spasere der ogsaa. Vi sat paa den marmorblokken som er sat kryds ved, og spiste hver sin appelsin, mens vi hadde en storartet utsigt over byen.

Imorgen skal vi op i det høieste taarnet, La Madonnina, der hvor dere ser en balkon utenom. Vi orket ikke det idag.

Ja, naturligvis skriver jeg til Grøn, baade brev og kort fra hvert sted; men han vil ikke, at jeg skal skrive lange brever. Jeg maa heller benytte tiden til at samle indtryk, skriver han,

og det er jeg glad for. Vi skriver begge to hver aften i dagboken. Men jeg faar nok ikke beholde min for mig selv, naar jeg kommer hjem. Grøn og Boye vil nok ha fat i den, saa jeg maa skrive med tanke paa, at de skal læse den.

I overmorgen reiser vi gjennem St. Gott-hardstunnelen i Alperne til Luzern i Schweiz og blir der otte dage, før vi reiser til Tyskland.

Alt er bare bra med os. Vi har desværre ikke faat bruk for insektpulveret, som du la ned i haandvæsken, Maren! Nu er det gaat hul paa posen, saa jeg har mest lyst til at kaste det. Naar vi slap fri for væggedyr og lus i Neapel, hvor der er temmelig skiddent, tror jeg sikkert vi fremdeles blir spart for den oplevelsen.

Hils alle som spør efter mig og si, at jeg har det vidunderlig!

Eders hengivne

Helga.

«Aa ja, ja, ja,» sukket Lars Rynning, da han hadde læst brevet for sig selv for tredje gang, efterat Maren først hadde læst det høit, avbrutt av mange slags utgydelser og kommentarer.

«Bare naa ikke Helga besvimer deroppe i det vederstyggelig høie taarnet. Ikke vilde jeg hat saa møte bry bare for at bli huegæren, og hu skriver jo, at den utsigten fra taket var saa svær.» Maren rakte haanden ut efter brevet

og læste høit — — «mens vi hadde en storartet utsigt over byen.»

«Aaja,» gjespjet Rynning, «de kunde klart sig med det de saa der. Den ser skrøpelig ut den derre altanen, eller hvad den heter.»

Maren rystet overlegent paa hodet.

«Helga skriver jo, at hele kjerka er av marmor, og da kan du vel begripe, at det gjærde som gaar rundt der ogsaa er av marmor. De ser da saa trygge ut, de som staar der, synes jeg.»

Faren saa paa kortet og skratlo.

«Har du brukt forstørrelsesglas du da? Jeg ser bare nogen svarte prikker jeg, og langt mindre nogen fjæs.»

«Høh! Du ser vel med et halvt øie, at de lægger armene paa rækverket og bøier sig utover. Om galt skulde hende, kunde hu ikke dætte utenfor i hvertfald; hu blei vel liggendes paa gulvet. Men det spørs sandelig om der fins noget vand saa høit tilveirs.»

Faren smilte lunt:

«Aa, de har nok nogen slags draaper, tænker jeg. Der sitter vel en fyr og passer paa om nogen faar vondt.»

«Huf da, far, du skrømmer næsten vettet av mig!» sa Maren med gysen. «Helga har det slettes ikke med at besvime. Let for at graate, det er noget andet. Men det vet jeg,

at kommer hu levendes hjem fra denne reisen, saa er det et mirakel. Det værste var naa den turen op til det ildsprutendes fjeldet. Aa skal det være godt for at vaage sig opi slikt da? De kunde jo se røken før — nede fra Neapel. Hadde ikke det vært mere end nok? Huf a mig, at de turde bo saa nære ved.»

«Ja, noget har det vært alle stan,» sa Rynning, og rugget bekymret paa hodet. «Jeg var fælt ræd for hende, da jeg hørte om Venedig. Tænkte sig te kanaler ista'n for gater og mange steder ikke et rækverk for engang. Jeg er naa glad hu kom godt og vel derifra. Naar de ikke tænkte over det, kunde de nok ha gaat like lukt nedi sjøen om kvelden. Husker du aa mange slike kanaler det var?»

Maren smilte overlegent.

«Aaja, det er let at huske. Det er akkurat halvandet hundrede det. — Men broer da, hvor mange er det av dem?»

«Nei, det har jeg sandelig glemt,» lo faren. «Men over to hundrede var det sikkert!»

«Tre hundrede og otte og sytti!» ropte Maren triumferende. «Trur du ikke han Birger Nygaard lissom skulde være viktig da! Han spurte engang efter Helga, og jeg fortalte, at hun hadde vært i Venedig, i den byen hvor det er 378 broer over kanalene, sa jeg. — Har Helga tallet dem kanskje? spurte han, toskent,

og saa lo han saa væmmelig. — Aa nei, sa jeg; slikt noget læser hu sig til i bøger, sa jeg; for Helga kan tre sprog, sa jeg, og langt ind paa det fjerde, sa jeg, — jeg mente italiensk, skjønner du. — Ja, det er svært, hvor Helga er skutt i veiret, sa 'n. Nei, du skulde hørt, aa spydig 'n var! — Han selv gaar der og later sig og tjener ikke en rød øre, saa det er vel litt hardt at se at nogen paa den andre siden av gaten baade har post og mere til.»

«Aa, det er naa givendes altsammen da,» sa Rynning stiltfærdig. «Vi har ingenting at skryte av. — Men hu blir ikke kleinere lærerinde efter denne turen, det skjønner jeg nok. Naa har hu sjæl set noe av det, hu skal lære ongene om, og det maa være morosamt for baade hende og barna. — Ja, ja, om hu naa bare kommer vel hjem igjen da,» la han forsigtig til.

«Jeg er allikevel ræddere for det fæle Tyskland jeg,» sukket Maren. «Bare hu faar mat nok —»

«Aa, det er ikke noget at være ræd for. Har en penger nok, kan en faa, hvad en vil. Ne-i, men jeg lurar paa om ikke det er mange fæle folk der i Tyskland. Naar jeg tænker paa, aassen de stelte sig i krigen, saa jamen kan jeg sommetider indbilde mig litt av hvert.»

Maren hadde straks sine trøstegrunde fær-

dige. Ikke før var de sluppet op, saa fik hun en aabenbaring om, at noget særlig uhyggelig kunde hænde; men da kom farens tur til at blaase bort fantasifostrene.

Slik holdt de altid paa, naar der kom brev fra utlandet; de skræmte og trøstet hverandre efter tur og repeterte om og om igjen byer og brever og hændelser. Paa den maaten gik tiden noksaa fort, og de syntes, de var med paa utenlandsturen de ogsaa.

Men Marens brever til Helga var fulde av alle slags mulige og umulige formaninger, som bestandig vakte munterhet hos Helga og Ester. I Rom hadde Helga faat et brev, hvori hun indstændig blev paalagt aldrig at gaa ut, efterat det var blit mørkt. For Maren hadde netop læst en fortælling fra Rom, hvor heltinden blev lokket utenfor murene en mørk aften og bortført til Sabbinerbjergene.

Et par dage senere, da de hadde tat sig en aftentur paa Monte Pinzio og paa egen haand vilde ta en ny rute hjemover, var de kommet utenfor den høie, gamle bymur netop som maaenen blev dækket av en mørk sky. Paa den ene side laa dunkle, stille haver, hvor cypresser og palmer kastet sine mystiske skygger henover de mennesketomme stier, paa den andre side den vældige mur, som stængte dem aldeles ute fra livet og lyset i byen. Veien laa foran

og bak dem i dypt mørke og blev ikke mer tillokkende, da de hørte hestetramp og fik se to ryttere sprænge efter dem i fuldt trav.

Ester satte i et skrik og slog armene om Helga.

«Tænk om Maren allikevel havde ret!»

«Aa for noget tøv, Ester,» stammet Helga med rædsel i stemmen.

Idet rytterne kom forbi sagtnet de farten, ropte leende nogen ord paa italiensk, men fortsatte videre i strak galop.

«Tak, kjære Gud,» hvisket Ester skjælvende.

Maanen stak et øieblik efter sit poliske fjæs ut av skyen og viste dem en bred vei fremover i mørket uten en eneste antydning til bymæssig bebyggelse. Men begge var overbevist om, at retningen allikevel var den rigtige, og de blev ved at gaa mer og mer nervøse over de dystre, spøkelsesagtige omgivelser.

Et ungt par dukket tilslut frem fra en sidevei og gjorde dem forstaaelig, at de fjernet sig fra den bydel, de mente at naa, og tilbød dem elskværdig at følge med til Via Veneto, hvor hotellet laa.

Helga vovet ikke at fortælle om denne oplevelse i brev hjem. Men efter den aften hadde de begge faat respekt for Marens formaninger.

Trods denne oplevelse gik de i Genua allike-

vel ut ved ni-tiden om aftenen for at strække benene efter den lange jernbanereise fra Rom. De var netop kommet til byen, hadde faat sig mat og syntes, det var fortidlig at gaa tilsengs.

Paa maafaa gik de rundt et hjørne, fik øie paa en lang, oplyst tunnel, gik tvers igjennem denne og kom til en elevator, som førte dem op i byens høiere liggende del, vandret rundt deroppe i parker og gater og utmalte for hverandre, hvad morgendagen vilde vise dem av den skjønne stad.

De tok plads paa en bænk, hvorfra de saa utover den mørke sjø med de blinkende lys fra dampskibene, og Ester snakket om, hvor hun glædet sig til en baattur, da en norsk stemme fra bænken ved siden faldt ind i samtalen:

«Ja, dere kan tru, det er pent der nere, naar sola skinner! He, he, he!»

Det var restauratøren fra Vesuv, som sat der sammen med en danske og paa denne maate fornyet bekjendtskapet. Med stor elskværdighet tilbød herrerne sig at ledsage damerne hjem til hotellet, og de fandt ikke nogen grund til at si neifak.

Enten det nu var med vilje eller fordi restauratøren var for snakkesalig og glemte at passe paa — nok av det, de gik aldeles galt og fandt ikke frem til elevatoren, som skulde skysse dem ned i dypet igjen.

Et øieblik stod Helga rædselslagen og tænkte paa de værste ting, som kunde hænde; men en auto blev straks efter praiet, og alle fire fór nedover mot «Savoy» i ulovlig fart.

«Vel møtt paa Riv'ra'n imorgen!» ropte den elskværdige nordmand, idet de unge piker hoppet ut av bilen.

Det var tredje gang det merkelige ord kom over hans læber, saa nu var de overbevist om, at det var blit til i deres landsmands mund med fuldt alvor og i bedste tro.

Hvor morsomt det end kunde ha blit at møtes paa «Riv'ra'n», skjæbnen vilde det ikke, og kanskje det var heldigst — for de unge damers lattermuskler. Det var nok at hviske det ene ord for at sette dem i en foruroligende bevægelse, og de var begge enige om at nok en radbrækket gløse kunde ha gjort dem til fiender av restauratøren for resten av levetiden.

Maren stod bak gardinet i stuen og saa efter de to, som gik bortover gaten. Aa jo! De snudde sig efter Helga nogen hver, og ungene bukket og neiet, som de var storfolk begge to. Aaja, Helga var den hun var; men ingen skulde faa sagt det om hende, at hun var snobbet eller vigtig. Hadde hun været liketil og grei før, saa jamen var hun det endda mere efter denne turen.

Hun hadde ikke været hjemme mer end tre dage, men før et liv der var kommet i huset. At de hadde holdt ut i de lange maanedene, de to alene, det var jamen rart. Hun trallet og sang og fortalte saa møe morsomt, at dagene fløi som en vind.

Det eneste leie var, at Maren fik ingen ting undagjort, syntes hun. Allerbedst som hun hadde tat frem symaskinen, var det noget hun kom paa at spørge om, og saa visste hun ikke av før hele bordet var fuldt av billeder og kort og møe andet rart.

Men moro var det, og engang blev det vel slut. — Jamen skulde hun kjøpe meierismør efter denne dag og faa litt fett paa hende. Det lignet ingenting, saa tynd som hun var blit.

At øinene paa et menneske kunde bli saa forandret paa seks maaneder, — nei, det var det rareste ved hele jentungen. Det kommer av, at hun er blit tyndere, sa faren. Aa langt-fra, hun har set for møe, mente Maren. De var ikke bare blit større og mørkere, men skinte paa en anden maate. Naar hun sat stille og saa fremfor sig, hadde de likesom en overjordisk glans. Hun kunde smile for sig selv uten at vite, at Maren la merke til det.

Aajo, det maatte betyde noget. Og selv om Helga hadde ledd, da hun spurte efter her-tugen og baronen, saa saa nok Maren, at hun blev rød og rar i øinene.

Noget har hændt ialfald, var Marens konklusion, hver gang hun og faren hadde diskutert det nye ved Helga. — Hun faar ikke saanne øine bare av at se paa de gamle ruinene. —

Se saa, naa svinget de rundt Pettersens hus. Naa stod vel den gamle kallen ved vinduet og røkte i skjortærmene. Bare naa Helga husket paa at nikke ind, som far bestandig gjorde. — Han var litt rar saan gamle Pettersen, han hilste aldrig først. Det var de paa gaten, som skulde lægge merke til ham.

— — Det var den første søndag hjemme, og Helga følte det høitidelig at gaa sammen med faren til kirken.

Idet de gik opover trappen, sa Rynning:

«Ja, det er vel den nye presten idag. Jeg glemte sandelig at se efter i avisen. Du vet vel, at gamle Lange har tat avsked?»

«Neida, ingen har skrevet om det.»

«Joda, — og naa har vi stiftskapellan, til den nye blir utnævnt. Han skal ha nogen timer paa middelskolen ogsaa, har jeg hørt.»

Helga nikket likegyldig. Ikke med en tanke faldt det hende ind, at den nye presten kom til at interessere hende. Men da hun efter første salme saa op mot alteret og gjenkjendte Wille trods den nye paaklædning, fór alt blodet til hjertet. Hun lukket øinene, mens hun forsøkte at bli herre over sine følelser.

«Du blir vel ikke klein?» hvisket faren.

«Du er saa blek.»

Helga smilte mat.

«Jeg blev bare litt svimmel. Det gaar snart over.»

Og saa tok hun sig kraftig sammen og sang med i svarene og salmen før prækenen for at berolige de ængstelige, spørgende øine ved siden. — —

— — — «Han var rekti god,» bemerket

Rynning, da de gik hjemover. «Han er kanskje bror av den Wille, du hadde?»

«Aanei da, — men det er noksaa rimelig, han er søn av rektor Wille. Han har nemlig en søn, som er prest.»

«Aa, jasaa naa. Du traf'n aldrig derinde i Kristiania da?»

«Jeg? Nei, ikke der — neida; men jeg saa fotografi av ham, og det — — Jo, han er ganske sikkert søn av Wille.»

«Han bor hos Boye, har jeg hørt; han har ingen av barna hjemme, saa det falder vel litt stuslig, kan jeg tænke. »

Helga gik bare og nikket og sa hvad og ja til farens smaaprat, mens tankerne fór i ring om det ene: Vi skal møtes hver eneste dag — hver eneste dag!

Som prest vilde det været let at undgaa ham. Men var det sandt, at han hadde timer paa skolen, var det aldeles umulig.

«Det blir vel rart at begynde imorgen?» sa Rynning, som om han hadde fulgt hendes tanker.

«Ja, det blir rigtig rart,» svarte Helga med sterk betoning. «Men det skal bli hyggelig at faa se barna igjen.»

— — Ved middagsbordet faldt samtalen igjen paa presten.

«Tænk saa snodig da,» sa Maren, «at du har vær't i hjemmet hans. Han er forresten pen, altfor pen for prest at være.»

«Hvad er det for noget snak!» lo Rynning. «En prest kan vel ikke bli for pen.»

«Jeg vet, hvad jeg siger, jeg,» mente Maren. «Den gangen han viste frem lysbilleder paa barnehjemsbasaren, saa jeg nok, aassen de unge pikerne gjorde sig til for'n. Neimen, vet du hvad, Helga!» ropte hun pludselig; «han har været i Italien han ogsaa!»

Helga hadde hat paa følelsen, at det vilde komme, og var gaat ut i kjøkkenet efter flere poteter, mens Maren kom med den sidste bemerkning.

Ganske rolig satte Helga sig ned igjen.

«Aa, det er saa almindelig at reise til Italien nu for tiden, en træffer norske, hvor en kommer hen.»

«Han viste frem mange nydelige billeder, mest kirker, ikke sandt, far?»

«Jo, og han talte ogsaa om pavekirken og alt det derre der.»

«At dere ikke skrev om det da?» sa Helga let henkastet.

«Det var akkurat, da du skulde reise fra Dresden. Det er ikke længer siden, og vi sendte aldrig et ordentlig brev den gangen, vet du.»

Maren smilte fornøiet.

«Naa har du da noget at snakke om, hvis du træffer 'n paa skolen.»

Helga lo — en lystig, forceret latter.

«Jo, det er sandelig heldig. Og saa kjender jeg jo hans forældre. Jeg haaber, vi kan finde paa noget, om jeg skulde være saa uheldig at dumpe op i presten!»

— — — —

Hun «dumpet opi presten» med en gang, hun kom ind i lærerværelset næste morgen. Han stod ved vinduet og havde set hende komme, og hun var forberedt paa møtet.

«Jeg hørte Dem i kirken igaar,» sa Helga rolig, mens hun tok tøiet av sig. «Jeg blev svært overrasket. Jeg ante ikke, at De hadde søkt Dem hit.»

«En stiftskapellan søker ikke,» sa Wille med et smil, «han blir bare kommandert av-gaarde.»

«Aa naa, — saa blir De vel kommandert bort engang ogsaa da.»

«Ja, desværre. — Jeg liker mig ualmindelig godt her. Deres fødeby er fortryllende, frøken Rynning, og likeledes Deres barndomshjem, — det ligger saa vakkert til ved sjøen.»

Helga rødmet og smilte tvungent. I det samme kom flere av lærerpersonalet ind, og

Helga blev omringet og ønsket hjertelig velkommen tilbage til ravnekroken.

Da klokken ringte, og klassene stormet ind, var hun fremdeles midtpunktet og maatte med magt løsrive sig fra de elskværdige kolleger.

Frøken Rynnings tanker var ikke utelukkende hos klassen den første time; men senere gik det bedre. Wille viste sig ikke mere den dag, og paa lærerværelset var hun saa livlig og underholdende, at hun vakte almindelig beundring.

«Du har sandelig utfoldet dig,» sa hendes forhenværende matematiklærer Pedersen og slog hende gemytlig paa skulderen. «Du reiste ut som en larve og er kommet igjen som en sommerfugl!»

Helga husket Esters advarsel om ikke at flakse for meget med vingerne og blev uvilkaarlig mere dæmpet og stille.

«De slipper ikke, før De har git os en hel aften med lysbilleder,» sa en av de yngre.

«Pastor Wille har ogsaa været i Italien,» sa Helga; «han har talegaver, og han er mand, faa ham til at holde foredrag.»

«Det er bare kirker og geistlighed det,» mente Pedersen.

«Aa nei da, han har like stor interesse for kunst og historie og folkeliv. Jeg har nemlig truffet ham i Italien flere ganger.»

Se saa, nu var det sagt, og hun hadde sagt det rolig og naturlig — uten at rødmme.

«At ikke Wille har fortalt det!» ropte flere i munden paa hverandre.

Helga lo.

«Dere kan da ikke vente, at han skal huske navnet paa alle de damer, han møter.»

— — — Dagen efter blev Wille bombardert med spørsmaal om, hvorfor han ikke husket en saa elskværdig ung dames navn.

Wille blev staaende midt paa gulvet uten at vite, hvad han skulde svare.

«Dengang ante jeg ikke, at jeg skulde bli kollega av frøken Rynning,» kom det endelig. «Ellers hadde jeg naturligvis interessert mig mer for hende.»

Helga hadde inspektion paa gaardspladsen og var ikke vidne til hans omgaaelse av sandheten; men begge følte en stor lettelse ved at slippe fri for flere spørsmaal.

Saa let lot ikke Boye sig narre. Selv om den unge prest tilsyneladende tilfældig nævnte sit møte med hans elev og lærerinde ved skolen og han besvarte prestens spørsmaal med al mulig diskretion, forstod han allikevel, at der laa en opplevelse bak de rolige ord. — — —

En morgen, da Helga igjen hadde inspektion, kom Boye ut og gikk frem og tilbake med hende. Uten nogen indledning kom han med

et spørgsmaal, som fik blodet til at fare op i Helgas kinder:

«Si mig, hvordan lever Erik, Helga? Dere skriver til hverandre, ikke sandt?»

Et kort sekund nølte Helga med svaret for lige efter at se sin gamle lærer freidig ind i ansigtet.

«Jotak, han lever bare bra; han kommer hjem til jul.»

Boye smilte.

«Hvorfor holder dere det saa hemmelig, Helga?»

For anden gang nølte hun med svaret — og denne gang længere; men Boyes klare, kjærlige blik hvilte ufravendt paa hende og tvang hende til at svare:

«Eriks forældre har sat som betingelse, at vi holder det aldeles hemmelig, til han er færdig med høiskolen.»

Helgas ansigt var dryppende rødt, og i øinene blinket en taare, mens hun saa paa sin gamle lærer med et saart, bedende blik.

Han nikket eftertænksomt.

«Javel. Men dere selv da? Liker dere denne hemmelighetsfuldhet?»

Helga drog et dybt, tungt suk.

«Aa, det har ofte været forfærdelig for mig,» brast det frem.

«Det forstaar jeg — især i Italien, hvad?»

Han smilte ikke, var bare dybt alvorlig og kjærlig, og Helga forstod i ett nu, at her var hjælpen at finde.

Hun blev saa bevæget over at møte den forstaaelse, som hun ubevisst hadde gaat og længtet efter, at hun hadde ondt for at snakke.

Da kjendte hun hans haand paa skulderen.

«Ja, ja, vennen min, — vi maa faa os en pasiar om dette senere. — Hils Erik fra mig. Han er en prægtig gut, ikke sandt?»

Helga orket bare at nikke og sende ham et taarefyldt smil, idet han gik. — —

— — Dagen efter blev Helga buden til Boyes til aftens og fandt til sin store forundring, at foruten hende var pastor Wille den eneste gjest.

«Jeg tænkte dere kunde ha lyst til at gjenopfriske Italienopholdet,» sa Boye paa sin elskværdige maate, «og jeg er saa egoistisk, at jeg inviterer mig selv som tredjemand.»

Saa kom Wille frem med sine billeder og fotografier og Helga med sine, og der blev spurt og svart, og Boye sat imellem dem med indadvendt blik, og lot som om Italien eiet alle hans tanker.

Den aften fulgte Wille Helga hjem.

Da de gik nedover trappen sammen, ropte Boye:

«Glem ikke at hilse Erik, naar du skriver, Helga!»

«Tak!» ropte hun tilbake.

«Gaar det an at spørge, hvem Erik er?» sa Wille, da de kom ned paa gaten.

«En av Boyes elever,» sa Helga tilsyneladende rolig, mens hjertet hamret vildt.

«Dere var kanskje klassekamerater?»

«Ja.»

«Og korresponderer altsaa?»

Helga smaalo.

«De egner Dem udmerket til eksaminator, pastor Wille.»

«Undskyld, frøken Rynning, — jeg vet, jeg har været for nysgjerrig. Men i dette tilfælde er det forhaabentlig en tilgivelig feil.»

«Jeg tilgir!» sa Helga muntert.

Wille spurte ikke mer, endda han brændte efter at vite alt om den saa pludselig og uventet fremdukkende Erik.

«De synes vel, skjæbnen har spillet Dem et slemt puds ved at anbringe min person i Deres umiddelbare nærhet. De kan ikke flygte til Neapel nu, frøken Rynning!»

Den lave, varme stemme virket paa Helga som et ømt kjærtegn, og hun følte med bæven, hvordan hjertet igjen begyndte at banke paa en foruroligende maate.

«Nei,» sa hun stille. «Jeg flygter aldrig

mer. Det nytter saa litet. Jeg kan jo ikke flygte fra mig selv allikevel.»

«Hvad mener De egentlig?»

Helga forsøkte at le.

«Nei, ikke læg nogen betydning i det jeg siger, pastor Wille. Jeg mener bare ret og slet, at er ens indre i fuld harmoni, da klarer en sig i alle situationer og kan møte hvad som helst. De forstaar nok, at jeg var feig dengang — nede i Rom. Jeg vovet ikke at møte Deres foragt, og jeg vilde hjelpe Dem til at undgaa mig.»

«Og den tredje grund, la mig høre den ogsaa,» bad Wille indtrængende.

«Jeg hadde ikke flere grunde.»

«Jo, den væsentligste har De endda ikke nævnt. Og egentlig tar den al kraft bort fra de to første.»

Helgas hjerte banket, saa det gjorde ondt, og hun maatte opbyde alle sine kræfter for at se rolig og uanfegtet ut, da Wille i det samme stanset like under en av gatelyktene.

«Hvis De tror, at jeg med vilje skjuler den egentlige grund, da er det hjerteløst av Dem at spørge mer, pastor Wille,» sa hun med dirrende stemme og gik et par skridt baklængs bortover veien. «Og nu vil jeg helst si godnat til Dem! Tak for iaften!»

Hun rakte ham raskt haanden og var saa

bestemt i sin optræden, at Wille skjøjnte, det nyttet ikke at protestere.

«Skal vi da aldrig faa snakke ordentlig sammen? Altid blir vi avbrutt, netop naar vi nærmer os brændpunktet.»

Helga smilte til hans aapenlyse ærgrelse.

«Jeg tror, det er heldigst, at vi aldrig kommer dit,» sa hun og trak haanden til sig. «Godnat!» ropte hun og forsvandt om et hjørne, mens han stod paa samme plet og saa efter hende.

— — — — —
Da Helga kom hjem, satte hun sig straks til at skrive til Marens store forbauselse og misnøie.

Tænke sig til — ikke et ord om selskapet, som hun hadde glædet sig til hele kvelden.

«Jeg skal fortælle alt imorgen, Maren,» sa Helga utaalmodig; «det var forresten bare pastor Wille og jeg, men ikke forstyr mig, er du snild; det er noget viktig, ser du, — og jeg skal ha det i postkassen, før jeg lægger mig. — Kjære dig, den er jo like ved,» sa hun, da Maren kom med indvendinger. «Bare læg dig, du!»

Kjære Erik!

Det kan ikke gaa længer paa denne maaten med os to. Enten maa vi offentliggjøre forlovelsen, eller det maa bli ganske forbi mellem

os. Jeg har saa ofte været i kattepine, fordi jeg ingenting tør si, og gang paa gang maa jeg gripe til nødløgn for at redde mig ut av en vanskelig situation.

Jeg vet jo, at du allerhelst straks vilde sende mig en ring som synlig pant paa, at jeg er din, — men hvad nytter det os, naar dine forældre har saa meget imot det? Tror du, de nogen gang har tænkt sig muligheten av, at der findes andre unge mænd, som bryr sig om at være sammen med mig? Ja, som kanskje liker mig saa godt, at de vil gifte sig med mig?

Det er forfærdelig vanskelig for en kvinde at være avvisende og allikevel nogenlunde høflig og dannet, naar en bra ung mand viser hende opmerksomhet.

Ingen aner, at jeg er forlovet, og da har jo enhver ret til at gjøre kur, som det heter.

To har jeg hittil sagt neitak til, og kanskje der snart kommer en tredje. Derfor er det jeg idag ber dig om endda engang at foreslaa for dine forældre, at vi offentliggjør forlovelsen, saa jeg kan bli mig selv og slippe at gaa alle disse krokveier.

Det er lettere for dig, Erik. Du vælger selv, hvem du vil omgaaes; men vi kvinder blir valgt — — av mændene.

For mig ser det jo ut som om dine forældre vil holde forlovelsen hemmelig i haab om, at den en dag skal gaa overstyr. Skal de faa sit ønske oppfylt?

Vi er da begge to voksne? Du blir tre og tyve nu i mars, og jeg er to og tyve. Vi har holdt fast ved hverandre i over tre aar, — er ikke den prøvetiden lang nok?

Skriv at du ønsker at deklarerere forlovelsen i julen og la mig straks faa vite, hvad de svarer dig.

Tilslut bare tre linjer: Jeg er glad i dig, Erik! Der findes ingen i hele verden som dig! Du er gutten min, kjæk og god og grei og trofast!

Din

Helga.

Da Erik hadde læst Helgas brev, la han sig ned paa divanen i sin yndlingsstilling med hænderne under nakken og saa op i taket.

Det er da forbasket ogsaa, mumlet han, at vi skal være saa langt fra hverandre. Hadde ikke mor faat den paasketuren til Sverige istand, hadde jeg faat set hende da. — Hun maa allikevel være blit forandret, tænkte han videre. Siden den Italiaturen er hun saa ivrig for at faa det offentlig.

Aa! Det skulde bare mangle! ropte han og var i et kast fremme paa gulvet. — Miste Helga! Han slog ut med armene og fór i vildt oprør frem og tilbake paa gulvet.

Et dunk i væggen fik ham til at stanse.

«Er du blit gæren, gut?» ropte en stemme efterfulgt av en hjertelig latter.

«Ja!» brølte Erik og dunket igjen.

Et øieblik efter kom naboen styrtende ind.

«Naada?»

«Sæt dig der!» kommanderte Erik, og kameraten tok lydlig plads ytterst paa stolkanten. — «Du vet, jeg er forlovet,» begyndte Erik, «og at far og mor vil vi skal holde det hemmelig til jeg er færdig her.» Den anden nikkete. Eriks ansigt myknet, og et forlegent smil fór henover det. — «Du skal læse det der,» sa han med rusten stemme og stak brevet til ham, «og saa skal du si akkurat, hvad du tænker.»

Han stilte sig med ryggen mot den læsende og saa ut av vinduet, mens han plystret.

— — «Det er en, som forsøker at nappe jenta fra dig, gut! Du har været altfor tryg, tosken! Bed dig fri nogen dage og reis paa flyende flekken og la hende føle, at du er ordentlig glad i hende, det er det bedste, du kan gjøre. Reis, siger jeg!. Den dag imorgen!»

Eriks øine skjøt tusen blinkende lyn, og læberne blev presset sammen til en energisk, smal linje, mens han stod og hørte paa vennen.

«Penger,» mumlet han.

«Penger!» haante den anden. «Hvad er mest værd for dig? — Hun er ræd for den tredje, det er klart, og husk paa, at han kanskje er sammen med hende hver eneste dag. Han ser hende og snakker med hende og er blid og elskværdig og galant. Og her gaar du langt avgaarde og kan ikke gi hende andet end de tørre brevene. Det er ikke nok, skal jeg si dig, Erik. De træn-

ger noget mer kvinderne; de vil ha kjærlighet, skal jeg si dig! Og hvis naa den derre fyren en dag tar en kys fra hende og klemmer hende litt — hvad saa? Ja, hun er vel bare et menneske — — — Du reiste til Sverige i paasken istedet for at reise hjem og gi hende det, som hun naturligvis gaar og længter efter — tosken!»

«Jeg reiser!» kom det fra de sammenbitte læber.

«Bravo!» ropte vennen og slog ham paa skulderen. «Du kan faa laant femti av mig. Ta nattoget vel! Ring til rektor og si at det er sygdom hjemme — at det er liv om at gjøre! — Nei, vent! Jeg skal ringe, jeg, og si at du er saa bevæget, at du orker ikke.»

«Nei, det er fusk,» sa Erik morsk. «Jeg siger ikke grunden, men bare at jeg er nødt til at reise.»

— — To timer senere rullet Erik sydover, og næste middag stod han paa jernbanestationen i sin fødeby og fandt det ganske i sin orden, at han vendte benene nedover mot Tangen istedet for mot byen.

«Bevare mig vel! Her kommer fremmede!» sa Maren. Hun skvættet litt vand paa blomstene i stuen og saa Erik komme med en liten brun reisevæske i haanden.

«Fremmede?» sa Helga. Hun sat med en

stilbunke og rettet med rødt blæk, mens tankerne uavladelig delte sig mellem pastor Wille og brevet til Erik.

«Han kommer sandelig hit!» sa Maren. «Ta imot'n du, — jeg ser saa ut, atte.»

«Uf, det er naturligvis en som sælger noget,» sa Helga utaalmodig, men gik allikevel ut i gangen og lukket op, da det banket paa.

«Det er mig!» ropte en mandig røst; men Helga fattet ikke straks, at det var Erik. Først da han lukket døren og tok hatten av, trodde hun, at det var ham lys levende og ikke hans gjenfærd.

Hendes første tanke var at lukke døren til stuen. Saa rakte hun ham begge hænder og blev staaende stum og betragte ham.

«Naa! Kjender du mig?»

«Det er bare saavidt, Erik,» hvisket hun. «Du er blit saa — —» Resten blev borte paa veien, for der kom et par armer og en mund og satte stopper for alle utgydelser — — —

Maren syntes nok, Helga gav sig god tid med handelskaren, men rumsterte videre i kjøkkenet og tænkte tilslut, at Helga hadde vist ham bort og igjen sat i stuen og rettet de tyske stilene.

Hun gløttet allikevel paa døren og ropte ind:

«Hvad var det, han hadde at sælge?» — Men da ingen svarte, maatte hun helt ind i stuen

for at se, aassen dette hadde sig. — «Helga, aa er du henne da?»

Hun lukket døren op til entreen, og der stod Helga rød og smilende tæt ind til et fremmed mandfolk, som hadde en arm om halsen hendes.

«Goddag, Maren!» ropte Erik muntert. «Du kjender mig ikke igjen, skjønner jeg.»

«Nei, saa sandelig — om jeg det gjør.»

Maren hadde bluseærmene oppbrettet og stod og tørret de vaate hænder paa blaaforklædet og var propfuld av forbauselse.

«Det er altsaa kjæresten min, Maren! Hils nu ordentlig paa hverandre,» lo Helga.

«Jeg burde naa vel først vite, aa'n heter,» sa Maren med al den værdighet, hun kunde præstere i forbindelse med oppbrettede bluseærmer og blaaforklæde.

«Du kjender da Erik Mørch vel?»

«Erik Mørch! —» Endelig gik det et lys op for Marens fordunklede fatteevne. «Da er Dere jamen blit fært forandret siden sidst,» sa hun troværdig og rakte haanden frem. «Dere er jo blit en ordentlig voksen mand naa!»

Erik lo — riktig gutteagtig fornøiet.

«Det er seks og et halvt aar, siden du saa mig, jeg maa vel ha vokset litt paa den tiden.»

«Men aa betyr det herre da?»

Maren saa fra Helga til Erik og tilbake

igjen og fandt tilslut selv, at spørsmålet var svært overflødig.

«At vi er forlovet,» sa Erik, tok begge Helgas hænder i sine og gjorde mine til at dra hende ind til sig.

Maren rykket forskrækket et par skridt tilbake, mens en dyp rødme la sig over ansigtet. Dette var jo akkurat som paa kino og i romanene.

«Men er ikke Dere paa den skolen i Trondhjem da?»

«Jo, jeg var der igaaraftes. Nu er jeg her,» sa Erik. «Kan jeg faa noget at spise, Maren? Jeg er sulten som en skrub. Jeg har næsten ikke smakt mat siden igaar.»

«Paa øieblikket!» ropte Maren, lettet ved utsigten til at komme væk fra den ild, som lyste ut av de forlovedes øine. Men før hun lukket døren, maatte hun endda ha sagt noget: «Aa trur du far siger da, Helga!»

Helga smilte trygg:

«Han har visst det længe, han!»

«Længe!» ropte Maren og slog hænderne sammen. — «Ja, naa skal det straks bli mat.»

Erik hadde sendt hende et utaalmodig blik, som Maren tydet dobbelt. Hun skyndte sig ut i kjøkkenet med en levende fornemmelse av, at hun var en av hovedpersonene i et spændende kinostykke, og vimset smilende omkring

mellem sine kopper og kar og fik paa utrolig kort tid en liten delikat middag færdig til sin skrubsultne svoger.

— — — —

Da Helga næste morgen gik til skolen, stod Erik bak gardinet og saa efter hende. Det var Rynning, som hadde faat overbevist Erik om, at han gjorde klokest i at reise tilbake til Trondhjem uten at snakke med forældrene.

«Det maa komme godvillig, ellers blir det bare vondt for dere begge to,» sa han med en bestemthet, som hverken Maren eller Helga hadde set maken til hos faren.

Og Helga var forbauset over, hvor hun var enig med ham. Nu forekom det hende ikke længer uutholdelig at vente til julen, kanskje endda længer; men Erik vilde ikke høre tale om utsættelse paa ubestemt tid.

«Gaar de ikke med glæde med paa, at vi forlover os i julen, saa overrasker vi dem,» sa han med ungdommelig overmod.

Rynning saa betænkt ut.

«Det lønner sig aldrig at handle mot foreldrenes ønske,» sa han rolig. «Bare vær taalmodige, dere staar dere paa det.»

Eriks øine søkte Helgas. Hun forstod at han tænkte paa de vanskeligheter, hun hadde skrevet om, men som ingen av dem endnu hadde berørt.

Efter aftenens var de gaat en tur opover mot vandbassinet i den maaneklare novemberaften. Det var det eneste sted, hvor de trodde sig sikre for nysgjerrige blikke. Her oppe fik Erik et glimt ind i kvindehjertets uutgrundelighet og mangfoldighet som først forvirret ham, men senere litt efter litt aapnet hans øine for, at det kanske allikevel ikke var saa liketil, som han hadde tænkt, at faa den han var glad i.

Erik hadde aldrig regnet med, at der kunde komme andre, som ønsket at eie netop den juvel, han hadde utset sig, derfor hadde han altid været lykkelig og uanfegtet i bevisstheten om, at han eiet Helga. Denne besiddelsestrygheten hadde git ham en arbejdsglæde og livslyst, som mange av hans kamerater misundte ham; men at Helga kunde trænge flere synlige bevis paa denne eiendomsret, var aldrig faldt ham ind før.

Han forstod nu, hvor det hadde været paa nippen, at hans eiendom var glidd ham ut av hænderne, og kaldte sig gang paa gang for en stor tosk, mens han gik og lyttet til Helgas aapne tilstaaelse om, hvor stor magt Wille hadde hat over hendes sind og sanser.

«Alt dette kunde jeg ikke skrevet, forstaaer du vel? Jeg maatte se dig og kjende dig tæt ved mig, og derfor er det en Guds styrelse, at du er her iaften. Da jeg skrev sidste brev, var du saa fjernt fra mig, Erik. Jeg syntes, du var

saa gutteagtig og uforstaaende og likeglad, derfor skrev jeg koldt og haardt. Aa, slik som jeg har angret paa det brevet, Erik!»

«Jeg er kanskje for litet mandig — for dig,» kom det ydmygt; «men det vet jeg ialfald,» føiet han til med en viss stolthet, — «der findes ikke den mand i hele verden, som kan elske dig høiere end jeg gjør! Det er det samme hvad du har tænkt eller gjort, Helga. At du har likt Wille er bare rimelig; han er naturligvis baade klok og pen — ja, er han ikke pen?»

Helga smilte.

«Jo, han er vakker!»

«Han har ikke hverken fregner eller rødt haar, kan jeg tænke?»

«Aa, Erik!» — Hun la armene om hans hals og kysset øine og mund og kinder gang paa gang. «Slike øine som dine har ingen. Og du vet godt, at fregnerne er forsvundet! Haa-ret dit er nydelig det, Erik. Jeg har ofte længtet efter at ta i den tykke, krøllete luggen din!»

«Ja, herefter skal du slippe at længte et helt aar forgjæves. Nu skjønner jeg, at jeg har været en stor idiot. Men ikke om du tigget paa dine knæ, vilde jeg frivillig gi dig til den vakre presten, saa meget du vet det!»

Helga lo lykkelig.

«Aa, Erik! Netop slik som du er, maa kjæ-

resten min være, — uten kruseduller og talemaater og indviklet, høitidelig prat!»

«Er det slik han er kanskje?»

«Aaja, noksaa høitidelig og anstrengende og — og — herremæssig.»

«Da passer han aldrig i verden for dig, Helga!» utbrøt Erik med saadan overbevisning, at Helga igjen maatte le og gi ham en kys midt paa munden. «Forresten kan det jo hände, at Erik Mørch ogsaa blir voksen og herremæssig engang!»

«Naar Maren har sagt, at du er det, kan du tro, det er sandt,» sa Helga. «Hun vilde nok ikke foreslaa, at du skulde bo hos os, hvis hun ikke syntes, du var mandig nok.»

— — — Da de skulde gaa op kjøkken-trappen, grep Erik Helga temmelig ublidt i armen.

«Jeg kom pludselig paa noget. Vi gaar litt til — jo, jeg vil holde dig slik, her er ingen, som ser os. Maanen er gaat tilkøis. — Du sa, at Boye forstaar, hvordan det er med os? — Nuvel, da vil jeg snakke med ham, før jeg reiser. Jeg gaar derop i morgen aften og tar veien over aasen; du kan gaa med og vente i nærheten. Saa forklarer jeg altsammen og ber ham hjelpe os. Wille er god at ha med han ogsaa.»

«Jeg forstaar ingenting, jeg,» sa Helga.

«Jo, hør nu. — Boye er paa vor side naturligvis, og han skal overfor far og mor late, som han tror, at Wille og du holder paa at bli forlovet. Han vet nok at arrangere et møte med dere og far og mor enten hos Grøn eller hjemme hos sig selv. Da tænker jeg nok far og mor — sikkert far — begynder at bli rød for, at jeg skal miste dig. Kanske de selv foreslaar, at vi skal gjøre det offentlig til jul.»

Helga drog et dypt suk og smøg sig tettere ind til Erik.

«Bare jeg ikke gjør noget galt mot Wille. Han kan ha grund til at bebreide mig, at jeg ikke har været avvisende nok.»

«Kunde du egentlig været mer avvisende? Ellers maatte du jo likefrem fortalt, at du var forlovet. Nei, det er han, som har været paa-trængende. — Men hør nu, Helga: Du faar spille komedie uten at være altfor elskværdig. Boye klarer nok at holde Wille passelig unda, og vær sikker, han nævner nok Erik flere ganger, saa presten hører det, og tilslut trækker han sig høitidelig og herremæssig tilbake.»

«Du er ikke dum du, Erik,» sa Helga efter en stunds betænkning. «Jeg skal bestille time hos Boye imorgen.»

Før de lukket op døren, tok Erik Helga fast i haanden:

«Forstaar du, at jeg har en ubegrænset til-
lid til dig, Helga?»

«Ja, større end jeg nogen gang har for-
tjent,» hvisket hun bløtt.

*

Næste aften gik Helga frem og tilbage paa
Aasen og ventet paa Erik. Det begyndte at bli
koldt, og hun tok sig av og til en liten spring-
marsj for at holde varmen.

Han blev længer, end hun hadde tænkt.
Kanske det allikevel var fornuftigst at gaa
hjemover. Han vilde nok forstaa, hvorfor hun
var gaat.

Da hørte hun en komme bakenfra og fort-
satte fremover med et smil om munden uten
at snu sig om. Et par sterke arme grep hende
og trykket hende tæt ind til sig.

«Er du gal?» hvisket Helga. «Her paa
aapne sletten.»

«Blaas!» sa Erik andpusten. «Jeg har sprun-
get hele veien; jeg har længtet saa efter dig.
Aa, Helga, — jeg begriper ikke, at du kan være
glad i mig,» hvisket han ømt.

Helga lo.

«Hvor pludselig det kom da! — Nei, slip
mig, Erik, der kommer folk.»

Erik gav motstræbende efter, men haanden
maatte han beholde hele veien.

«Jeg har set Wille,» kom det om litt. —
«Han er kjæk.»

Helga gik og smilte.

«Det glæder mig.»

«Jeg er allikevel ikke saa sikker paa, om det ikke er synd paa dig,» sa han en smule bittert.

«Jo, det vet du,» sa Helga leende.

«Jeg har bestandig gjort nar av mandfolk, som er jaloux; jeg har syntes, de var nogen store sauer. Nu kan jeg forstaa, at det gaar an at bli det. — Har han virkelig aldrig en eneste gang kysset dig, Helga?»

«Det er bare én mand som har gjort det, han heter Erik Mørch,» sa Helga og utstøtte et litet skrik, for haanden blev klemt saa sterkt, at det gjorde ondt. «Hvis du vil understreke alle dine spørsmal paa den maaten Erik —»

«Nei, nei, søte, deilige Helga min! La mig bare faa gi dig en eneste kys her, hvor ingen ser os, saa skal jeg fortælle alt fra først til sidst. Wille sat altsaa paa kontoret da jeg kom. Boye presenterte, og like efter gik presten. Jeg forstod at Boye hadde ordnet det slik med vilje. Han var altsaa svinagtig kjæk! Gid jeg kunde fundet noget at utsætte paa ham. Han hadde noget sydlandsk over sig — italiensk, ikke sandt?»

«Aajo, — men hvad sa Boye?»

«Han var storartet forstaaelsesfuld. Og det rareste var, at han vist mente, vi to passet sammen. Han syntes ikke synd i Wille og ikke i dig heller, merkelig nok.»

«Men i dig naturligvis,» lo Helga. «Du var jo hans yndling paa skolen.»

«Han syntes, det var fornuftig, at jeg havde bodd hos dere og ikke vist mig hjemme. Og han raadet mig til at ta ti-toget iaften for ikke at risikere — — hvad er det, Helga?»

«Ingenting,» sa Helga stille og la armen ind i Eriks. «Vi maa jo allikevel si godnat til hverandre klokken elleve, den ene timen mister vi altsaa.»

«Saa er det bare en og en halv maaned til jul,» sa Erik freidig, «og da skal vi være sammen i tre uker hver eneste dag. Boye skal holde hovedtalen i forlovelsesselskapet. Du skal ha blekgrøn silkekjole —»

«Bestemte Boye det ogsaa?»

«Nei, men du hadde den farven, første gang jeg forstod, at jeg var glad i dig — den aften hos Grøn, husker du. Forresten er det det samme, hvordan du er klædd, du er pen i alt. Men la Maren sy kjolen; hun er saa flink, er hun ikke? Mor blir vældig imponert, naar hun hører den er hjemmesydd — som den gangen du var paa ball hos os paa min fødselsdag. Mor

trodde den var kjøpt færdig fra Kristiania. Den var ogsaa nydelig.»

«Husker du saa langt tilbake, Erik? — Var du — —»

«Ja, det var jeg; jeg forstod det bare ikke selv. Men jeg husker tydelig, at jeg drømte om dig den natten, og at jeg duellerte med doktor Evensen, fordi han hadde fornærmet dig.»

«Fortæl mer, Erik,» bad Helga. «Jeg maa ha noget at leve paa, naar du er reist.»

Skibsreder Grøn fyldte sytti aar den fem og tyvende november. Hele byen fulgte med stigende interesse alle de forberedelser som i den anledning blev gjort for at hædre dens største skatteyder. Rektor Boye og pastor Wille var blandt de indbudne, og begge anstrengte sig for at ha en passende tale ved middagen.

Et par dage før den store fest meldte prestens mor, fru rektor Wille, paa et brevkort, at hun kom indom paa gennemreise fra Vestlandet og slog sig til ro nogen dage. Boye fik uten vanskelighet ordnet det saa, at hun ogsaa blev med i selskapet.

Da dagen oprandt, var Boye kanske den av gjestene, som glædet sig allermest.

«Du kommer selvfølgelig iaften?» sa han til Helga, da hun leverte en bok fra sig paa kontoret efter endt skoletid.

Helga saa et øieblik spørgende paa sin overordnede.

«Ja, jeg er vel nødt til at gaa, naar jeg er buden?»

«Naturligvis, jeg var bare ræd for, at du skulde finde en eller anden grund til at skulke.» Han smilte polisk, og Helga blev rød. — «Naaja, vel møtt da! Vær nu naturlig elskværdig mot alle, du snakker med, og røm ikke fra dine pligter som borddame, vil du love mig det?»

Helga tænkte sig om et øieblik, og al farve vek fra hendes ansigt.

«Vet De, hvem jeg skal ha tilbords?»

Boye saa ned i sine papirer.

«Jeg har en anelse om det, ja, og derfor siger jeg endda engang: vær dig selv og vær naturlig og tænk paa, at næste gang, du kommer til Grøn, er du kanskje en av hovedpersonene.»

Helga rystet langsomt paa hodet.

«Aanei, det blir nok længe til det.»

«Ja, ja, — vel møtt, Helga. Husk, at du har en trofast kavaller i gamle Boye, om du skulde behøve ham.»

«Aa, tusen tak!» ropte Helga og fik farven igjen, hvorefter hun skyndte sig hjemover.

*

«En straalende fest,» sa doktor Mørch, da han med sin frue under armen spaserte hjemover i en av de smaa timer.

«Ja da, rigtig storartet var det — —»

Hun stanset pludselig; men doktoren blev ved:

«Han talte udmerket, den unge presten. — Og saa vakker som han er; det er rent en fornøielse at se en slik ung mand. Naaja, det lot til, at de unge damer slos om at vinde hans gunst.»

«Hm. Han la ialfald tydelig nok for dagen, hvem han foretrak at snakke med. Det var ganske væmmelig at se, hvor Helga er blit koket og selvbevisst. Det tar sig daarlig ut for en forlovet ung pike at la sig kurtisere saa aapenlyst!» utbrøt fruén heftig.

«Hvad skulde hun gjøre da? Grøn hadde bestemt pladsen selv; det er jo hans største fornøielse at parre folk sammen, vet du. Og han lot til at finde behag i det vakre parret. Saa du, hvor fornøiet han skaalte med dem efter tur?»

«Han er ekkel, synes jeg. Engang var det Erik, han vilde prakke paa hende. Han har vel glemst det nu.»

«Helga tok sig forresten godt ut iaften,» sa doktoren let henkastet. «Hun er nydelig i hvitt, det pikebarnet. Det blekrøde koralkjedet var vakkert paa den hvite halsen.»

«Ja da, hun er pen,» indrømmet fru Mørch motstræbende. «Men det skulde ikke undre

mig, om hun gir en god dag i Erik, hvis hun kan bli prestefrue!»

Mørch hostet et par ganger.

«Da fik vi vort ønske opfyldt. Vi har jo aldrig været særlig begeistret for den forlovelsen.»

Fru Mørch svarte ingenting, og det blev ikke snakket et ord om Helga, før egteparret var kommet i sine senger.

«Fru Wille betragtet det som givet, at hun skal faa Helga til svigerdatter. Jamen maatte jeg smile,» sa fru Mørch og lo sagte. «Hun skulde likesom vise mig fortrolighet, kan du tænke, og sa paa sin sværmeriske maate noget om, at hun aldrig vilde staa iveien for sin søns lykke, selv om det kostet hende nogen av hendes aristokratiske principper. — Jeg skjønnte jo godt, at hun sigtet til den mesalliance, hun ventet paa. Hvem er hun egentlig?»

«Vet du ikke det? — Faren døde som soren-skriver et sted vestpaa — en gammel, kjendt embedsslegt.»

«Hm. Ja, det var ganske komisk at se, hvor hun nød sin ædelmodige beslutning om at motta sønnens forlovede med aapne armer. — Vet du, jeg var engang paa nippet til at slaa koldt vand i blodet og fortælle, at Helga allerede var optat.»

«Du sa vel ingenting?»

«Neida. Men senere spurte hun en hel del om Helga og hendes familie. — Og vet du hvad, Karl! Hun fortalte, at pastor Wille og Helga har været sammen i Italien i flere byer! Der er altsaa bekjendtskapet gjort, og hun sa, at hun hadde tat det som en tydelig Guds styrelse, at sønnen kom hit, saa han kunde faa det rette indtryk av det miljø, hun er opvokset i. Men skulde han allikevel vælge en av underklassen, er baade min mand og jeg enige om, at vi ikke vil lægge ham nogen hindringer iveien, sa hun. Tænk saa ædelt!»

«Saa—saa. Ja, det er jo endda ikke forsent,» sa Mørch søvnig. «Helga har jo lov til at slaa op med Erik, hvis hun liker Wille bedre.»

«Det vilde være forfærdelig sjofelt!» ropte fruén og satte sig op i sengen.

«Men kjære dig, Inga, — saa fik vi jo gutten vor for os selv og slap at pine os med den familien hele livet igjennem.

«Erik da? Hvordan tror du han vilde ta det? Han som er saa trofast og umistænk-som!»

Mørch gjespet.

«Skulde vi ikke snart tænke paa at sove? Klokken er over tre. Vi kan jo ikke gjøre noget fra eller til. Vi faar la skjæbnen raade.»

Men fru Mørch vilde gjerne ha en finger med i skjæbnens indgripen, og hun laa længe

vaaken og spekulerede paa, hvorledes hun skulde faa et indblik i Helgas sande følelser.

— — — —

Næste dag skulde fru Wille spise middag hos Boye, og Helga møtte hende, netop som hun stak ut gennem skoleporten for at gaa hjem.

Fru Wille var overstrømmende hjertelig, og Helga, som aldrig kunde glemme rektorfruens moderlige omsorg og elskværdighet den vintren i Kristiania, tok imot den ældres venlighet med et taknemmelig og beskedent væsen.

«Jeg skulde ha saadan lyst til at hilse paa Deres far og søster,» sa hun tilsidst. «Vilde De ha noget imot, om jeg avla dere en visit imorgen efter kirketid?»

«Far og Maren vil sætte stor pris paa at faa takke Dem for al Deres venlighet mot mig,» sa Helga stille.

«Og De selv, Helga?» sa fru Wille og grep impulsivt hendes haand. «Vil De bli glad over at vise mig Deres hjem?»

Hun saa indtrængende paa Helga; men Helga møtte hendes blik med et rolig smil.

«Ja tak,» svarte hun med en let rødme. «Jeg er glad i mit barndomshjem.»

Fru Wille nikket bevæget.

«Jeg glæder mig til at komme,» sa hun og trykket Helgas haand til farvel.

Nu begynder det sandelig at bli floket, tænkte Helga. Men jeg haaber Boye klarer at løse floken, før det blir forsent.

Borte i Storgaten støtte hun paa fru Mørch og postmesterfruen, idet de kom ut fra glas-magasinet.

«Goddag, frøken Rynning! Hvordan gaar det smaapikerne vore?» sa fru Mørch og lot postmesterfruen gaa videre alene. «Jeg skal samme vei, saa faar vi følge — —»

Da emnet skolen var passende utdebattert, sa fru Mørch i en lav, fortrolig tone:

«Og Erik da, hører De noget fra ham, Helga?»

«Aaja, en gang imellem,» sa Helga med et forsigtig smil uten at møte fru Mørchs ransagende øine. «Han lever vist bare bra.»

«Det er længe siden dere saa hverandre, ikke sandt?»

Helga blev rød og lot, som hun tænkte sig om.

«Det blir vel et aar til jul?» fortsatte fru Mørch. «Jeg er viss paa, De finder ham noksaa forandret. Han var blit saa lang i sommer, er likesaa høi som sin far.»

«Aa — jaaaa,» sa Helga let og saa sig urolig omkring, som hun vilde si, at nu var det vel bedst at skilles.

Men fru Mørch var ikke blit klokere, og lot som hun ikke opfattet Helgas tydelige vink.

«De syntes vel, det var hyggelig at træffe fru Wille igaaraftes? Hun var vist svært søt mot elevene, ikke sandt?»

«Jo, hun var ialfald makeløs hyggelig mot mig,» sa Helga varmt. «Jeg kan aldrig glemme, hvor hun tok sig av os tilreisende, som bare bodde paa en hybel. Vi var flere ganger i deres koselige hjem paa Slemdal og følte os altid saa vel der.»

«Tror saa gjerne det,» sa fru Mørch litt kort. «Det er forresten rimelig, at hun likte at se ungdom i huset. De er jo mest alene, siden sønnen blev prest.»

Helga nikket kort og sa ja og utholdt fru Mørchs blik uten saa meget som at blunke; derefter gik samtalen i staa, og fru Mørch kom pludselig paa, at hun skulde ind i en broderi-forretning.

«Farvel da! De maa hilse, naar De skriver!» hvisket hun og nikket let.

Helga smilte ironisk, da hun gik videre; men fru Mørch stod med brændende kinder indenfor glas døren i frøken Sørensens butik og fulgte den ranke pikeskikkelse med et par urolige øine.

«Vær saa god, frue,» lød det bak disken.

«Ja, det var bare litt sort stoppegarn, tak —»

«Hun er en kjæk dame, frøken Rynning,» sa butikfrøkenen med opriktig beundring. — «Har De hørt den sidste nyhet da?» Hun smilte hemmelighetsfuldt.

Fru Mørch rystet paa hodet.

«Jo, de siger, at det skal bli et par av hende og den unge presten; de skal være godt kjendte fra Italien og er sammen baade sent og tidlig.»

«Kjære Dem, de er jo paa samme skole!»

«Aaja, men jeg saa dem her sent en kveld, jeg. De stod borte ved færgestedet, og noget rart var det, det er sikkert. Hun mere sprang, end hun gik fra'n bortover veien. Han stod igjen og saa ut, som han vilde sluke hende med øinene. — De saa ikke mig, skjønner De, for jeg stod indi et mørkt værelse, jeg, og holdt paa at lægge mig. — Jo, det blir et nydelig par. Og nu er jo moren hans kommet til byen ogsaa jo, og bor paa Salvesens hotel. — De sat jo sammen te'bords i middagen hos Grøn igaar. Ja, Dere var vel ogsaa der? Det var vel fint, tænker jeg!»

«Ja, der var nydelig naturligvis. Men jeg saa slet ikke, at der var noget mellom frøken Rynning og pastor Wille; hun snakket ikke stort med ham, — det var bare ved bordet det.»

Frøken Sørensen smilte alvidende og nikket megetsigende:

«Aa — aa, de vet nok at passe sig, vær sikker. Det er netop beviset det, ser Dere. Saanne hemmelige forlovede vet nok at snu sig. Ha, ha ha!»

«Men De kan da vel ikke tro, at en prest vilde ta Helga Rynning, hun er vel ikke netop, hvad man kalder for en dame»

«Jo saamen. Hun er dame bra nok, det tør jeg si. Jeg vet nok av dem, som kalder sig damer jeg, fru Mørch, de har neimen ikke saa fint og pent et væsen som Helga Rynning nogen av dem. Nei, det har litet at si, hvem faren er nu for tiden. Det var i gamle dage, da vi var unge det. — Hvor mange fedd skal De ha da? Ikke noget mer? Det er en krone og femti det, tak! — Ne—i, jeg vilde riktig unde Helga en bra mand, det vilde jeg, for hun er møe til pike, det er sikkert. Og penere dame skal Dere lete længe efter.»

Fru Mørch maatte løse paa boaen. Det var saa kvælende hett inde hos frøken Sørensen. Hun glemte at se paa mønster til sofapute, som hun egentlig var gaat ind efter.

Uf, slike sladretasker, tænkte hun, da hun var ute igjen. De er farlige at komme ut for. — — Men saan snakkes der altsaa. — De er ute om natten og blir uvenner, og hun springer

fra ham. Jo, det er nydelige greier. Erik burde faa vite, hvad der siges om hende. — Hvorfor ikke straks skrive det, saa kan han selv fordre regnskap av damen. Jeg kom jo ingen vei med hende; hun lugtet nok lunt, hun er ikke dum. — —

«Jeg liker ikke alt dette snakket om Helga og pastor Wille,» sa fru Mørch efter kaffen.

«Det er en følge av den hemmelige forlovelsen, vennen min. Helga har lovet at være taus, og Wille kan ikke lastes, fordi han synes om en saa pen ung dame.»

«Hun maatte være mere avvisende, hvis hun virkelig var glad i Erik,» sa fru Mørch heftig.

«Det er saa det,» indrømmet doktoren. «Det kan jo tænkes, hun finder Erik for litet mandig.»

«Erik?» ropte fru Mørch forarget.

«Ja, han er jo ikke netop en slik herremand som pastor Wille,» sa doktoren spakfærdig.

«Du vil vel ikke sammenligne de to? Erik som har en slik karakter, og som er saa prægtig i alle deler. Enhver ung pike maatte prise sig lykkelig ved at faa ham.»

«Smagen er forskjellig,» sa fru Mørch med et suk. «Men det vet jeg, at næste gang han forlover sig, vil jeg ikke vite av dette hemmelighetskrammeriet.»

«Næste gang — hvad mener du?»

«Ja, det blir tydelig ikke noget av med ham

og Helga. Saa finder han sig forhaabentlig en anden senere. Her er da nok av pene unge piker.»

«Og det siger du saa let! Jeg begriper ikke, hvordan dere mænd er! Nu har gutten i snart syv aar gaat og tænkt paa denne piken, og saa skulde han miste hende, bare fordi der kommer en, som er litt penere.»

«Ikke bare derfor, kjære dig. Wille er da flere aar ældre og har en stilling. Han kan naarsomhelst gifte sig, mens Erik endda har lange utsigter, stakkar. Det er ganske forstaaelig, at Helga bruker sin sunde fornuft og ikke lar et slikt tilbud gaa fra sig.»

«Da er hun slet ikke den, jeg har tænkt. Jeg trodde, hun hadde en hæderlig, trofast karakter.»

«Tja — hvad vet vi. De faar klare dette alene uten vor indblanding.»

«Men du maa da vel synes synd i Erik, hvis Helga svigter ham . Tænk om det skulde faa indflydelse baade paa eksamen og paa helbreden!»

«Det vil det selvfølgelig faa,» sa doktoren med uforstyrret alvor. «Han vilde faa et chok, som nok vilde sætte langvarige merker.»

Fru Mørch vred sine hænder og stønnet høit.
«Men Karl, kan vi ikke gjøre nogen ting,

bare sitte med hænderne i fanget og se paa, at gutten blir ulykkelig?»

Mørch trak paa skuldrene og bøiet sig ned efter avisen, som var faldt paa gulvet.

«Jeg skulde ha lyst til at spørge hende likefrem, om det er saa, at hun ikke lenger er glad i ham,» sa fruén efter en lang, trykkende taushet.

Doktoren smilte bak avisen. Ja, han maatte anstrenge sig for ikke at briste i latter.

«Ja, hvad synes du?» spurte fruén.

«Hvad — hvad behager?»

Fru Mørch knep munden igjen og sendte sin mand et bebreidende blik fra de taarefyldte øine.

«Sa du noget, vennen min?»

«Neida, jeg sa ikke noget, jeg!»

Saa reiste hun sig med en krænket mine og gik ut i kjøkkenet til sine huslige pligter.

Dette gaar sandelig bedre end jeg hadde haabet, mumlet doktoren fornøiet.

En liten stund efter ropte fruén ind fra entreen:

«Jeg gaar en liten tur, adjø!»

«Adjø, vennen min, god fornøielse,» svarte doktoren med et bredt smil.

— — — Det lyste fra alle vinduer i det lille, hvite huset paa Tangenodden. Til gaten var rullegardinene trukket ned, men paa bak-

siden gik det an at kikke ind, hvis hun bare kunde gaa lydløst gjennem den lille grinden. — Jo, det gik godt, — en bitte liten knirk, men det kunde umulig høres ind.

Fru Mørch listet sig paa taa bort til kjøkenvinduet og var saa heldig at faa et glimt mellem de hvite kappegardiner, som hang stive og nystrøkne paa hver side av vindusstokken. Det lyste fra komfyren, og av og til hørtes en surrende lyd, som naar vand koker over og drypper ned paa platen. Jo, ganske riktig, en blankpusset kobberkjele stod og dampet der. Hutetu! Kaffe til kvelds ogsaa — stakkars Erik!

Da kom et kvindemenneske ut og løftet kjelen op. Lyset fra det aapne hul faldt like paa ansigtet. Det maatte være søsteren, selv om det ikke fandtes spor av likhet mellem dem.

«Du vil vel ha te du, Helga? — Jo, det er varmt vand paa kjelen, det koker fort!» ropte hun.

Det var da endda godt, tænkte fru Mørch, saa risikerer vi ikke at faa gutten ødelagt av kardialgi. — Se saa, nu gik hun ind igjen.

Fru Mørch satte ansigtet tæt op til ruten. Der var virkelig ikke saa værst. Den filleryen gjorde det saa landlig og gammeldags koselig, og de blanke kobberkarrene paa den lyseblaa væggen mindet om kjøkkenet hos onkel prest i Valdres. Ja saamen, hang der ikke en gam-

mel ildpuster ogsaa. Tænk at de eiet saapas pietetsfølelse. Men det var komisk med den hvite kappen rundt damphætten. Hun maatte være glad i at vaske den søsteren. Den var likesaa hvid og stiv som gardinene og pyntehaandklædet borti kroken. — Det skulde været interessant at faa et indtryk av værelset ogsaa; men muren under vinduene der var høiere; hun vilde ikke naa op, saa liten som hun var.

Da hun igjen stod utenfor fremtrappen, var modet og lysten til at avlægge visit i sterkt avtagende. Den gode trygghet, som slog hende imøte fra Marens pyntelige, lille kjøkken, og den fredelige stilhet, som omgav hele huset, begyndte at virke beroligende paa hendes oprevne sind.

Men pludselig saa hun som i et syn, hvorledes Eriks straalende ansigt blev blekt og slapt og de lysende øine matte og stirrende i stille resignation, fordi han var dypt ulykkelig.

Nei, jeg maa snakke med hende, hvisket hun. Hvorfor ikke tælle paa knappene, det hadde altid vist sig som et godt orakel. Skal — skal ikke, skal — skal ikke, skal — — Hun hadde jo en knap i kraven ogsaa.

Med hjertet op i halsen gik hun raskt op de faa trin og skrapet lydelig av benene paa matten for at jage bort den trykkende stilhet, som saa litet passet til hendes indre.

— — «Jeg gik forbi her, — saa fik jeg lyst at hilse paa — frøken Rynning, — det er fru doktor Mørch,» la hun til, da Maren ikke gjorde mine til at kjende hende.

«Aa, jasaa naa. Jo, vær saa god, — Helga er inde, vil Dere ikke ta av tøiet?»

«Aanei da, det var bare en liten visit. De vet kanskje, at Deres søster er lærerinde for smaapikerne vore?»

«Aajo.»

Marens ansigt saa ut, som hun visste baade det og mere til.

I de par minutter, fru Mørch var alene i stuen og ventet paa Helga, hadde hun bare et eneste ønske: at hun heller hadde sendt bud efter Helga, saa samtalen kunde fundet sted i hendes eget hjem og ikke i disse nye, forvirrende omgivelser.

Med lynets hurtighet fotograferte hun hele stuen i sin hjerne, og saa klart og tydelig blev billedet, at hun siden naarsomhelst kunde ta det frem og beskue hver eneste liten detalj der. Smagløs nips paa hylder og bord og billige japanske vifter over brogede makartbuketter var ikke med paa øieblikksfotografiet, heller ikke kommoden med store syskrin av skjæl paa et hvitt, heklet teppe og stasklær paa væggene. Slik saa det ut hos snekker Olafsen og Petter fisker, og hun hadde altid i sine tanker

møblert Helgas hjem likedan. — Bordet stod midt i stuen under en gammeldags hængelampe med prismer om, og møblene var trukket med blomstret, sort damask. Men det røde teppet, som dækket største delen av gulvet, skrivebordet med de indbundne bøker i hylden og den tændte, grønne skjerm lampe gav hele stuen et saa kultivert præg, at hun uvilkaarlig befandt sig vel der inde. Marens blomster i vinduene og de friske, grønne bregner paa søilene ved konsolspeilet kom ogsaa med paa fotografiet. Men det som vakte størst overraskelse var en liten blomstervase av sølv med friske blekrøde krysantemum, som stod paa skrivebordplaten, hvor en av skrivebøkerne laa opslaat ved siden av en hel bunke av samme sort.

Hun kom uvilkaarlig til at huske paa den beklemmende følelse, som overfaldt hende den gang i Kristiania, da hun avla Helga en visit — ogsaa i anledning Erik.

— — Helga syntes næsten synd i Eriks mor, da hun kom ind og saa, hvor forlegen og nervøs hun var. Begge to tænkte i samme øieblik paa forrige gang de sat sammen paa tomandshaand, og den tanke fór straks gjennem Helga, at fru Mørch fortjente at bli pint litt som tak for sidst.

«De har det naturligvis travelt. Jeg kom-

mer vel bare og forstyrrer,» sa fru Mørch med et elskværdig smil.

Hun var saa lik Erik, naar hun smilte, at Helga følte sig fristet til at være rigtig søt mot hende. Men straks husket hun scenen fra fru Kristensens værelse, og der kom et skarpt glimt i de brune øine, mens hun rettet nakken.

«Det er i grunden litt rart dette, Helga, at vi skal staa saa fremmede for hverandre,» vedblev fru Mørch. «Min mand og jeg har saa ofte snakket om at det vilde være hyggelig, om De kom bort til os imellem.»

Helga løftet de mørke, fine øienbryn og saa med uforstilt forbauselse paa den anden.

«Men det kan jo ikke la sig gjøre, naar vi skal være saa — — hemmelig forlovet!» utbrøt hun.

Fru Mørch forsøkte med en liten fortrolig latter.

«Naa, — saa det er altsaa fremdeles — ja, jeg mener, der er ingen knute paa traaden altsaa?»

«Ikke fra min side ialfald,» sa Helga avmaalt. «Men det er jo længe siden vi var sammen», — hun rødmet sterkt i det samme, og fru Mørch tydet rødmen som utslag av den daarlige samvittighet.

«For Eriks trofasthet tør jeg trygt garantere; han er nok den gamle — —»

Helga smilte uutgrundelig.

«Men m i n tviler de paa, ikke sandt?»

Hun sat slik, at lyset fra den grønne lampe dæmpet farven i ansigtet; derfor blev øinene mørkere og klarere end fru Mørch husket dem fra foregaaende aften.

Hun sa til sig selv, at den mørkeblaa kjolen klædde hende vel saa godt som den hvite. Kroppens slanke, myke linjer traadte tydeligere frem under den glatte kimono, og den rene teint stod fordelagtig mot det mørke stof. Haa-ret var endda vakrere idag, syntes fru Mørch. Det laa mindre sirlig paa begge sider av skillen, og knuten var helt ned i nakken. Igaar hadde hun tydelig været hos en frisørdame, det virket saa kunstfærdig.

Et litet stik av misundelse fór gjennom hende. Hun husket Eriks straalende øine, den gang han laa syk og hvisket: «Er hun ikke deilig, mor?» — Jo, det kunde ikke negtes. Hun var deilig, hvor hun end møtte hende.

Der gik nogen lange sekunder, før Helga fik svar.

— — «Jeg h a r tvilet, naar jeg skal si sandheten, og derfor gik jeg hit iaften. Jeg har jo set saa litet til Dem. — Og saa er det en ting til — — Der gaar saa mange rygter; der snakkes om, at De er sammen med pastor Wille — —»

Helga følte, at øinene altfor tydelig røbet, hvor hun frydet sig, derfor reiste hun sig raskt og gik bort til døren, som hun vilde forvise sig om, at den var ordentlig lukket.

Fru Mørch pustet tungt.

Helga stod med hænderne paa ryggen og saa væk fra hende.

«Vi er jo begge paa samme skole,» sa hun rolig.

«Ja, naturligvis, men folk snakker om, at dere spaserer sammen ellers ogsaa.»

«Folk!» sa Helga i en foragtelig tone.

Fru Mørch blev rød. Det var jo bare frøken Sørensen hittil.

«Ja, De vet, hvordan der snakkes og sladres i en smaaby—»

Helga smilte — spotsk.

«Ja, jeg tænkte, at De var uvidende om den sladder, derfor er jeg saa fri at nævne det, for at De skal ta Dem litt i agt!»

«Der siges da vel ikke noget som er uhæderlig?»

«Nei, nei. — Men bare det, at Deres navn nævnes i forbindelse med pastor Willes, er jo i og for sig mindre hyggelig — — for os.»

«Jeg trodde, De helst saa at mit navn blev nævnt sammen med et andet end Eriks!» sa Helga, som anstrengte sig til det yderste for at skjule sin bevægelse.

«Ikke naar det allerede er knyttet til Eriks,» sa fru Mørch.

«Men hvis vi nu blev enige om at løse op den knuten, da blev De glad, ikke sandt?»

Fru Mørch svarte ikke øieblikkelig. Hun vilde være helt ut ærlig; men hvordan hun end ræsonnerte, var hun klar over, at Erik aldrig vilde møte en ung pike som Helga. Selv om — hun saa sig omkring, men slog fast for anden gang, at her var godt at være, her var ingenting, som ærgret eller generte hende.

«Nei, Helga; vi — vi vilde bli bedrøvet for Eriks skyld, hvis De nu svigtet ham. Erik har, som jeg sa, en trofast natur og kjender ikke stort til verdens troløshet. Han vilde faa et knæk, som han sent kom til at forvinde, hvis — hvis De ikke lenger bryr Dem om ham.»

«De sa engang, at jeg vilde komme til at ødelægge Eriks fremtid,» hvisket Helga med forpint stemme, mens taarerne trillet ned over kindene.

«Har du endda ikke kunnet tilgi mig det, Helga!»

Fru Mørch hadde reist sig og stod med begge hænder utstrakt mot Helga.

Da banket Maren paa døren og kom ind med to glas av sin hjemmelavede rabarbravin og kaker paa et bref.

«Det gaar da ikke an at sitte saa længe

uten at faa noget,» sa hun og saa forskende fra den ene til den anden — de var saa rare begge to. — «Der er vel ikke noget iveien med Erik vel?»

Fru Mørch smilte mat.

«Nei, jeg haaber, han har det bare bra.»

«Ja, vær saa god da —»

«Du selv da, Maren?» sa Helga; «jeg skal ta et glas, jeg.»

«Hu længter nok efter Erik, skjønner jeg,» hvisket Maren; «men det vil hu naturligvis ikke være ved!»

«Tusen tak, Maren!» sa fru Mørch høit, og Helga, som kom ind i det samme, trodde det var vinen, hun takket for.

— — — Maren fulgte med helt ut paa trappen, og fru Mørch tok begge i haanden, da hun sa farvel.

«De er saa snild at huske paa det, jeg bad Dem om da, Helga,» sa hun og forsøkte at fange Helgas blik.

«Aaja — joda, — tak for visitten!» sa Helga venlig.

«Jeg kan vel hilse Erik, naar jeg skriver?»

Fru Mørch vendte sig om paa sidste trin. Hun haabet, at Maren skulde ha vet til at la dem bli alene; men Maren var høfligere end som saa, og fru Mørch maatte nøie sig med et svakt jatak og et underlig smil fra Helga.

«Men i al verden hvad skulde den visitten betyde da? Vil de ha det offentlig til jul likevel?»

Maren kunde ikke vente til de kom ind i stuen, men hvisket sin nysgjerrighet ut, saa snart gangdøren var lukket.

«Den betyr — ja, vet du, hvad den egentlig betyr, Maren? Laas døren! — Jo, den betyr, at Nemesis har sendt hende. Jeg har egentlig ventet paa den visitten i to og et halvt aar.»

«Snak saa folk forstaar dig da! Du ser ut, som du gaar i ørske. — Hvem var det, som hadde bedt hende gaa, sa du?»

«Aa, Maren! Jeg har ikke været saa glad i mit hele liv!» var Helgas svar, idet hun tok Maren om livet og danset rundt med hende.

«Hold op!» ropte Maren andpusten.

Helga dalte ned i den sorte sofaen og utstøtte et frydefuldt hvin.

«Aa, saa deilig det er at leve allikevel, Maren!»

«Du stod og graat for e lita stønd siden!»

«Ja,» sa Helga; «men det var glædestaarer!»

«**D**er er brev til dig, Helga! Tænk, jeg synes sandelig det er stemplet her i byen; men jeg maa vel ha set galt —.»

«Det kan være fra Ester og lagt like i postkassen paa et tog, som ikke fører postvogn. Da blir brevene bragt til vort postkontor og stemplet her.»

Helga kom med den lange forklaring ute i kjøkkenet, før hun endda hadde set brevet. En anelse sa hende, at det var fra en, som dag efter dag i to uker forgjæves hadde forsøkt at faa en samtale med hende paa tomandshaand, men ikke hadde opnaadd mer end et par ord i forbifarten, naar klasserne skulde ut og ind, og paa lærerværelset i overvær av de andre kolleger.

Helga kikket først paa underskriften. Jo, ganske riktig.

«Hvordan lever Ester naa da?» spurte Maren uten at se op fra symaskinen. Døren stod aapen ind til stuen, hvor Helga sat ved skrivebordet med det utbrettede ark foran sig.

Helga skvat til.

«Joda, bare bra; hun kommer en tur nedover snart — naar de faar maanedsløv!»

«Da skal jeg sandelig skynde mig og faa bakt litt. Hun er saa glad i sandkaker og smultringer, og naa er det slut paa begge deler,» sa Maren og sydde videre.

Litt efter lukket Helga døren, idet hun undskyldte sig med, at maskinen braaket saa forfærdelig.

«Ja, bare luk du; det er vel varme i ovnen, ellers —»

«Ja da, jeg skal passe den selv, her er nok ved.»

— — Endelig kunde hun læse brevet.

Frøken Helga Rynning!

Er det tilfældighetene eller Dem selv eller begge deler, som er skyld i, at vi endda ikke har faat en ordentlig samtale — ikke siden den dag i Rom, da De flygtet efter at ha fortalt mig om Deres livsbaats seilas helt fra barne-aarene.

De har ikke git mig anledning til mundtlig at takke Dem for den store tillid De dengang viste mig.

Behøver jeg med ord forsikre Dem om, at min interesse for Dem siden den dag er blit om mulig endda større end før — og at mine tanker om Deres karakter netop da fik yderligere stadfæstelse for, at De er den helstøpte, stolte

og modige kvinde, som jeg straks følte mig tiltrukket av første gang jeg møtte Dem.

Siden har jeg oplevet at faa se Dem i det hjemlige miljø og har for hver dag faat bevis paa, hvor høit De er anskrevet i Deres fødeby, og har derved til overflod faat støtte for min forutfattede mening om Deres store værd.

Og ikke det alene, frøken Rynning! Min kjærlighet er slaat ut i lys lue! Jeg kan ikke lenger skjule for Dem, at jeg elsker Dem og vil anse det som den høieste lykke at faa Dem til min hustru.

Jeg burde kanskje ventet med denne tilstaaelse, til jeg var helt sikker paa, at De gjenkjældte mine følelser. Naar jeg allikevel vover at lægge mit hjerte aapent for Dem, er det fordi jeg haaber, at Deres sky og indesluttete væsen og tydelige uvilje mot at være alene med mig til syvende og sidst bunder i Deres blufærdige væsen og altfor store selvkritik.

De vil gjøre mig til verdens lykkeligste mand, hvis De kan besvare mine følelser og vil bli min for hele livet.

La mig ikke vente for længe paa Deres svar; men la min uvisshet og længsel snart bli stillet.

Deres hengivne

Fredrik Wille.

Uf! var det første Helga sa, da hun hadde læst brevet igjennem. Derefter laaste hun op en av de smaa skuffer i skrivebordet og tok frem det sidste brev fra Erik.

Under læsningen glattedes den dype rynke

mellem øinene, og hele ansigtet blev et eneste stort smil, mens hun indimellem utstøtte smaa tilfredse suk. — Hun læste enkelte avsnit to ganger, før hun la brevet i konvolutten.

Eriks brev virket som et friskt sjøbad efter en høitidelig spasergang i lumre, trange gater.

Du verden for en forskjel, hvisket hun. Hver linje i hans brev lød akkurat slik, som han snakket, friskt og liketil og uten høitidelige vendinger. Og der, hvor han forsikret om sin kjærlighet, kom ordene trillende mot hende uten tanke paa at danne formfuldendte sætninger, som kunde fortælle om brevskriverens stilistiske evne.

Aanei, — Wille tok nok feil, naar han indbildte sig at dette var et egte kjærlighetsbrev, tænkte Helga med en lettet følelse. — Brevet var en turnering med slitte fraser. Der aandet ikke et fnug forelskelse ut av de sirlig skrevne linjer. Agtelse og beundring og forsikringer om, at han værdsatte hende som den stolte, modige kvinde, der hadde tilkjæmpet sig en plads høit over det nivaa hvor hun egentlig hørte hjemme, — det var alt.

Ikke et ord om at hun var hverken god eller vakker eller elskelig eller bedaarende deilig — — som i Eriks brev. Hvert ord fra ham fik hjertet til at banke i fryd og længsel; for hun følte, at han elsket hende over alt og alle

paa jorden. Ja, selv naar han bare fortalte om de almindeligste oplevelser, men indimellem skrev det ene ord, Helga, — følte hun det, som han saa paa hende og la al sin kjærlighet og længsel i det straalende blik.

Willes brev hadde løftet en tung byrde fra hendes skuldre, og istedet for at være bedrøvet over at maatte si neitak, var hun pludselig blit glad over at faa en anledning til at aapne hans øine for, hvor daarlig han kjendte sit eget hjerte.

Hun hadde mere end en gang gruet til den dag, det avgjørende øieblik skulde komme, til brændpunktet, som han selv sa den aften.

Nu var det der. Og hun kunde smile baade av sig selv og ham. De hadde været forhekset begge to. Nu var hun blit sig selv igjen, og hendes brev skulde løse ham ut av fortryllesen.

Helga satte sig straks til at skrive. Pennen fløi raskt henover papiret, og hun var vel fornøiet med brevet, da hun læste det igjennem.

Tak, kjære Gud! hvasket hun og bøiet hodet ned mot de foldede hænder. Tak for at du har hjulpet mig over denne svakhet, — at jeg er løst og fri og ikke lenger er ræd for at møte ham. — Du maa ogsaa hjelpe ham! La ham forstaa, at det ikke er virkelig kjærlighet, han føler — og la ikke mit brev bli altfor vondt for ham, kjære Gud! — —

«**R**ikstelefon til Dem, Wille!» ropte Boye og banket paa døren.

— — — «Naa? Det var vel ikke noget kjedelig?» spurte Boye.

Den unge prest saa temmelig misfornøiet ut, og av samtalen skjønnte Boye, at han motstræbende hadde mottat en indbydelse fra en kollega i nabobyen.

«Jeg er slet ikke videre oplagt; jeg skulde helst blit hjemme imorgen — av forskjellige grunde. — Naaja, jeg har ingen timer paa skolen, saa det passer forsaavidt — — det er pastor Haugs fødselsdag, og hans frue vil absolut holde selskap,» sa han med et fint smil.

Boye nikket.

«Han maa ha en snild kone!»

«Joda. Hun er, hvad man kalder, søt og huslig.»

Wille smilte en smule ironisk.

«To udmerkede egenskaper hos en preste-frue,» mente Boye.

«Aaja, men det er ikke nok, der maa være en viss portion aand ved siden.»

«Og det mangler hun?»

«Efter mine begreper ja.»

«Hvor heldig at smagen er forskjellig,» sa Boye i en let tone. «Men det skulde ikke undre mig, om De netop fik en søt og huslig kone, en av de gode, gammeldagse, elskværdige prestefruer, som hele bygden elsker og kalder mor! — Jeg spaar, at en slik perle sitter et sted og venter paa sin indfatning!»

Wille bare saa paa Boye, saa og tænkte og begyndte at faa bange anelser om, at det brev, han ventet imorgen, og for hvis skyld han helst vilde bli hjemme, kanskje blev en skuffelse.

«Aanei,» sa han lavt, «min tilkommende hustru skal ogsaa være min kamerat. I det lange løp er det nødvendig at ha aandsinteresser fælles, ellers maa da et egteskap bli flatt og kjedelig.»

«Det er vel og bra. Men naar kjærligheten kommer, den rette kjærlighet, da spør man heldigvis ikke efter om aand og begavelse er tilstede i passende mængde, men tar begge deler med tak med paa kjøpet!»

Wille smilte mysende og hadde intet at svare. Der var kommet en uforklarlig uro over ham, og han skyndte sig ut i den friske aftenluft for at bli kvit de paatrængende, uvelkomne

tanker, som Boyes bemerkninger hadde fremkaldt.

— — — —

Da Boye næste morgen saa igjennem posten, fandt han et brev til Wille med Helgas kjendte, karakteristiske steilskrift.

Hm, hm. Er det slik sakene staar, tænkte han og veiet brevet i haanden, som vilde han finde ut, hvilke vaaben Helga brukte for at forsvare sig og trække sig ut av den farlige lek.

Han fik pludselig den indskydelse at lægge brevet tilside og ikke la Wille faa det før om aftenen, efterat han hadde feiret sin kollegas fødselsdag.

En mand, som har faat kurven, blir ingen hyggelig gjest — hvis han da i det hele tat reiser, var Boyes ræsonnement.

*-

«Naa, angrer De paa turen?» spurte Boye og saa forskende ind i sin pensionærs ansigt, da han kom hjem ved tolv-tiden.

«Nei, slet ikke!»

Wille saa oprømt ut og begyndte straks at fortælle om det hyggelige besøk.

«Haug er meget interessert i det kristelige ungdomsarbeide og hadde bedt en del frisk ungdom til sig. — Jeg har forresten en hilsen til Dem fra en av de unge damer. Husker De

frøken Rynnings veninde, Ester Bakke? Hun sa, De kjendte hende.»

Boye tænkte sig et øieblik om.

«Jo, jeg husker hende, — en søt, umiddelbar pike. Helgas store motsætning.»

Der fór en skygge over den unge prests ansigt, og han spurte straks efter posten.

«Jeg har lagt den ind paa Deres værelse, baade brever og aviser,» sa Boye, og like efter gik de hver til sit.

— — — —

Wille blev længe sittende med Helgas aapne brev i haanden, efterat han hadde læst det.

Skulde jeg ha tat saa feil av mine følelser, tænkte han og fandt frem kladden til det brev han hadde sendt hende.

Uvilkaarlig slog det ham, at det var et litet begeistret frierbrev. — Og igjen tok han Helgas brev og læste endda engang enkelte avsnit, før han rigtig kunde tro, at det var skrevet av den Helga han mente at ha kjendt.

«De vil ganske sikkert møte en, som De vil komme til at elske paa en helt anden maate, og da vil De ikke bare tilgi mig, men takke mig i Deres indre, fordi jeg ikke kunde besvare Deres brev anderledes. Tilgiv mig at jeg ikke tydeligere lot Dem forstaa, at der var en anden, som eiet mit hjerte. Jeg har vanskelig for at tilgi mig det selv. Men den hemmelighetsfuld-

het, som jeg indtil nu har maattet leve i paa grund av et givet løfte, kan forhaabentlig tjene som en liten undskyldning.»

Saa var det altsaa allikevel den unge mand med det merkelige havblaa blik. Der stod som et friskt veir om ham, naar han smilte og snakket, og Wille hadde gjettet paa, at det var en hjemmeværende sjømand, som avla sin gamle lærer en visit den aften.

Erik Mørch het han. Hm, hm. Han var ogsaa en kontrast til Helga; han vilde sikkert aldrig plage hende med dypsindig snak og forblommede talemaater, dertil saa han for almindelig ut. Men netop derfor kanskje? Hun hadde dybden og tankerne i sig selv og trængte en som kunde le alle hendes indbildte vanskeligheter bort med en frisk sjømandslatter.

Ja, ja. Hovedsaken var jo, at der blev harmoni, at de forskjellige toner klang sammen og dannet en ren akkord. Vi to vilde formodentlig staat til hinanden som des til en es, hver for sig vakre og ikke av de mest almindelige toner; men begge trønger en lys og glad ved siden for ikke at henfalde til ensidighet. — Ja, ja; han hadde begaaet et feilgrep. Det var likesaa godt at erkjende det for sig selv; men han følte sig viss paa, at dette ogsaa skulde tjene til hans bedste.

Wille var forbauset over, hvor rolig han

tok Helgas avslag. Og han gjenkaldte i erindringen den knugende, ydmygende smerte og skuffelse, han hadde forestillet sig at føle, hvis hun gav ham sit nei.

Nu var det kommet, og han hadde læst det om og om igjen; men hjertet banket like rolig. Han saa ikke fremtiden som en trist og glædesløs vandring paa en ensom solløys vei. — — — End om Boye allikevel hadde ret? At han trængte smil og latter og en søt, umiddelbar kone, ikke en som kunde føre lange interessante, aandfulde samtaler om kunst og literatur, men en som hygget og koset for ham og gav ham aandelig hvile efter en anstrengende dag og var en type paa en god og huslig prestekone?

Helgas store motsætning? — Hun har et lyst, lykkelig sind, sa Helga engang om sin veninde. End om det er en slik kvinde hun mener, jeg vil komme til at elske paa en helt anden maate? — —

Wille puttet Helgas brev i ovnen og laa ikke længe vaaken, efterat lyset var slukket. Men først hadde han tat en bestemmelse: Fik han det sognekald, han søkte, vilde han allikevel ikke bede om utsættelse for tiltrædelsen.

Den lille, hyggelige by hadde med ett mistet sin gyldne glans; den laa graa og farveløs i novembertaaken og formaadde ikke længer at holde hans interesse fanget.

«**H**vad synes du?» spurte fru Mørch sin mand, da han kom ind med brevet fra Erik. Fruen hadde læst det først og stukket det ind paa kontoret like før den sidste patient gik.

«Han ser lyst paa tilværelsen, later det til, og glæder sig som et barn til at feire julen sammen med os og Helga.»

Doktor Mørch fik sig litt mat i spisestuen, før han gik formiddagsvisittene, og hadde hast med at komme avsted.

«Men hvis han nu blir skuffet, hvad saa? Da faar vi en trist jul allesammen.»

Fru Mørch stod ved den andre enden av bordet og dynket tøi og saa med et spændt, spørgende blik bort paa sin mand.

Han tok et par slurker te og tygget grundig fra sig, før han svarte.

«De bør absolut offentliggjøre forlovelsen i julen. Det er den bedste julegave, vi kan gi dem. Tænk paa det til middag, nu maa jeg gaa —»

Fru Mørch stod igjen med taarer i øinene. Saa let kunde han snakke om det, som optok hendes tanker nat og dag og jaget søvn og hvile fra hendes trøtte hode og gjorde hende nervøs og blek og elendig, saa hun knapt orket se sig i et skikkelig speil.

Han sa det saa let, som om det gjaldt en hverdagslig liten begivenhet. Kjøp den lam-peskjermen, bestem dig for de gardinene du! Vigtigere var det ikke for ham.

Og allikevel hadde det betydning for hele livet og for Eriks lykke. — For lykken ja — —

Fru Mørch blev staaende med et putevar mellom hænderne og se ut i snemyldret. Hun kunde ikke faa fat paa de tusen smaa og store indvendinger fra før. De dannet en lystig ring omkring hende og hvirvlet bort med et ertende smil, akkurat som sneen utenfor.

Hun forsøkte gang paa gang at dvæle ved alle de gamle om og men og hvis; men sneveiret og den muntre støi fra barna ute i akebakken feiet alle de trykkende tanker bort, og hun grep sig i at drømme om en lys og lykkelig liten rede, hvor to par unge øine var det straalende midtpunkt. Og hun drømte videre — saa sig selv komme ind og bli mottat med Eriks varme: Velkommen, mor! Har vi det ikke svinagtig koselig? — Jo, han vilde aldeles sikkert bruke denne nydelige betegnelsen. Det hadde været

umulig at luke væk denne skrækkeligste av alle Eriks sproglomster.

Saa maatte hun smile og gi ham en kys. Og pludselig stod hun der — den høie, lysblonde frue og saa paa dem med sine brune øine.

Fru Mørch sukket skjælvende, og øinene blev blanke. Hvordan vilde blikket være? Ironisk som den gang hun stod lænet mot den hvite dør og mindet hende om den uheldige visit inde i hovedstaden, eller triumferende og stolt som da hun sa farvel ute paa trappen.

Men hun husket ogsaa et andet blik, det hun sendte hende den gang ved Eriks sykeseng, det var fuldt av kjærlighet og tilgivelse og gav hende den gang en tryk følelse av, at hun vilde gjøre hendes gut lykkelig. Men, hvilken av disse tre Helga'er var det, som skulde raade i Eriks hjem, det var spørsmålet, som nu trængte sig ind paa den tilkommende svigermor — den ironiske, den stolte, triumferende eller den kjærlige, straalende?

Naturligvis saa Erik bare den sidste, og det var hende, han var forelsket i.

— — De rene, hvite snefnug hvirvlet ikke længer saa lystig utenfor vinduene, barometret var faldt, og de vaate filler, som lavet slaps og søle i gaterne, passet bedre til det graatunge humør som allikevel hadde overmandet hende.

De bør absolut — klang det irriterende i

hendes ører, men hun var ikke paa langt nær færdig med at tænke paa det, som Mørch sa.

Brevet fra Erik, hvor var det? Jo, han hadde lagt det paa brettet.

Hun la vispen fra sig og satte sig godt tilrette i kurvstolen ved sybordet og læste, mens det lille smil om munden stadig blev større og tilslut kastet en forskjønnende glans over hele ansigtet.

— — — —

«Naa?» sa Mørch, da de blev alene efter middagen. «Hvad blir det til?»

«Vi venter med at bestemme noget, til Erik kommer. End om ingen av dem synes det har slik hast?»

Mørch smilte en smule bister.

«Aa, vi kan vel ikke egentlig snakke om hast. Men pastor Wille har sikkert hast med at finde sig en kone. Han har faat et sognekald i nærheten av Kristiansand. Det stod i avisen idagmorges. Han kan gifte sig naar-somhelst. Jeg synes nok, vi bør hjelpe Helga med at holde den presten tre skridt fra livet. Jeg gik forbi middelskolen i det store frikvarter idag. De hadde inspektion paa gaardspladsen begge to. — Neida, de spaserte ikke sammen, da jeg saa dem; men jeg mener, det er ikke saa let for Helga at undgaa ham. Og hvis hun fremdeles forstaar, at Eriks mor har imot hans

valg, er det en letvint utvei fra alle ubehageligheder at si jatak til pastor Wille. Hun maa være mer end et menneske, hvis hun ikke har følt en fristelse i den retning.»

«Slik har du aldrig snakket før!» sa fruen og saa forbauset paa sin mands glødende ansigt.

«Nei — men nu er min taalmodighet endelig sluppet op, Inga. Jeg foreslaar, at vi begge to denne dag avlægger Helga og hendes prægtige far og søster en visit — du har jo aldrig været der — og tydelig med rene ord uttaler vor glæde over at faa hende til svigerdatter og siger, at det er vort inderlige ønske, at de deklarerer forlovelsen i julen.»

Fru Mørch var blit rød. Hendes mand hadde ingen anelse om den mislykkede visit.

«Da faar vi ikke Erik alene en eneste aften i julen.»

Mørch gjorde en utaalmodig bevægelse:

«Men hvor tror du, han kommer til at opholde sig mest, hvis ikke han kan ta hende med sig hit aapenlyst? Da blir han nede i det koselege, lille huset hver eneste aften; for det er ingen risiko ved at være hos Helga; de omgaaes ingen, Rynnings, og der er ingen piker som spionerer og sladrer. For saavidt kan to hemmelig forlovede ha det aldeles ideelt der. Ingen kritisk svigermor eller høytidelig sviger-

far, bare en elskelig, stilfærdig gammel mand, som gaar og kommer lydløst, og en søster, som skjærmer dem og dækker for dem, som de var to forsvarsløse smaa kyllinger. — Han faar det bare hyggelig der, gutten vor,» sluttet han med saa sterk overbevisning, at de tilbage-trængte taarer begyndte at trille nedover fru Mørchs kinder.

«Aa, det er saa saart,» hikstet hun. «Vi mister ham, enten vi siger ja eller nei.»

Da lo Mørch hjertelig.

«Du har vel ikke tænkt at beholde gutten hjemme bestandig? Vil du han skal bli gammel peppersvend kanske?»

«Du forstaar ikke en mors følelse, Karl, ellers vilde du ikke le; det berører ikke dig, at vi litt efter litt blir overflødige og uundværlige for vort barn.»

«Du kan ikke trodse naturens gang, ven-
nen min,» sa Mørch mildt. «Engang var det du, som tok det eneste lam fra en mor, — har du glemt hendes kjærlighet og taknemmelighet mot dig, Inga?»

Fru Mørch kunde ikke svare for taarer. Hendes mand forstod, at isskorpen endelig var begyndt at smelte; nu maatte kjærlighetens sol gjøre resten. Han stod og saa paa det taarevaate ansigt og maatte gjøre sig haard for ikke at ta hende i sine armer og tørre taarerne

bort med trøstende ord. Men lægens opdragerinstinkt og retfærdighedsfølelse seiret over mandens ømhetstrang.

Han vendte sig raskt om og var paa vei til kontoret, da en klynkende stemme naadde ham:

«Aa, Gud, du maa hjælpe mig!» hørte han, «jeg klarer ikke dette alene!»

Der fløi et stort smil over doktorens mandige ansigt. Nu glædet han sig ogsaa til juleferien.

To dage senere stak disponent Nygaards kokke hodet ind gennem Rynnings kjøkkendør uten først at banke paa, i hvertfald hørte ikke Maren en lyd, før hun saa Berthas røde ansigt:

«Telefon til frøken Helga, fly fort!» ropte hun og sprang selv tilbake til aftensstellet.

Helga gik langsomt tvers over gaten. Hun brydde sig slet ikke om at fly; det var vel ikke liv om at gjøre.

«Skynd dig!» ropte Maren fra kjøkken-trappen.

Aanei, jeg faar nok ha litt luft igjen, til jeg skal snakke, tænkte Helga og kom rolig ind i spisestuen, hvor telefonen hang like ved døren.

«Her er ingen hjemme,» sa Bertha og lukket døren.

Helgas ja og ja tak, det var rigtig hyggelig og jo tak, — gjorde ikke Bertha klokere, der hun stod tæt ind til døren og lyttet. Men at det maatte være en ung fyr, det saa hun tydelig

paa Helgas straalende ansigt, da hun gik gennem kjøkkenet og sa tusen tak for bryderiet.

Bertha fortalte sin frue, at der var kommet telefon til den yngste frøkenen over gaten; det var sikkert en herre, som ringte op og spurte, om de skulde gaa tur, for hun var saa rød og blid, at det var rent moro at se paa hende.

Fru Nygaard satte op sit strammeste ansigt.

«En anden gang svarer du kort og godt, at Rynnings ikke har telefon sammen med Nygaards, og saa ringer du av!»

«Javel,» sa Bertha lydig, men tænkte ved sig selv, at hvis den samme pene stemmen kom en gang til, saa neimen om hun orket at være saa væmmelig — hvis hun var alene hjemme.

— — — «Naa?» sa Maren nysgjerrig, da Helga kom ind. Rynning saa op fra avisen med et ængstelig uttryk i de brune øine, endda Helga saa alt andet end bedrøvet ut. Men naar nogen vaaget at bry Nygaards, da mente Rynning, det maatte være noget særs om at gjøre.

«Eriks forældre kommer hit imorgen klokken fem til kaffe,» sa Helga. — «Det var doktoren, som ringte og spurte, om det passet.»

«Du milde maane!» ropte Maren og foldet hænderne andægtig. «Hvad betyr det da?»

«Har du nogen hjemmebakke kaker, Maren?»

Hvis ikke, kan vi vel bake litt ikveld,» sa Helga med tilkjæmpet ro.

Maren svarte ikke, gjentok bare spørsmålet.

«Det betyr vel, at de vil hilse paa dig og se, om det er sandt, som Erik siger, at du baker verdens deiligste kaker,» sa Helga med en glad liten latter.

«De ber sig selv; det betyr noget det!» Maren stod endda ret op og ned paa gulvet og hadde en meget betænkt mine. «Forresten liker jeg begge to, jeg. Fru Mørch er hyggeligere end jeg trodde, hu roste sandelig baade vinen og kakerne mine og var saa liketil og blid. — Det blir vel naa da?» la hun spørgende til.

«Det er kanskje det de vil snakke om,» sa Helga stiltfærdig; men der lyste et lykkelig, triumferende smil ut av de brune øine.

Rynning saa paa hende og rensset stemmen. «Det var det bedste, om det blev naa,» sa han alvorlig. «Folk farer med saa møe sladder, og det er ikke bra for nogen av dere.»

«Aa pyt,» mente Helga. «Har vi ventet saa længe, kan vi like godt vente, til Erik har faat eksamen. Vi er jo sjelden sammen allikevel.»

«Jeg tænker, det blir akkurat som doktoren og frua vil, jeg,» sa Rynning rolig, men bestemt, — «og saa tænker jeg, du er rigtig blid og hyggelig mot moren hans. Du skal huske paa, at en mor er en mor, og hu har naa bare

denne ene gutten. — Du maa takke Vorherre, at han har styrt alle ting saa vel for dig, jenta mi,» kom det i en mildere tone. «Han har nok staaet bak altsammen han, enten du skjønner det eller ikke.

Helga nikket og hvisket et neppe hørlig ja og gik ind i stuen og lukket døren efter sig.

Fra skrivemappen tok hun Eriks fotografi frem, betragtet det med et lyst smil i øinene og stak det saa ind i en sølvramme, hun hadde faat av nogen sinker, hun hadde læst tysk med vinteren før.

Du skal være med imorgen, skjønner du, Erik, smaasnakket hun, mens hun satte det paa plads og ryddet væk overflødige ting. Og hvis de ber mig rigtig, rigtig pent, skal du bli staaende paa skrivebordet.

Maren kom i døren og saa straks Eriks billede.

«Neimen — —»

«Det betyr noget det, Maren!» sa Helga muntert.

Maren drog et langt, lettelsens suk.

«Aaja, det skal sandelig bli godt at slippe alt dette hemmelighetskræmmeriet. Jeg er saa inderlig træt av at skrøne og tie stille og gjøre mig dummere, end jeg er. Fy! — Det skal jeg sandelig si til doktorens ogsaa! Og jeg skal spørge, om de synes, det er fortidlig, at du

blir, som du var, før du reiste til Italien og faar litegran kjøt paa kroppen din! Det er slitsomt at være hemmelig forlovet, skal jeg si! Du kunde trænge at komme paa landet eller faa dig noget kraftig medicin, saa tynd som du er!»

«Aanei, Maren, du siger nok ikke noget av alt det der,» sa Helga med et overbærende smil. «Jeg behøver hverken medicin eller landophold! For naar et menneske er blit saa lykkelig, at det ikke længer har en eneste uven, men bare faar godhet og kjærlighet, da blir nok alt det andre i orden igjen.»

Døren stod oppe til kammerset. Rynning harket et par ganger. Saa kom det lunt og stille:

«Det viktigste er naa, at vi med et oprigtig hjerte kan be den femte bøn, selv om vi synes, at menneskene ikke bestandig er saa gode og kjærlige.»

Helga sat en stund i dype tanker. Saa gik hun ind i kammerset og tok plads i bænken ved siden av faren.

«Jeg maa fortælle dig noget, far,» sa hun stille og tok avisen, han hadde i hænderne, og la den bort paa bordet for at kunne se ham ind i ansigtet. Maren var gaat ut for at kjøpe egg, og de to var alene i huset. — «I over to aar har jeg strævet med at be den femte bøn,

slik som du siger,» begyndte Helga; «men jeg har aldrig kunnet tilgi Eriks mor, at hun ikke syntes, jeg var god nok for ham. Hun sa det nemlig engang til mig med saa tydelige ord, at jeg — — ja, jeg hatet hende næsten, det gjorde jeg. — Saa blev Erik syk, og de sendte bud efter mig. Da spurte hun, om jeg kunde tilgi hende, og jeg trodde, jeg gjorde det. Men da Erik blev frisk, var hun akkurat som før, syntes jeg, og det gamle naget kom igjen. — — Hun har hele tiden haabet, at det skulde bli forbi mellom os.»

Helga hadde taarer i øinene, og pludselig svigtet stemmen.

Rynning saa sig hjelpeløst omkring; men Helgas ene haand laa ubarmhjertig oppaa avisen. — Han hadde ikke andet at gjøre end at folde henderne og se förbi det bevægede ansigtet ved siden av sig.

«Du har bestandig villet være større, end du var født til du, Helga, og derfor er du kommet oppi møe leit, som vi andre er spart for,» sa Rynning og forsøkte at slaa an en spøkefuld tone.

«Men jeg har aldrig lagt to pinder ikors for at komme mig op, — har jeg vel? Det er andre, som har trukket i mig,» sa hun og smilte.

Faren smilte med.

«Aaja, det er sandt, det, — Boye og Grøn har møe paa samvittigheten, de!»

Helga blev alvorlig igjen og tørret bort et par taarer fra øienvippene.

«Ja, ja, — men gjort er gjort, far. Jeg vilde vel ikke blit fornøiet med den lærdommen, jeg fik i barneskolen.»

«Jo, det er bra, som det er, jenta mi. Mor din skulde set dig naa, det tænker jeg ofte paa.»

«Det var netop om mor, jeg vilde fortælle dig,» sa Helga. «Jeg drømte om hende natten efter, at fru Mørch var her. Jeg var hevnlysten den dagen. Og jeg frydet mig over, at hun var ræd for, jeg ikke brydde mig om Erik mer. — Hun kom hit for at si, at hun ikke længer hadde imot mig; det forstod jeg. Men jeg ordnet det slik, at Maren kom iveien, og derfor gik hun uten at faa sagt det, hun vilde. Jeg var styg, far, jeg undte hende den ydmygelsen og syntes det var tilpas, at hun saa ulykkelig ut, da hun gik — —»

«Naa — — og saa — — drømte du?»

Helga drog et dypt, skjælvende suk.

«Ja. Om natten drømte jeg om mor, ellers hadde jeg aldrig fortalt dig noget av alt dette. Jeg saa mor tydelig. Hun var likesaa ung og pen som Eriks mor. Hun var hvitklædd og stod i haven og saa utover sjøen. Jeg holdt paa at spade op jorden rundt stikkelsbærbuskene og syntes, det var rart, at mor ingenting bestilte. Saa snudde hun sig mot mig og

sa, at jeg maatte vaske hænderne mine. De er fulde av jordens støv, sa hun, du kommer ikke til himmelen med slike hænder. — Saa vasket jeg mig og gik ut og viste mor de rene hænderne. Hun tok den ene haanden i begge sine og saa længe paa mig. Men hjertet dit da, Helga, er det rent? sa hun og saa saa hun mig ind i øinene, helt til jeg begyndte at graate. — Hvad skal jeg gjøre for at bli ren? spurte jeg. Hjertet dit maa bli fyldt av Guds kjærlighet, sa hun. Det er ikke nok at elske dem, som elsker dig; du maa elske Eriks mor, slik som du vilde elsket mig, om jeg hadde levet. — — Ja, det sa hun, far.» — Helga tørret bort nogen taarer, før hun fortsatte. — «Jeg kan ikke, ropte jeg og sprang efter hende, for hun lukket op grinden og vilde til at gaa. Gud vil hjelpe dig, hvis du ber ham om det, sa hun og strøk mig med haanden over haaret. Saa var hun pludselig borte.»

Rynning nikket bevæget, strøk haandbaken under øinene og pudset næsen.

«Slik vilde mor din talt, om hun hadde levet,» sa han stille.

«Jeg vil helst, at du ikke nævner dette til Maren,» sa Helga med et forlegent smil.

Rynning gjorde en avvergende bevægelse med haanden og rystet paa hodet.

Der var et par minutter en talende taushet mellem de to.

Saa reiste Helga sig og blev staaende ved bordenden, mens hun glattet avisen omhyggelig.

«Jeg tror sikkert, jeg blir glad i Eriks mor,» sa hun med varm stemme. «Jeg har i grunden likt hende bestandig.»

«Du skal takke Gud for, at du kan faa lov at kalde hende for mor,» sa Rynning og reiste sig, han ogsaa. — «Han var ikke den, han er, Erik, hadde ikke moren været et godt menneske.»

Utenfor kjøkkendøren stampet Maren sneen av føtterne. Faren fandt pipen frem, og Helga tok et svært kjøkkenforklæde paa sig, før hun lukket op døren.

«Jeg blev længe, jeg,» sa Maren. Saa fik hun øie paa Helgas blussende, straalende ansigt. «Har her vær't nogen?» spurte hun og saa bort paa faren, — han var ogsaa litt rar i øinene.

«Ja, vi har hat visit av lykkens genius,» sa Helga og tok posen for at lægge eggene op i et fat. «Hun kom for at gratulere mig og si, at nu trodde hun ogsaa, at jeg blev lykkelig.»

«Jeg skjønner ingenting, jeg,» sa Maren. «Men naa maa vi sandelig drive paa, skal vi bli færdige før natten. — Forresten behøver

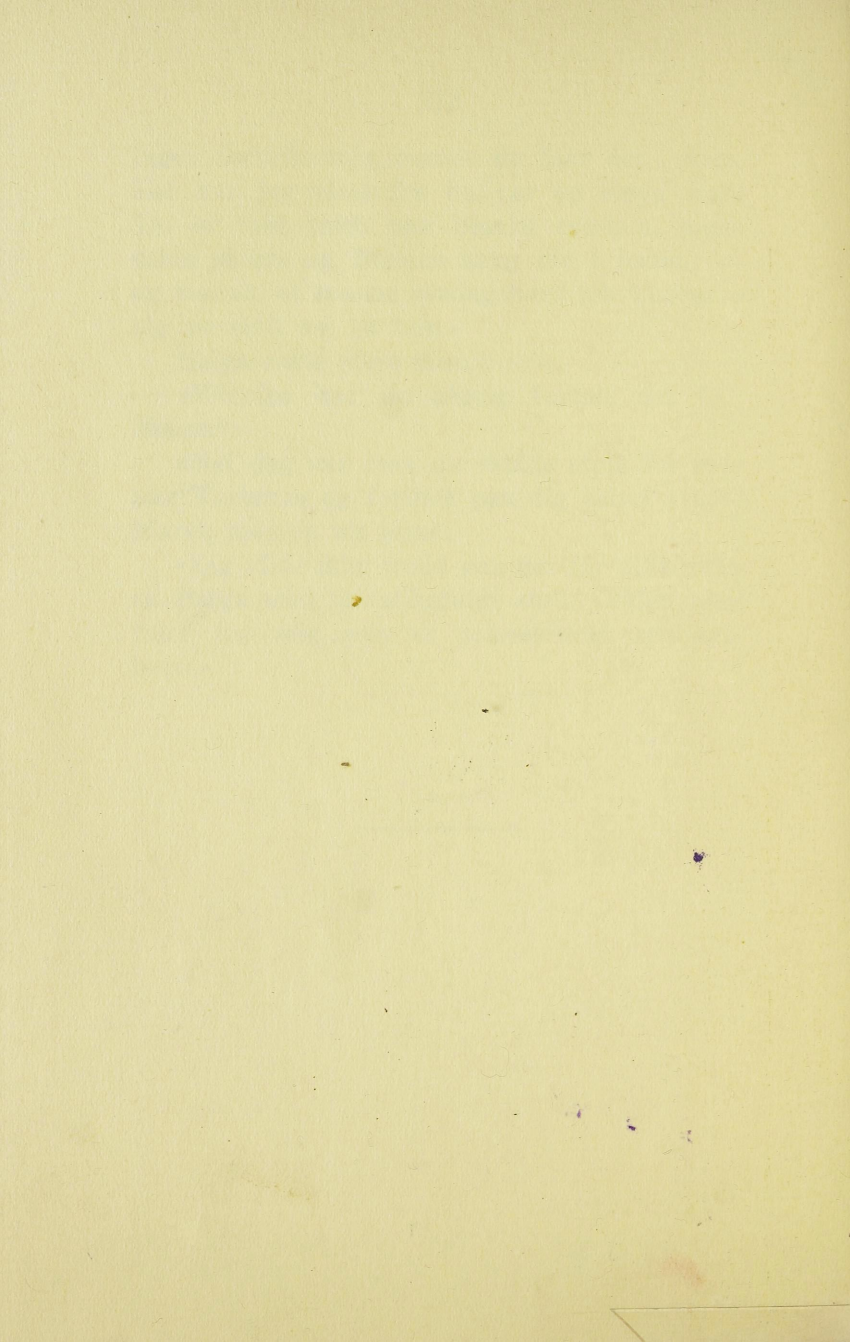
ingen fortælle mig, aassen du faar det i livet. Det har jeg visst fra du var en næve stor! Du er født midt paa blanke sønda'n, mens solen skinte og fuglene sang ute i haven, — og mor sa, at saanne søndagsbarn tok Vorherre sig særskilt av, sa hun.»

Helga satte store øine.

«Hvorfor har du aldrig fortalt det før, Maren?»

«Nei, jeg var ræd, du skulde stole for møe paa Vorherre og forlitet paa dig selv,» svarte Maren med en vis mine.

«Jeg vilde ikke trodd paa det før allikevel,» sa Helga med et tankefuldt smil. «Men idag føler jeg mig som et solbeskinnet søndagsbarn.»

12845

Depotbiblioteket

75sd 88 563

Julii

Wiborg

HEMMELIG

FÖRLOVET

